DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Deutschland 2.00 EUR / Österrich 2.10 EUR / Schweiz 3.10 SFR / Nederland 2.10 EUR / England 1.50 GBP / KKTC 3.000.000 TL.

9 774303 838904

Bol dumanlı,

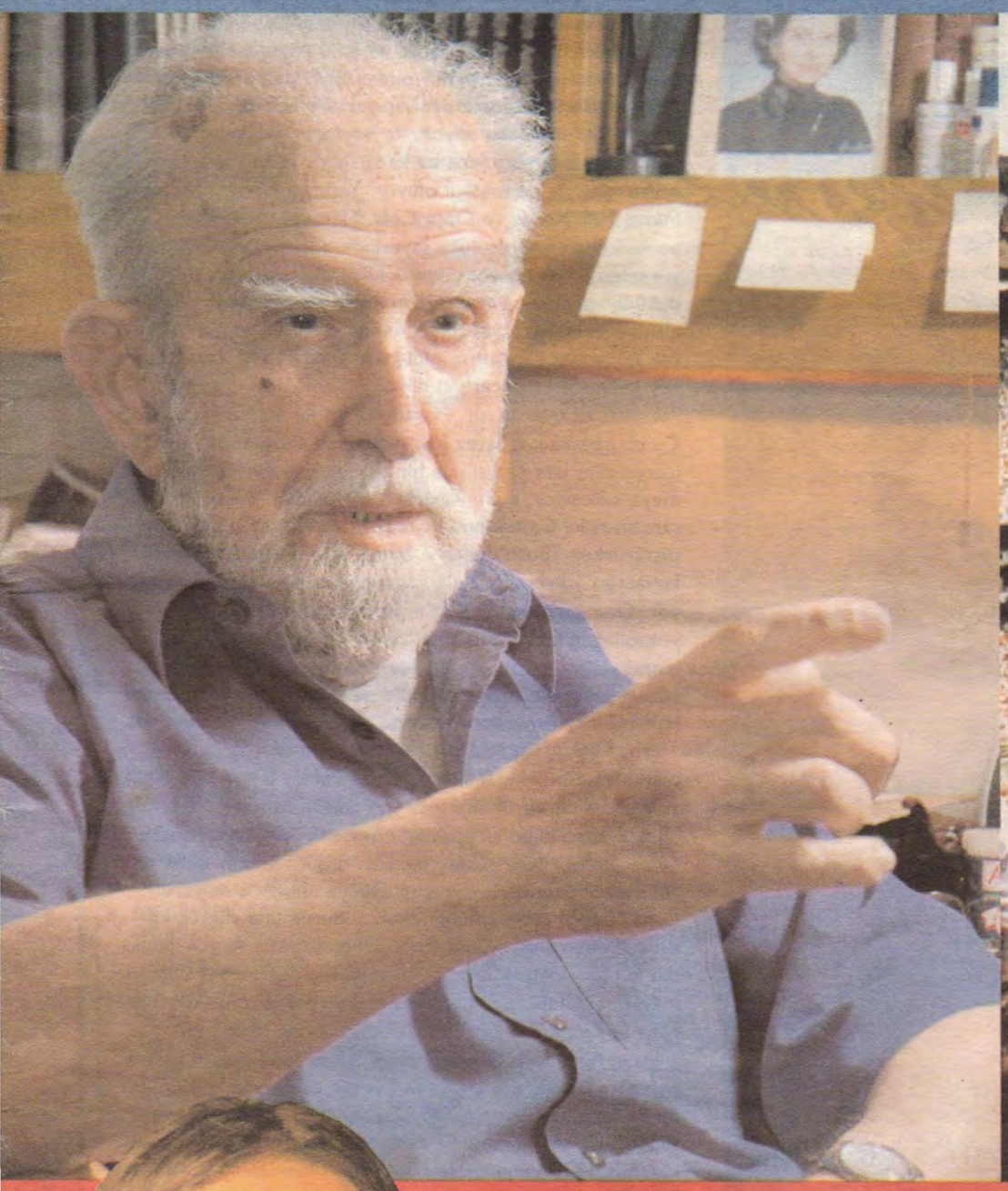
yeni Harman

1 Aralık 2005 Perşembe Sayı: 89 2.000.000 TL / 2 YTL KDV Dahil

yeniharman@leman.com.tr

hususi kokulu, filtresiz gazeteniz

Mihri Belli'nin kaleminden Maradona

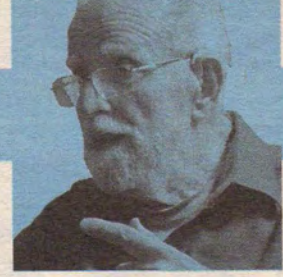

yeniHarman'a konuştular

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranfey.org

mbelli@leman.com.tr

Mihri BELLİ

Maradona

Son günlerde 1980'lerin en ünlü futbolcusu **Diego Maradona**'nın adı batı medyasının ve özellikle **Amerikan** basınının dilinden düşmez oldu. Hakkında söylenen ve yazılanlar genellikle olumsuz. Populizm yaptığı, serbest ticarete karşı çıktığı, dolayısıyla küreselleşmiş bir dünya düzeninin kurulmasına engel olduğu iddia ediliyor. Son **Latin Amerika** doruk toplantısına **George W. Bush**, Venezuela Cumhurbaşkanı **Hugo Chavez** gibilerin, Maradona gibilerin ABD'yi dışlayan ama bütün Latin Amerika ülkelerini kapsayan bir serbest ticaret bölgesi kurulması kararını engellemek için gitmişti. Eli boş döndü. Chavez'in deyişiyle Bush o toplantıdan "kuyruğu iki bacağının arasında yürüyerek" ayrıldı.

Bu dediklerimden **Waşington'**ın her zaman tutarlı bir serbest ticaret politikası güttüğü ve ABD politikasına karşı çıkanların ise her durumda serbest ticarete karşı oldukları sonucu çıkarılmasın. Amerikan hükümeti, şimdiye kadar her gerekli gördüğü yerde, özellikle tarım alanında devlet yardımlarıyla belli bir üretim kolunu desteklemekten geri kalmamıştır. Latin Amerika Doruk toplantısı ise bütün Latin Amerika ülkelerini içeren coğrafi alanı serbest ticaret bölgesi ilan etmiştir. ABD politikasının asıl hedefi güçlü Kuzey Amerika ekonomisi karşısında rekabet edecek durumda olmayan zayıf ekonomilerin iflas durumuna sürüklenerek ödenmesi imkansız bir dış borç altına girmesi ve bu yoldan emperyalit sömürünün yoğunlaştırılmasından başka şey değildir. **Castro**'lar, Chavez'ler, Maradona'lar işte buna karşı çıkan anti-emperyalist ve yurtsever oldukları için kötü kişi sayılmaktadırlar. Kötü kişi saymakla yetinseler gene neyse . Darbe düzenliyorlar ve kelle istiyorlar, son olarak **Venezuela**'da daha önce de **Şili**'de ve **Nikaragua**'da yaptıkları gibi. Bugün dünyadaki legal ve gizli Amerikan cezaevlerindeki insan hakları ihlalleri Bush'un kendi partisinin milletvekili ve senatörlerini bile karşı çıkar duruma getirdi. Başkan yardımcısı **Cheney** bile işkenceyi alenen ve resmen savunmuştur.

Bir önceki cümleyi zaman bakımından biraz düzeltelim ve "Demeçler verdiği günlerde Cheney işkenceyi savunmuştur" diyelim. Amerikan tarihinde gelmiş geçmiş en güçlü Başkan yardımcısı olarak anılan bu zat, kabinesinin önde gelen kişisi adli tahkikata uğradığı yakın tarihten bu yana suskunluk kumkuması kesildi. O ve Savunma Bakanı **Rumsfeld**, Bush kabinesinde belirleyici rol oynayan güçlü kişilerdi. Son aylarda birbirini izleyen gelişmeler Bush ile birlikte onların itibarını da düşürdü. Besbelli burada baş etken Irak halkının direnişinin bastırılmasında işgalcilerin aciz kalmasıdır. Önemli bir gazete olan Los Angeles Times'ın anketine göre 2004 yılı kasımında "Başkan Bush'un icraatını nasıl değerlendiriyorsunuz?" sorusuna olumlu ve olumsuz cevap verenler eşitti. Elliye elli. Bugün aynı soruya olumsuz cevap verenler yüzde 65'dir. Bu gazete Irak halkının direnişini işgal kuvvetlerinin artık bastıramayacağı ortada diyor. **New Orleans** felaketi karşısında aciz kaldıkları da açık. Ayrıca kendileri hakkında adli takibatın açılmasını engelleyemez duruma da düşmüşlerdir diyor.

New York Times gibi ciddi bir gazetenin değerlendirmesi de pek farklı değil. Saldırgan politikanın asıl mimarı sayılan Cheney için bu gazetenin yazdığı şu: "Seçimle geldiğine göre bu zat azledilemez. Daha fazla zararlı olmasına mani olmak için, ona çiçek pasajlarının açılış törenlerinde nutuk atmak gibi sürekli meşgale yaratmak gerek."

Kendi ülkesinde böylesine itibar kaybına uğramış Bush'un Latin Amerikalılara Şili misalini örnek göstererek kapitalizm satmaya girişmesini eleştirenler de eksik değil. Ama Amerikan medyasının Şili örneğini övmeyi ya da kapitalizm propagandasını kötü birşey olarak değerlendirdiği sanılmasın, tam tersine. Satılan mal iyi idi ama satıcısında iş yoktu diyorlar. Amerikan medyası için de Castro'lar, Chavez'ler, Maradona'lar kötü kişilerdir . Ama Bush hükümetinin onlara karşı komplolar düzenlemesi böylelerini güçlendirmiştir. Latin Amerika ülkelerinin son Doruk toplantısında alınan karar bunun kanıtıdır.

Atlantik'ten Pasifik'e kadar belli başlı Amerikan gazeteleri birkaç haftadır Bush ve Bakanlarıyla ile alay eden karikatürler yayınlamaya başladılar. Bir tanesini anlatmadan geçmeyelim: Güney Amerika dönüşü Bush masasının başında oturuyor. Az ötede Başkan yardımcısı Cheney ayakta kendisine "Yolculuğun nasıl geçti?" diye soruyor. Bush, "Halkın yalnız yüzde 56'sının benden nefret ettiği vatanıma dönmüş olmak hoş birşey" diye cevap veriyor. Amerika'daki gelişmeler böyle. Bu gidiş sürerse işgalcilerin tası tarağı toplayıp Irak'ı terketmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Joe Louis

Bush'u eleştiren yazılar arasında onun ergeç istifaya zorlanacağını düşünen yok gibi. Bush'a akıl öğretenler bile var. NewYork Times yazarı **John Tierney** bunlardan biri. Bush'un daha üç yıl görevde kalacağını hesaplıyor ve ona akıl öğretiyor. "Ülke dışındaki budalalar" adlı makalesinde dediğine göre Latin Amerika Doruk toplantısına Amerikan Başkanı'nın katılması hata. Katılmakla o toplantıya itibar kazandırılıyormuş. Chavez gibi kimselere komplolar kurmak yanlışmış. Böyleleri yokmuş gibi hareket etmeliymiş. ABD ile işbirliğine gönüllü olan devlet başkanlarıyla çalışılmalıymış. Ama yazar aynı zamanda Irak savaşının haksız olduğuna inanıyor ve bu savaştan ABD'nin lehine bir çözüm çıkabilmesi için artık çok geç olduğu görüşünde. Ayrıca Maradona'ya da takmış. Onun yaşam öyküsünden bütün yoksul insanlık için dersler çıkarıyor. Bu öykü şöyle: Maradona **Buenos Aires**'in banliyösünde bir gecekondu mahallesinde dünyaya gelmiş, bir yoksul ailenin çocuğu. Dünyanın en ünlü futbolcusu durumuna yükseliyor. 80'li yıllarda en ünlü Avrupa takımlarında oynayarak aldığı beş milyondan gayrı petrol zengini Arap ülkelerinde gösteriler yapıyor. Ve her sahaya çıkışı için de 325 bin dolar alıyor. Ve böylece yıllık geliri 10 milyon doları buluyor. Ama bu kadar parayla da yetinmiyor, borsa işleriyle de meşgul oluyor. Yatırım yaptığı şirketler **Puma**, **Fuji**, **Xeros** ve **Coca Cola**. Maradona'nın öyküsü yoksulluktan futbolculuğu sayesinde dolar milyonerliğine yükselen talihli bir yoksulun öyküsü. Ama ne çare ki o bu öyküden gereken sonucu çıkaramamış ve gereken dersi alamamış. Halkları yoksulluk denen o felaketten kurtaracak tek yolun kapitalizm olduğunu görememiş. Yazar Tierney kelimelerini seçerken dikkatli. Kapitalizm demiyor "serbest ticaret" diyor. Maradona ise kürsülere çıkıp Cumhurbaşkanı Chavez gibi Amerikan ekonomisini de içeren tüm kıta ölçüsünde bir ticaret anlaşmasını engellemeye kalkışıyor, bunu yaparken bir yandan dostu ve kahramanı Fidel Castro'nun kendisine hediye ettiği puroları tüttürürken "Bush denen o bayağı adama elbette ki karşı koyacağız" diyerek yığınları anti-emperyalist eyleme çağırıyor. Ona göre de, Chavez'e göre de Latin Amerika'da yoksulluğun halkın yarısının kaderi olması Kuzey Amerika emperyalizmi yüzündendir. Nerede halktan yana ve yoksulluğa karşı bir kıpırdanma olduysa orada darbeler tertipleyen Kuzey Amerika emperyalizmi olmuştur. Ve sonunda Tierney baklayı ağzından çıkarıyor: "Maradona'nın birey olarak yaşam öyküsü küreselleşme denen dünya düzeninin yoksullara ne büyük imkanlar sağladığını kanıtlar". Tierney "Bir piyango bileti al, yüzbinler arasında ikramiyeyi kazan ve zengin ol" dese gülünç duruma düşer. Ama o, daha da gülünç bir öneride bulunuyor. Dünya nüfusu 6 milyardır. O da "futbol oyna en ünlü oyuncu durumuna yüksel, kazandığın milyonları Coca Cola şirketine yatır ve yoksulluktan kurtul" diyor dünya nüfusunun hiç değilse beş buçuk milyarına. Globalizm denen çağdaş emperyalizmin sözcülüğüne soyunmuş yazarın dünya yoksullarına öğüdü bu.

İnsan Maradona'nın yaşam öyküsüyle **Joe Louis**'in yaşam öyküsü arasında kıyaslama yapmadan edemiyor. Joe Louis de ünlü bir şampiyondu. 1930'ların, 40'ların Dünya ağırsiklet boks şampiyonu. O da zamanına göre büyük paralar kazandı. 1938 yazında New York'ta Alman şampiyonu **Max Schmeling** ile karşılaşmasını hatırlıyorum. Schmeling üstün ırkın yani beyaz adamın temsilcisi olarak ringe çıkıyordu. Almanya'dan hareket etmeden önce **Hitler** sırtını sıvazlamıştı. Jeo Louis ise en çok sömürülen ve horlanan kara derili ırkın temsilcisiydi. New York'ta ayakkabı boyacılığı yapan kara derili çocuklar boyacı sandıklarını rehine verip maç bileti edinmişlerdi. Ben maça gitmedim. Daha doğrusu gidemedim. Bir dakika içinde mi yoksa iki dakikada mı hatırlamıyorum, kara derili boksör üstün beyaz ırkın temsilcisini nakavt etti... Ancak kendisini son olarak sinema haberlerinde Kızılderili kıyafetinde sırtında battaniyesi, başında hindi tüyleri güreş sahtekarlığı yaparken görmüştüm. Birkaç dolarlık ekmek parası için bu soytarılığa razı olmuştu. Joe Louis, Maradona kadar talihli değildi. Parasını Coca Cola'ya yatıracağına başka alanlarda kullandı ve kaybetti.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ankara Kulisleri

Osman Teyer

Mini Mini Valimiz Ne Olacak Halimiz!!!

İktidarız ama muktedir değiliz demişti Başbakan. Bu sözle ne kastettiği çok tartışılmış bir türlü kendi istediği kadroları kuramadığı sonucuna varılmıştı. Öyle ya Başbakan her üç atamasından biri muhakkak köşkten geri dönüyordu. İşte size son sıcak örnek TRT Genel Müdürlüğüne atanan İbrahim Şahin. Cumhurbaşkanı yazdığı üç sayfalık gerekçeyle Şahin'in atamasını Başbakanlığa iade etti. Yani anlayacağınız Tayyip Erdoğan iktidarda ama istediği kadroyu bir türlü kuramıyor. Ama buna engel hep Cumhurbaşkanı değil. Bazen kabine içinden de taş koyanlar çıkıyor. O da ne demek demeyin. Arkasında kırk-elli milletvekili olduğu söylenen bir Bakan (en önemli bakanlıklardan birinde bulunuyor) en önemli şehrimizin valisinin ve emniyet müdürünün hamisi kesilmiş. Başbakan Erdoğan bu valiyi ve emniyet müdürünü değiştirmek istemesine karşın bu bakanımız 40 milletvekiliyle ayrılırım partiden diyerek restini çekmiş. Başbakan da resti kabul etmiş ve bu isteğinden şimdilik de olsa vazgeçmiş. Kim bu Bakan diye sormayın lütfen. Ankara'da hemen herkes bu Bakanı konuşuyor.

Sıçrayıver Çekirge!!!

Hürriyet

Fatih Çekirge'ye bir türlü iş bulunamadı. Star Grubu'ndan ayrıldıktan sonra uzunca bir süredir çalışmayan deneyimli gazeteci Fatih Çekirge bu aralar Ankara'nın en çok konuşulan medya mensuplarından. Geçen sayımızda Nurol grubuyla görüştüğünü duyurmuştuk. Ancak bu grubun medyaya girişinde yaşanan pürüzler Çekirge'nin de sıçramasına sebep oldu. Ancak bu kez daha iddialı bir yere. Ankara'da konuşulanlar bakılırsa Fatih Çekirge eski yuvası Hürriyet'e dönmek üzereymiş. Hem de oldukça iyi bir görevle. Ertuğrul Özkök'ün tüm Doğan Grubu medya başkanlığına getirilmesi durumunda Hürriyet gazetesinde genel yayın yönetmenliği koltuğu Fatih Çekirge'ye verilecekmiş. Peki bu haber doğru mu? Bilemem. Ben anlatılanların yalancısıyım. Medya dünyasında her an herşey değişebilir.

yaniHarman'ın geçen sayısında yayımladığımız Cağaloğlu Hamamı röportajında geçen bazı diyaloglar neticesinde röportaj yaptığımız genç arkadaşlarımız zor durumda kalmışlar. Bu durumdan dolayı üzüntülerimizi bildiriyor ve 3 asırlık Turistik Cağaloğlu Hamamı'na uzun ömürler diliyoruz.

Akşamsefası

Deniz Bey Formda!!!

Geçtiğimiz hafta sonu CHP kurultayındaydık. Bu kez kurultay kavgasız geçti. Çünkü muhalif bir çok isim kurultaya katılmamıştı. Özellikle olay adam Sarıgül'ün gelmeyişi ile gerilim yaşanmadı. Ancak bu kez de alışıldık CHP kurultaylarının aksine sönük bir hava hissedildi Atatürk Spor Salonu'nda. Taa ki salona Deniz Baykal'ın gelene kadar hiç hareket yoktu. Ancak Baykal girişi atmosferi birazcık ısıttı. Baykal tam 2 saat 45 dakika ayakta hiç susmadan bağıra bağıra konuştu kurultayı zaman zaman coşturmayı başardı. Doğrusu onu dinlerken biz ayakta yorulduk o konuşmaktan yorulmadı. Sabah kahvaltılarında aksatmadan yediği ceviz ve domates söğüşün ona bir kat daha enerji verdiğini gördük. 70'lik Baykal 40 yaşında bir politikacı gibi dinamik ve zindeydi.

Şöhret Avcısı!

Kurultayın en dikkat çekici yanı ise ikinci adam kavgasıydı. Birbirlerinden hiç hoşlanmayan partinin iki önemli ismi; Genel Sekreter Önder Sav ile Genel Başkan Yardımcısı Eşref Erdem'in delege savaşları görülmeye değerdi. Ancak Deniz Baykal her ikisine de mesafesini korudu. Sonuçta olan bu iki CHP'liye oldu. İkisi de delege tarafından en fazla çizilen isimler olarak CHP tarihindeki yerlerini aldılar. Böylece Deniz Bey CHP'deki "Partiyi Önder Sav yönetiyor" iddialarını da çürütmüş oldu. Ancak partiye koşarak gelen ünlülerin akıbetinden de söz edelim. Bir dönem toplumun gözü önündeki isimleri birer ikişer CHP'ye dahil eden Baykal bir süre sonra onları değirmen misali öğütüyor. İşte büyük transfer Kemal Derviş. Partinin 06 CHP 02 plakalı aracı ona tahsis edilmişti. Son anda Birleşmiş Milletler'e kapağı zor attı. Kadın programlarının vazgeçilmez hocası Yaşar Nuri Öztürk ve nihayet Şişli'nin DSP'den CHP'ye geçen Başkanı Mustafa Sarıgül. Buna Zülfü Livaneli ile Berhan Şimşek'i de ilave etmeyi unutmayın. Hepsi geldikleri gibi toz oldular. Burası CHP! Kurultay partisi, delege partisi. Şöhretine güvenirsen un ufak oluverirsin. Tabi bu hatırlatmalarımız birazcık da; Baykal'ın yanından hiç ayrılmayan Çakırgözlü güzel oyuncu Şahnaz Çakıralp için. Çakır güzel eğer particilik işlerinde fazla rüya görmeye dalarsa, bir süre sonra yanından hiç ayrılmadığı Deniz Bey'i ancak rüyasında görmeye başlar...

Bol dumanlı
yeniHarman
hususi kokulu filtresiz

Sahibi LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına
Tuncay AKGÜN

Sayı: 89 - 1 Aralık 2005 Perşembe
Aylık Yerel Süreli Yayındır

Yayın Yönetmeni
Tuncay AKGÜN

Yazıişleri Müdürü
Ayhan ERDOĞAN

Haber Merkezi
Pelin GÖKMEN
Timur DANIŞ

Ankara Büro
Gürkan HACIR

Spor
Yılmaz ŞEN

Tokyo Kayoko ISOBE

Amsterdam Yusuf ÖZKAN

Tahran Ata ERAD

Viyana Oktay TAFTALI

Kanada Gürkan H. KILIÇARSLAN

Madrid İsmail GÖKAL

Berlin Timur ÇELİK

Londra Emine AKGÜN

Bozcaada Deniz PAK

Grafik Tasarım
Tanzer ERCANPOLAT

Fotoğraf Editörü
Sinan GÖKSEL

Müessese Müdürü
Ali YAVUZ

Tel:
0212 292 94 50 - 51

Adres:
Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu
No:47 Beyoğlu/İstanbul

E-mail:
yeniharman@leman.com.tr

Baskı:
LeMan Matbaası
Tel: 0212 858 00 93 (Pbx)

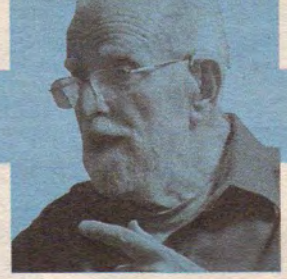
Dağıtım: M.D.P.

Avrupa Distrbution: ASV

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mbelli@leman.com.tr

Mihri BELLİ

Maradona

Son günlerde 1980'lerin en ünlü futbolcusu **Diego Maradona**'nın adı batı medyasının ve özellikle **Amerikan** basınının dilinden düşmez oldu. Hakkında söylenen ve yazılanlar genellikle olumsuz. Populizm yaptığı, serbest ticarete karşı çıktığı, dolayısıyla küreselleşmiş bir dünya düzeninin kurulmasına engel olduğu iddia ediliyor. Son **Latin Amerika** doruk toplantısına **George W. Bush**, Venezuela Cumhurbaşkanı **Hugo Chavez** gibilerin, Maradona gibilerin ABD'yi dışlayan ama bütün Latin Amerika ülkelerini kapsayan bir serbest ticaret bölgesi kurulması kararını engellemek için gitmişti. Eli boş döndü. Chavez'in deyişiyle Bush o toplantıdan "kuyruğu iki bacağının arasında yürüyerek" ayrıldı.

Bu dediklerimden **Waşington**'ın her zaman tutarlı bir serbest ticaret politikası güttüğü ve ABD politikasına karşı çıkanların ise her durumda serbest ticarete karşı oldukları sonucu çıkarılmasın. Amerikan hükümeti, şimdiye kadar her gerekli gördüğü yerde, özellikle tarım alanında devlet yardımlarıyla belli bir üretim kolunu desteklemekten geri kalmamıştır. Latin Amerika Doruk toplantısı ise bütün Latin Amerika ülkelerini içeren coğrafi alanı serbest ticaret bölgesi ilan etmiştir. ABD politikasının asıl hedefi güçlü Kuzey Amerika ekonomisi karşısında rekabet edecek durumda olmayan zayıf ekonomilerin iflas durumuna sürüklenerek ödenmesi imkansız bir dış borç altına girmesi ve bu yoldan emperyalit sömürünün yoğunlaştırılmasından başka şey değildir. **Castro**'lar, Chavez'ler, Maradona'lar işte buna karşı çıkan anti-emperyalist ve yurtsever oldukları için kötü kişi sayılmaktadırlar. Kötü kişi saymakla yetinseler gene neyse . Darbe düzenliyorlar ve kelle istiyorlar, son olarak **Venezuela**'da daha önce de **Şili**'de ve **Nikaragua**'da yaptıkları gibi. Bugün dünyadaki legal ve gizli Amerikan cezaevlerindeki insan hakları ihlalleri Bush'un kendi partisinin milletvekili ve senatörlerini bile karşı çıkar duruma getirdi. Başkan yardımcısı **Cheney** bile işkenceyi alenen ve resmen savunmuştur.

Bir önceki cümleyi zaman bakımından biraz düzeltelim ve "Demeçler verdiği günlerde Cheney işkenceyi savunmuştur" diyelim. Amerikan tarihinde gelmiş geçmiş en güçlü Başkan yardımcısı olarak anılan bu zat, kabinesinin önde gelen kişisi adli tahkikata uğradığı yakın tarihten bu yana suskunluk kumkuması kesildi. O ve Savunma Bakanı **Rumsfeld**, Bush kabinesinde belirleyici rol oynayan güçlü kişilerdi. Son aylarda birbirini izleyen gelişmeler Bush ile birlikte onların itibarını da düşürdü. Besbelli burada baş etken Irak halkının direnişinin bastırılmasında işgalcilerin aciz kalmasıdır. Önemli bir gazete olan Los Angeles Times'ın anketine göre 2004 yılı kasımında "Başkan Bush'un icraatını nasıl değerlendiriyorsunuz?" sorusuna olumlu ve olumsuz cevap verenler eşitti. Elliye elli. Bugün aynı soruya olumsuz cevap verenler yüzde 65'dir. Bu gazete Irak halkının direnişini işgal kuvvetlerinin artık bastıramayacağı ortada diyor. **New Orleans** felaketi karşısında aciz kaldıkları da açık. Ayrıca kendileri hakkında adli takibatın açılmasını engelleyemez duruma da düşmüşlerdir diyor.

New York Times gibi ciddi bir gazetenin değerlendirmesi de pek farklı değil. Saldırgan politikanın asıl mimarı sayılan Cheney için bu gazetenin yazdığı şu: "Seçimle geldiğine göre bu zat azledilemez. Daha fazla zararlı olmasına mani olmak için, ona çiçek pasajlarının açılış törenlerinde nutuk atmak gibi sürekli meşgale yaratmak gerek."

Kendi ülkesinde böylesine itibar kaybına uğramış Bush'un Latin Amerikalılara Şili misalini örnek göstererek kapitalizm satmaya girişmesini eleştirenler de eksik değil. Ama Amerikan medyasının Şili örneğini övmeyi ya da kapitalizm propagandasını kötü birşey olarak değerlendirdiği sanılmasın, tam tersine. Satılan mal iyi idi ama satıcısında iş yoktu diyorlar. Amerikan medyası için de Castro'lar, Chavez'ler, Maradona'lar kötü kişilerdir . Ama Bush hükümetinin onlara karşı komplolar düzenlemesi böylelerini güçlendirmiştir. Latin Amerika ülkelerinin son Doruk toplantısında alınan karar bunun kanıtıdır.

Atlantik'ten Pasifik'e kadar belli başlı Amerikan gazeteleri birkaç haftadır Bush ve Bakanlarıyla ile alay eden karikatürler yayınlamaya başladılar. Bir tanesini anlatmadan geçmeyelim: Güney Amerika dönüşü Bush masasının başında oturuyor. Az ötede Başkan yardımcısı Cheney ayakta kendisine "Yolculuğun nasıl geçti?" diye soruyor. Bush, "Halkın yalnız yüzde 56'sının benden nefret ettiği vatanıma dönmüş olmak hoş birşey" diye cevap veriyor. Amerika'daki gelişmeler böyle. Bu gidiş sürerse işgalcilerin tası tarağı toplayıp Irak'ı terketmeleri kaçınılmaz olacaktır.

Joe Louis

Bush'u eleştiren yazılar arasında onun ergeç istifaya zorlanacağını düşünen yok gibi. Bush'a akıl öğretenler bile var. NewYork Times yazarı **John Tierney** bunlardan biri. Bush'un daha üç yıl görevde kalacağını hesaplıyor ve ona akıl öğretiyor. "Ülke dışındaki budalalar" adlı makalesinde dediğine göre Latin Amerika Doruk toplantısına Amerikan Başkanı'nın katılması hata. Katılmakla o toplantıya itibar kazandırılıyormuş. Chavez gibi kimselere komplolar kurmak yanlışmış. Böyleleri yokmuş gibi hareket etmeliymiş. ABD ile işbirliğine gönüllü olan devlet başkanlarıyla çalışılmalıymış. Ama yazar aynı zamanda Irak savaşının haksız olduğuna inanıyor ve bu savaştan ABD'nin lehine bir çözüm çıkabilmesi için artık çok geç olduğu görüşünde. Ayrıca Maradona'ya da takmış. Onun yaşam öyküsünden bütün yoksul insanlık için dersler çıkarıyor. Bu öykü şöyle: Maradona **Buenos Aires**'in banliyösünde bir gecekondu mahallesinde dünyaya gelmiş, bir yoksul ailenin çocuğu. Dünyanın en ünlü futbolcusu durumuna yükseliyor. 80'li yıllarda en ünlü Avrupa takımlarında oynayarak aldığı beş milyondan gayrı petrol zengini Arap ülkelerinde gösteriler yapıyor. Ve her sahaya çıkışı için de 325 bin dolar alıyor. Ve böylece yıllık geliri 10 milyon doları buluyor. Ama bu kadar parayla da yetinmiyor, borsa işleriyle de meşgul oluyor. Yatırım yaptığı şirketler **Puma**, **Fuji**, **Xeros** ve **Coca Cola**. Maradona'nın öyküsü yoksulluktan futbolculuğu sayesinde dolar milyonerliğine yükselen talihli bir yoksulun öyküsü. Ama ne çare ki o bu öyküden gereken sonucu çıkaramamış ve gereken dersi alamamış. Halkları yoksulluk denen o felaketten kurtaracak tek yolun kapitalizm olduğunu görememiş. Yazar Tierney kelimelerini seçerken dikkatli. Kapitalizm demiyor "serbest ticaret" diyor. Maradona ise kürsülere çıkıp Cumhurbaşkanı Chavez gibi Amerikan ekonomisini de içeren tüm kıta ölçüsünde bir ticaret anlaşmasını engellemeye kalkışıyor, bunu yaparken bir yandan dostu ve kahramanı Fidel Castro'nun kendisine hediye ettiği puroları tüttürürken "Bush denen o bayağı adama elbette ki karşı koyacağız" diyerek yığınları anti-emperyalist eyleme çağırıyor. Ona göre de, Chavez'e göre de Latin Amerika'da yoksulluğun halkın yarısının kaderi olması Kuzey Amerika emperyalizmi yüzündendir. Nerede halktan yana ve yoksulluğa karşı bir kıpırdanma olduysa orada darbeler tertipleyen Kuzey Amerika emperyalizmi olmuştur. Ve sonunda Tierney baklayı ağzından çıkarıyor: "Maradona'nın birey olarak yaşam öyküsü küreselleşme denen dünya düzeninin yoksullara ne büyük imkanlar sağladığını kanıtlar". Tierney "Bir piyango bileti al, yüzbinler arasında ikramiyeyi kazan ve zengin ol" dese gülünç duruma düşer. Ama o, daha da gülünç bir öneride bulunuyor. Dünya nüfusu 6 milyardır. O da "futbol oyna en ünlü oyuncu durumuna yüksel, kazandığın milyonları Coca Cola şirketine yatır ve yoksulluktan kurtul" diyor dünya nüfusunun hiç değilse beş buçuk milyarına. Globalizm denen çağdaş emperyalizmin sözcülüğüne soyunmuş yazarın dünya yoksullarına öğüdü bu.

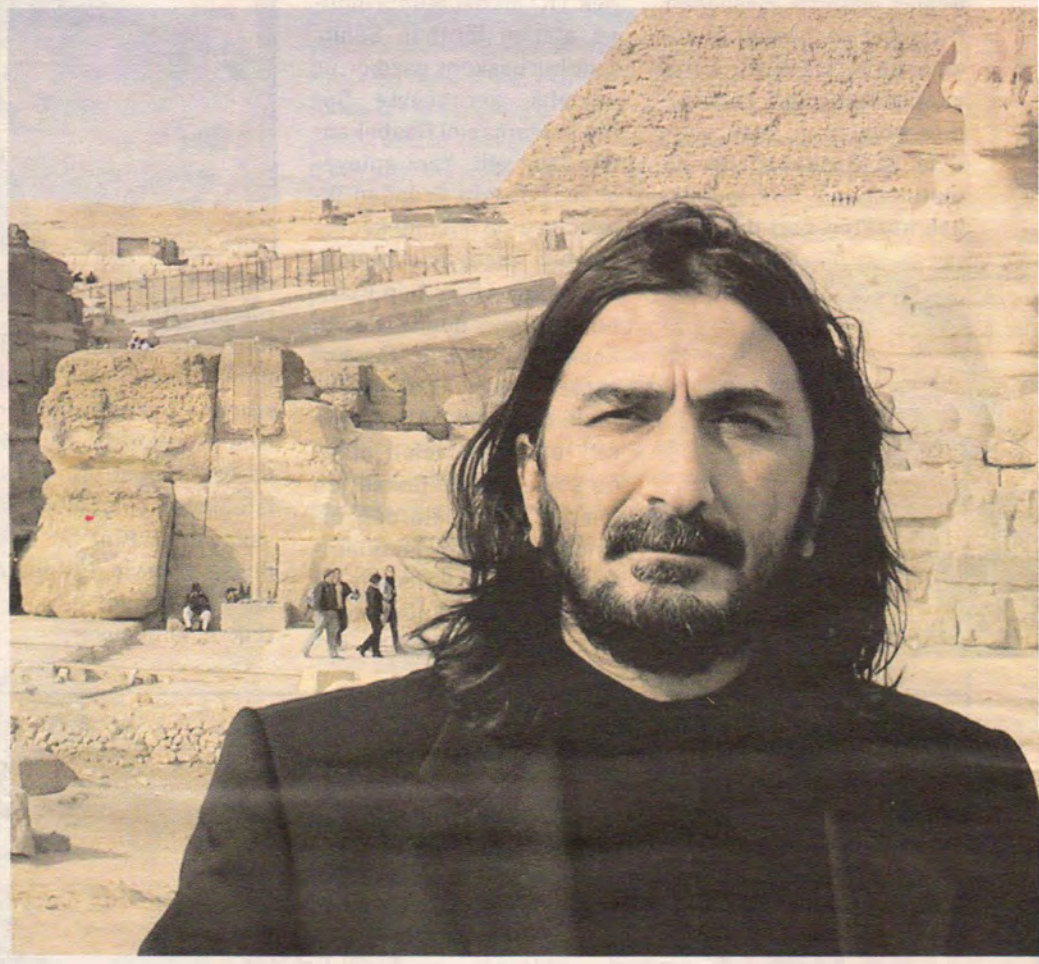
İnsan Maradona'nın yaşam öyküsüyle **Joe Louis**'in yaşam öyküsü arasında kıyaslama yapmadan edemiyor. Joe Louis de ünlü bir şampiyondu. 1930'ların, 40'ların Dünya ağırsiklet boks şampiyonu. O da zamanına göre büyük paralar kazandı. 1938 yazında New York'ta Alman şampiyonu **Max Schmeling** ile karşılaşmasını hatırlıyorum. Schmeling üstün ırkın yani beyaz adamın temsilcisi olarak ringe çıkıyordu. Almanya'dan hareket etmeden önce **Hitler** sırtını sıvazlamıştı. Jeo Louis ise en çok sömürülen ve horlanan kara derili ırkın temsilcisiydi. New York'ta ayakkabı boyacılığı yapan kara derili çocuklar boyacı sandıklarını rehine verip maç bileti edinmişlerdi. Ben maça gitmedim. Daha doğrusu gidemedim. Bir dakika içinde mi yoksa iki dakikada mı hatırlamıyorum, kara derili boksör üstün beyaz ırkın temsilcisini nakavt etti... Ancak kendisini son olarak sinema haberlerinde Kızılderili kıyafetinde sırtında battaniyesi, başında hindi tüyleri güreş sahtekarlığı yaparken görmüştüm. Birkaç dolarlık ekmek parası için bu soytarılığa razı olmuştu. Joe Louis, Maradona kadar talihli değildi. Parasını Coca Cola'ya yatıracağına başka alanlarda kullandı ve kaybetti.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğu Konferansı Suriye, İran, Mısır, Ürdün, Lübnan, Ermenistan katılımcılarla İstanbul'da toplandı. Doğu Konferansı'nın kurucula

Ortadoğu topraklarında devlette Türkiye'de var

Nihat bey, Doğu Konferansını başlatanlardan birisiniz. Herhalde bir süre koptunuz, ardından tekrar örgütlemeye çalışıyorsunuz. Doğu Konferansı nedir okuyucularımıza tekrar hatırlatabilir miyiz?

Irak savaşı başladığında Saddam Hüseyin devrilirken ben gençlik yıllarımdan çok iyi tanıdığım arkadaşım olan Hakan Albayrak'a gittim. Girgin kahvesinde "Hakan, Müslüman kanattan yada sağ kanattan sizler bir ekip kurun ben de bu taraftan bir ekip kurayım 10-15 kişi yanyana gelelim ve doğu topraklarındaki aydınları yanyana getirecek, bir konuyu tartışacak bir büyük sivil oluşumu başlatalım" dedim.

Sonra o da "Mehmet Bekaroğlu'yla görüşelim" dedi. Mehmet ağabey de parlamenterlik yaptığı yıllarda sivil olarak hapishanelerde çalışmış sivil çabaları olmuş değerli bir insan. Mehmet Bekaroğlu'nun bürosunu adres yaparak bir çağrıda bulunduk. Bu çağrımızı da bir metin olarak hazırladık. Bu metin anti - amerikancı bir içeriğe sahipti. Sonra buraya bir çok değişik düşünceden insan geldi. Fakat ilk toplantıya gelenler Ertuğrul Günay, Ömer Laçiner, Fikret Başkaya gibi isimler oldu.

Sonra öbür taraftan, Müslüman kanattan da bir sürü insan geldi. Bir kaç kere kapalı devre bir toplantı yapıldı. Ne yapacağız, nedir, hatta felsefi tartışmalar oldu doğu nedir, batı nedir ya da aydınlanma dediğiniz hareket bu büyük modernite projesinin insanlığa getirdiği nedir, demokrasi, insan hakları bizim için ne ifade ediyor hep tartışıldı. Çünkü bombayı atanlar sürekli demokrasi diyor... Bir nevi felsefi olarak, sosyolojik olarak ciddi bir şekilde meseleyi dibinden tartıştık. İki tane fikir çıktı ortaya. Birincisi önce iyice tartışalım, iyice toplantı yapalım bütün bu kavramları aramızda iyice anlaşalım ve ondan sonra yola çıkalım dendi. Bu arada diğer dünya ülkelerindeki aydınlara da iletelim diye düşünüldü. Burada me-

Hakan Albayrak

sela Ertuğrul Günay bey, başka arkadaşlar da iyice tartışalım dedi.

Fakat biz bir ekip olarak ben merkezde hayır hemen yola çıkalım, hemen şuraya gidelim, hemen Suriye'ye gidelim başlayalım bu harekete, yollarda tartışırız, kervan yolda düzülür diye bir anlayışın sahibi olduk. Ve ardından biz 70–80 kişi toplayıp Suriye'ye doğru yola çıktık. Sadece Suriye safhasını anlatmak belki de Türk aydın tarihinde önemli bir köşebaşı, bir sivil hareket oldu.

Sebebi biz Suriye'yle savaş halindeydik fakat oraya gittik.Oradaki gazetecilerle, yazarlarla ve devlet adamlarıyla ki orası bir yarı devlet zaten bütün aydınlar. Bizim TRT gibi düşünün. Ciddi ciddi tartıştık, tartışmalar çok derin yerlere geldi, çok özel de görüşmeler yaptık ve Suriye'liler ilkin bizim ne yaptığımızı anlayamadılar, bir sivil kurum olabileceğimizi de anlayamadılar. Bizi devletin gönderdiği gibi fesatlık yaptılar. Fakat bu bizim de işimize geldi çünkü Suriye mevzuu iyi anlayabilmek için ertesi gün buraya Sanayi Bakanını gönderdi. Sonra Sanayi Bakanı televizyona çıktı ve "Bizim 300-400 milyon dolarlık bir alışverişimiz var biz bunu 2–3 milyara çıkartabiliriz" dedi.

Tahmin ediyorum aradan 2-3 sene geçti hala Suriye bizi birisinin yönlendirdiğini düşünüyordur. Biz Suriye'ye gezimizi yaptıktan sonra işin bu tarafında yani Suriye tarafında çok ciddi gelişmeler oldu. Mesela Beşar Esad geldi sonra bizim Cumhurbaşkanımız oraya gitti. Çok acayip, bizim de ağladığımız bir kucaklaşma meydana geldi. Birden sanki gökkuşağının öbür tarafına geçtik ve birşey değişti ben o kadar da kitap okuyorum böyle birşey bilmiyorum. Bir siyasi, kültürel dostluk kuruldu. Kültürel dostuz, kardeşiz dediğimizde o taraf ağlamaya, bizimkiler ağlamaya başladı, heyecanlı konuşmalar yaptık. Bütün bu tarihimizi gözden geçirdik. Hatay için, Apo için neden kavga ettiğimizi kendimize sorduk.

Derken enteresandır bir yıl geçmeden bize sınırları, mayınları kaldıralım diye bir teklifle geldiler.O mayınsız arazi de çok uzun, 5 kilometre sınır sürüyor ve en büyük sınırımız, yani kaç kilometre sınır var orada ve enteresandır mayınlar sökülmeye başlandı. Anlaşmalar yapıldı hatta orada özel kuş türleri vardır insan girmediği için sadece o bölgede uçuyor ve bakir de bir toprak kalmış yıllardır ekilmediği için. Orada iyi bir organik tarım yapılabilir, fakat geçenlerde tuhaf şeyler de oldu, o mayınlı bölgede petrol çıktı, daha doğrusu petrol çıkma olasılığı yüzde doksana geldi. Çünkü Suriye'nin hemen öbür tarafında Suriye'nin en iyi petrol kaynakları var. Derken bizim gidip gizli gizli onlarla uzun uzun ve gerçekten gizli gizli konuşmalarımız sınırları aştığı gibi kardeşlik ve dostluk sıfatı getirdi. Sonra aradan bir buçuk yıl geçti galiba Amerika'nın Suriye'yi bir sıkıştırması vardı, bizden Nuray Mert "toplanalım gidelim" dedi. Bir daha gittik, onların meclisi önünde konuştuk, halk toplandı "kardeşiz, Amerika'ya karşı beraber duracağız" dedik, halk ağladı, parlamenterler ağladı bizi nereye koyacaklarını şaşırdılar. Çünkü onlara en zor günlerinde destek olmuştuk ve hatta konuşmayı yaparken "bakın Arap kardeşlerimiz burada yok siz buradasınız" demiştik.

Bizim yazarlar Aydın Çubukçu, Mehmet Bekaroğlu ve ben onların televizyonlarında uzun konuşmalar yaptık. Böyle çok güzel şeyler oldu bir kardeşlik tesis ettik.

Suriye ile Türkiye arasında bir baba–oğul ilişkisi gözlemlediniz mi?

Değil bu baba–oğul gibi yakıştırma saygısız ve her şeyi bozabilecek bir yakıştırma. Çünkü onlar çok uzun yıllar emperyalist devletlerin yada Osmanlı'nın sömürgesi altında kaldılar. Ağabey–kardeş daha yatkın ama baba–oğul çok tehlikeli birşey. Hepimiz kardeşiz onlar üstte biz altta yok öyle bir şey. Cumhurbaşkanımızın oraya gidişine ve destek verişine artık ağladılar ve gerçekten bize gönülden sarıldılar. Fakat İsrail bu işten çok kıllandı. Sizin burnunuzu sürteriz dedi Tayip Erdoğan'a. Erdoğan da o zamanlarda İsrail için "terörist devlet" diye bir cümle sarf etmişti. İsrail de "Senin tükürdüğünü yalatırım" dedi ve tuhaf gelişmeler oldu.

Ardından İsrail'e gitti Tayyip Erdoğan. Ondan sonra da Amerika'ya gitti böyle bir sıkıştırma oldu Amerika–İsrail kıskacında. Derken AKP'nin Suriye'yle olan ilişkileri kesildi. Bu günlerde de o bunalımlı günler yaşanıyor.

Doğu Konferansı ismini ilk ortaya attık, arkadaşlarımız beğenmedi. Ben ismi koyarken popülist ve herkesin aklında kalan bir isim olsun istedim. Avrupa ve Asya Yazarlar Birliği olsun denildi bu da tartışıldı. Sonra Doğu Konferansı isminde karar kılındı. Derken ondan sonra 7-8 ülke gezdik. Mısır'a, İran'a gittik, Ürdün, Lübnan, Ermenistan... Bütün bu ülkeleri gezdik. Gittiğimiz ve gezdiğimiz bütün ülkelerde Yazarlar Birliğiyle konuştuk. Oralardaki solcu marjinal hareketlerle de görüştük mesela Troçkist adamlar bulduk Mısır'da, bizim Yalçın Küçük'e benzeyen, kırmızı fularlı Marksistleri bulduk. Onlarla konuştuk uzun uzun. Hatta onlar Araplardan daha radikal anti-emperyalizm konusunda. Azlar ama öyle bir duruşları var. Derken ufkumuz genişledi. Türkiye, İran, Suriye ve Arap dünyası üzerine yayın da çok azdı, edebi yayınsa sıfırdı. Biz çeviriler yaptık gelen bütün arkadaşlar yazar olduğu için Oral Çalışlar, Hakan Albayrak, Aydın Çubukçu herkes kendi gazetesinde intibalarını yazdı. Ben de Le-Man'da, yeniHarman'da yazdım.

Peki son toplantıya gelelim isterseniz. Tüm ülkelerden misafirleri Türkiye'de ağırladınız. Masrafları kim karşıladı?

Bütün bu aydınlara davetiye çıkardık. Kurumsal bir para da gerekiyor. Mısır'dan 10 kişi gelecek İsrail'den veya Suriye'den insanlar gelecek. Burada çok da ciddi tartışmalar çıktı mesela İsrail'den adamlar gelsin mi diye tartışıldı, Araplar buna karşıydı bayağı kavga da oldu aramızda, sözlü kavgalar. Derken ikinci olarak bütün bu ülkelerden 100'e yakın aydını buraya davet ettik. Bunu İstanbul'da yapmayı kararlaştırdık fakat bu işin maliyeti 300-400 bin dolar gibi bir para tutuyor. Mesela bir otele gideceğiz bu otele parayı vereceğiz, otel bizim adımıza mihmandarlığı dahil bütün organizasyonu yapacaktı.

Sonra bir sorun çıktı. Biz Abdullah Gül'e gittik. Sayın Dışişleri Bakanı bu işi kendilerinin finanse edebileceğini söyledi, edebiliriz dedi. Buna yakın cümleler etti. Biz kendi aramızda devlet para verse ne olur dedik, bir şey olur mu bizim için. Sağcı ve solcu arkadaşlar görüş birliği ile bize kimse karışamaz dedi. Buranın fikriyatına karışmadıktan sonra herkes para verebilir. Ve dedi, bizim yapacağımız toplantıya gelip böyle lüzum-

Akşamsefası

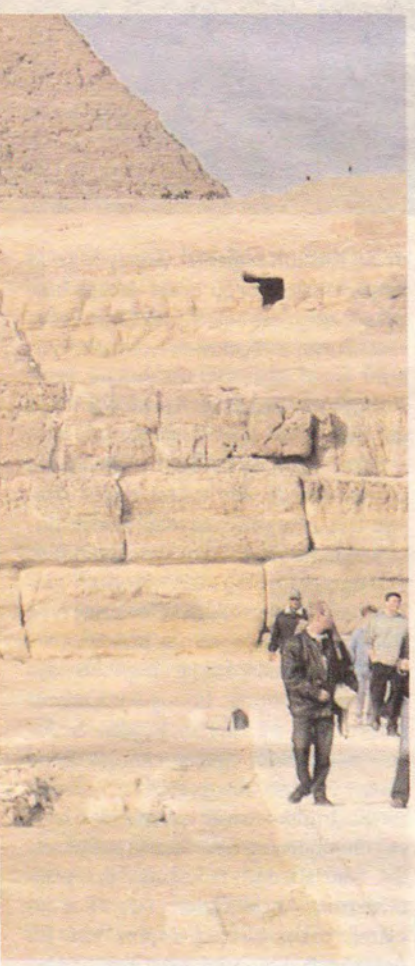
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gürkan Hacır gurkan@leman.com.tr

a yaptığı ziyaretlerden sonra bu ülkelerden gelen rından LeMan yazarı Nihat Genç sorularımızı yanıtladı.

en bağımsız aydın topluluğu

suz boy göstermeler de istemedikleri için buna da razı olursan sunulabilir dedi, bizim de buna aklımız yattı.

Bireysel olarak bu duruma itiraz ettiniz mi. Sonuçta devletin parasıyla..?

Ben de bireysel olarak sonuç bildirgesine, girişe, konuşmalara bağımsızlığına karışmadıktan sonra her yerden para alınabileceğini söyledim. Biz de düşünmeye başladık. Fakat sonra bizim bu Ortadoğu ve Arap dünyasıyla bir ilişki geliştirdiğimiz Almanya gizli servisi, İsrail gizli servisi tarafından ortaya çıktı çünkü onlarla görüşmüyoruz, onlar bizimle görüşmek istedi...

Onlar derken?

Bu servisler elçilikleri vasıtasıyla tuhaf gazetecileri yada meşhur bir iki adamı devreye sokarak bizimle görüşmek istediler biz görüşmeyi reddettik. Bizim biraz Avrupa'ya, İsrail'e, Amerika'ya karşı tavrımız ortaya çıktı, hükümet de bize para vermeye korktu diye düşünüyoruz. Ama bu bizim fikrimiz. Sonra arkadaşlarımız bu parayı nereden buluruz dediler. Önce parayı azaltmaya çalıştılar yani 100-125 bin dolar gibi bir yere indirebilir miyiz, rakamlar indi indi sonra İstanbul'da bir Belediye'ye gidildi; o oteli ayarlayacağını öbür belediye misafirleri boğazda gezdirmeyi, diğer Belediye akşam yemeğini verebileceğini gibi bir sivil çalışma organize edildi.

Tabi Belediye organize edince Belediye Başkanı da gelip orada bir konuşma yapıyor bu da tabi rahatsızlık çıkardı. Biz de bunların misafirvari bir konuşma olduğunu toplantısının kendisini, sonuç ve giriş bildirgelerini ilgilendirmeyeceğini ki zaten öyle oldu, hiçkimse buraya karışmadı.

Siz buradan o ülkelere giderken kendi imkanlarınızla gitmediniz mi?

Evet hepimiz kendi imkanlarımızla gittik.

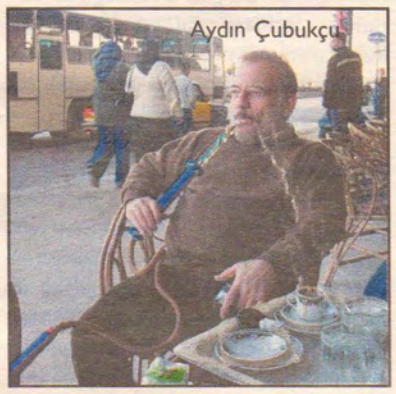
Oradan gelen aydınlar neden bunu denemediler?

Ama şimdi bu 100 tane aydını işinden gücünden alıyorsun. Bunlara uçak parası bir de otel parası lazım.

Yani Doğu Konferansı yalnızca bizim Türk aydınlarının mı meselesidir? Onların meselesi değil midir?

Hah! Biz de bunu tartıştık. Biz zaten burada bir toplantı yaptık. Bu Doğu Konferansı olmasın dedik. Bu toplantıya. Doğu Konferansı'nın tanışma toplantısı olsun. Biz bütün bu aydınları buraya toplayıp, onlara şunu sorduk: biz bir Doğu Konferansları zinciri başlatalım mı? Büyük bir sivil kurum kurup bunu her yıl yapalım mı? Kahire'de, İran'da, Suriye'de devam ettirelim mi? Biz de şimdi tanışalım, temel kavramları birbirimize soralım, insan hakları, demokrasi, bombalar, doğu, batı bizim kardeşliğimiz bütün bunlar nedir, bir şeyler yapabilir miyiz? Bunu tartışalım ve bunu tartıştığımız ilk toplantıyı yaptık.

Bu İstanbul'da Talimhane'de bir otelde yapıldı. Burada Araplar iştahla katıldı, 100'e yakın insan geldi. Hepsi bu kurumun, büyük bir sivil kurum kurulmasını anti-emperyalist çizgide Fars, Türk, Arap, Kürt hatta Ermeni... Bu topraklardaki tüm aydınların buna dahil olmasını ve batının bombalarına karşı birlikte bir mücadele düşünce

Aydın Çubukçu

olarak ya da kendi topraklarımızdaki düşünce mücadelesini ciddi bir şekilde aydınlar olarak birbirimizle tartışalım kararı çıktı.

Şimdiye kadar bizim yaptığımız tüm bu çabalar henüz Doğu Konferansını başlatmamıştı. Doğu Konferansı I adını koyacağımız toplantı gelecek sene ya Mısır'da başlayacak ya da İran'da. İkisi arasında tartışma var biz alalım diye. Sonra her ülke devam ettirecek mesela ikincisi İran olacak, üçüncüsü Suriye olacak, dördüncüsü Fas olacak gibi...

Sadece bu Arap dünyası da değil yani Azerbaycan da gidecek bilmem ne... Böylelikle Doğu Konferansı harekete geçip her yıl yüzlerce aydın yanyana gelip bu temel kavramları tartışacak ki, biz bu ilk Doğu Konferansı'nda bu kavramları Mısır'dan gelen yazarlar tartıştılar, seminerler verdiler bu seminerlerde gördük ki, dünya görüşlerimiz de birbirine çok yakın. Aynı dertler, aynı sıkıntılar var bölüşüyoruz. Tanıştıkça da bunlar ortaya çıkıyor.

Türkiye'nin özgün bir aydın hareketi olduğunu iddia eden bir oluşumun devletle parasal anlamda dirsek temasına girmesi ciddi riskler barındırmıyor mu? İkincisi...

İkinciyi sormadan şunu söyleyeyim; bu Doğu Konferansı'nın başındaki arkadaşlar bu Doğu Konferansı'nın fikriyatının ve kurumunun bağımsızlığı konusunda ruh hastası derecesinde hassas insanlar onun için bu konuda hiç bir endişeniz olmasın. Şimdi ikinciye geç.

İkinci nokta da bu konu Türkiye dışındaki aydınlar tarafından da tartışıldı mı?

Buradaki finansmanın AK Partili bir Belediye tarafından karşılandığı konusunda bilgileri var mı?

Tabii, bu adamlar buraya geliyorlar ve işleyişin nasıl cereyan ettiğini gayet iyi biliyorlar. Ancak her şeye rağmen bu Ortadoğu topraklarında devletten en bağımsız aydın topluluğu Türkiye'de var. Hatta devletle hiçbir şekilde görüşmemiş konuşmamış

hayatı da böyle bitmiş insanlar barındırıyor Doğu Konferansı. Bu da İran'daki, Suriye'deki, Mısır'daki insanların aklının alacağı birşey değil. Bunların çoğu yarı resmi özellikle İran'da yarı bağımsız. Yani devletten çok bağımsız aydın türü bu topraklarda çok yok ama her şeye rağmen biz bu aydınlarla bir arada konuşmaya çalışıyoruz.

Mesela İran'daki arkadaşlar geldiler dediler ki, "burada hem Suriye'yi hem İran'ı Amerika dövüyor neredeyse ama, Arap topraklarından bir ses çıkmıyor" şimdi gelip konuşuyorsunuz burada ama niye bizi savunmuyorsunuz gibi iç çekişmeler, iç çelişkiler, ideolojik farklılıklar hatta Fars, Türk, Arap gibi ayrımlar hatta Şii, Sünni gibi ayrımlar hatta Irak'taki direnişin yanında olanlar ayrı, Irak'taki hafif Amerika'nın yolunu değil de biraz daha ortayı izleyenler gibi tartışmalar yaşandı.

Geçtiğimiz günlerde İran Devlet Başkanı Ahmedinejad'ın bir açıklaması oldu. İsrail ve İsrail yanlısı ülkeleri ayağa kaldıran bir açıklamaydı bu. İsrail haritadan silinsin başlığını öne çıkartan bir konuşma yaptı. Bu konuşmanın içerisinde de İsrail'le işbirliği yaptığına inandığı devlet sıralaması yaptı. Bunun içerisine Pakistan, Mısır ve Türkiye'yi de kattı.

Irak'a Amerika girdikten sonra çok kabadayı girdi kimseye de hesap ver-

İpek-Oral Çalışlar

mem bilgi vermem dedi. BM'i de kasıtlı bir şekilde devreden çıkarttı. Ben burada kimyasal silah buldum deyip buraya atladı. Bu tarihin en büyük işgali, en vahşi işgallerinden biridir.Çünkü ordusuz bir halkın üstüne geldi. Henüz Irak'ta denenmiş, edilmiş uranyumdan sonra fosfor bombaları falan diyorlar. Fakat henüz insanlık orada kullanılan bombaların da şeklini şemalini bilmiyor. Enteresandır iki yıl oldu hala kaç insan öldü onlar da bilmiyor. Kimse de bilmiyor.

Mesela Felluce'de 2 bin – 3 bin insan mı öldü? Bütün şehri tepeden aşağıya bombalıyorsunuz, buradaki rakamlar 50 bin – 100 bin gibi...Bilemiyoruz!!!

Ordusuz bir halkı bombalarla işgal etmenin de tartışması da yapılmadı yani bir karınca yuvasına çizmelerinizle girip eziyorsunuz. Çok acayip bir şey yani. Burada Amerika'nın beklemediği bir şey çıktı ortaya. Amerika ben bunu yaparım dedi. Duvar da çökmüştü Sovyetler de çok zayıftı, Putin yeni geçmişti tam oturtturamamıştı düzenini.

Beklemediği bir şey meydana geldi bu da Allah'ın büyük hikmeti, petrol 30 dolardan 70 dolara fırladı. Şimdi yeni yeni 65'e indi galiba ve 3-4 tane devlet için bu bulunamayacak ilaç oldu. Putin'in Rusya'yı toplaması on yıl sürebilirdi, petrol gelirleri katlanınca iki yılda toparladı. İran kafayı yedi zenginlikten. Ahmedinejad'ın bu kabadayı konuşmaları biraz da zenginliğin getirdiği şımarıklıktır. Aynı şekilde Chavez o da öyle bir para sahibi oldu ki; şimdi Latin ülkelerinde Peru, Şili, Uruguay'da her yerde sosyal demokrat ya da Chavez'e yakın adamların iktidara gelme olasılığı çoğaldı.

Hatta Chavez orada eski solcular gibi "hadi arkadaşlar tekrar yola çıkıyoruz" falan gibi değil Amerika'daki yoksullara yardım ediyor. O kadar petrolü var ki, Amerika'ya da yardım ediyor, iyi yüzlü kapitalizm adı altında Bush'un ülkesine yardım ediyor. Chavez yüksek petrol gelirleriyle kendi ülkesindeki sosyal sorunları çözdü, emeklilik, işsizlik sorunlarını halletti, sigortalarını karşıladı, Latin ülkelerine güç verdi şimdi orada serbest ticaret alanı açılmasına da karşı çıktı. Bush'u kovaladılar CNN'de bir gün süren bir yayın yaptı,Bush oradan gitti. Bush Irak'a gelirken komşularını kaybetti, Güney Amerika'da işi çok zor Bush'un. Bu beklenmeyen şeylerden sonra İran'da da beklenmeyen bir şey daha oldu.İran doğal gaz işini çok ciddiye aldı geçtiğimiz 5 yıl içerisinde ve yeni sondajlar açtı. Biz bir–iki tane işte Mavi Akım ,Bakü-Tiflis diye konuşuyoruz ya, İran her bir tarafa önümüzdeki on yıl içerisinde doğal gaz boru hattı döşeyecek.

Bu topraklarda doğalgaz boru hattından geçilmeyecek. Asya, Hindistan ve Çin; İran petrolüne muhtaç oldukları için İran da üye olduğu için Shangay üçlüsüne -Rusya,Çin,Hindistan- bir de oradaki Türk devletleri Kazakistan,Türkmenistan,Özbekistan onlar da petrol zengini, geçtiğimiz iki yıl içinde biraz canlandılar bir araya geldiler. Özbekistan'daki olaylardan sonra Amerika'ya defol dediler; 15 yıl sonra ilk defa oluyor, birisi Amerika'ya defol diyor ve şimdi "NATO gibi Asya gücü kuralım"a geldi iş.Derken Amerika'nın işi sarpa sardı.Kabadayı gibi istediğim kişiye dalarım diyen, Afganistan'a dalan, NATO'ya da "siz gidin kırtasiye işleri yapın, ben orayı bombaladım siz gidin idaresini kurun, orada asker tutun" gibi Irak'a da aynısını yapmak istiyordu şimdi bu silah ters tepti. Amerika'nın ters tepen ikinci bir silahı daha oldu.Soros benzeri Amerika'ya yakın vakıflarla bir turuncu devrimi ki acıklı bir şey. Erdoğan geçenlerde gene turuncu atkı dağıtmış bu da onun da bu işe girdiğini gösteriyor. Bu da Ukrayna'da, Gürcistan'da böyle bir kadife devrim...

Turuncu modasıdır gidiyor!

İki yöntem izliyorlar. Afganistan gibi, Irak gibi tedavisi imkansız kanser olunca totaliter bir şey, orayı bombalıyor. Daha tedavisi mümkün yerler biraz da Rusya'dan korktuğu için bombalayamaz, burada da turuncu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

devrimleri uygulayalım diyorlar. Fakat bu turuncu devrimler de ters tepmeye başladı. Ukrayna'da turuncu devrimle iktidara gelenler yolsuzlukla suçlanıyor, Gürcistan ki çok küçük bir bütçeyle yaşanan bir yer, orada 100 milyon dolar çok büyük bir para,Gürcistan şu anda 7-8 bölgeye ayrıldı herkes çok rahat at oynatmaya başladı.

Özbekistan yüzüne gözüne bulaştırdı, Bakü'de ters tepti.Türkçü hareket turuncu devrime katıldı ama Aliyev iktidarı aldı.Çünkü Amerika çok ilerde Türkçü hareketi İktidara getirip sadece petrolü almayacak İran'ı çözmek için Türkçü hareketi kullanmak istiyor.Güney Azerbaycan dediğimiz İran'ın kuzeyinde 30 milyon Türk yaşıyor, onu çözecek hazırlıkları da başladı zaten.İngilizler de boş durmuyor; İngilizler iki büyük harekete girdi aşağıda. Biri, Basra'da iki İngiliz askeri Şii-Sünni savaşını kışkırtmak için bomba atarken yakalandılar. Basra'nın Şii Müslümanları affetmiyor adamları. İngilizlerle çok ciddi çatışma haline gelmişler, fakat İngilizler bunu sadece Basra'da yapmadı.Kuzistan,İran'ın kuzeyinde Basra'ya açılan o uzun kayalık, Arapların yaşadığı bölgede de Arap ayaklanması varmış gibi,İran burayı karıştırmış gibi bomba attı buraya da İran'ı suçlamak için "burada da etnik bir tartışma var"a getiriyor İngiltere fakat İran bunları yemiyor tabi. Bütün bu gelişmelerden sonra bizi de ilgilendiren bir büyük gelişme de, Kuzey Irak'taki Süleymaniye'de yapılar başladı İsrail şirketleri geldi, projeler başladı radyo binası, belediye binası, üniversite binası, büyük oteller, havaalanları inşa edildi ve 20 yıl önce yanından geçilmeyen Erbil ve Süleymaniye şimdi onların deyimiyle bir İsviçreleşme hali bu da Türkiye'nin Güneydoğusu'ndaki PKK hareketine de büyük bir darbe oluşturdu. Çünkü PKK militanı sempatizanlar da "bizim orada devletimiz kuruluyor" deyip Türkiye'de bir Barzanicilik kımıldanmaya başladı.

Peki siz nasıl bakıyorsunuz bu konuya, Barzani'ye olumlu mu bakıyorsunuz?

Tabi.Türkiye'de bir Barzani düşüncesi "bak ne güzel oluyor 80'li yıllarda Süleymaniye'de hiçbir şey yoktu ama şimdi biraz daha sıkıştırsak oluyor devlet gibi"ye geldi.Böylelikle Türkiye'nin Güneydoğu'su gerçekten çok incelmeye başladı.Burada ütopik tezler ortaya çıkmaya başladı.Bir tez şu "biz burada ne yaparsak yapalım Avrupa ve Amerika yasalarla Türk Ordusunu bağlamış, Amerika da bombalarla, üsleriyle Türk Ordusunu kımıldatmıyor o halde biz burada çok rahat hareket edebiliriz." Böylelikle bölgenin her tarafı hafif hafif yangın almaya başladı.

Doğu Konferansı olarak bizim tezimiz şudur ki, benim Doğu Konferansından bağımsız tezim de aynısıdır. "Biz bütün bu olup bitenler işte işgal, hassas bölgeler, herkes bir etnik bir kültür üzerinden konuşuyor, birşey görmeye çalışıyor. Biz Suriye'nin, İran'ın ve kendi ülkemizin ve Irak'ın toprak bütünlüğünü çok ciddiye alıyoruz çünkü İran patlarsa Türkiye patlar, Suriye patlarsa Türkiye patlar. Bu ülkelerin toprak bütünlüğüne saygı duyacağız. Bush iktidarına duyulan güvenin Amerika'da yüzde otuza düştüğünü görüyoruz. Bu da şu anlama gelir: Amerika'nın Suriye'ye saldırması imkansız, Amerika'nın hiçbir şekilde Suriye'ye saldıracak siyasi gücü yok. Amerika artık bu işi BM yada İnsanlık mahkemeleri gibi politik olarak sıkıştırmaya kalkacak Suriye'yi. İran'a da niçin nükleer yapıyorsun dediğinde de önce bunu yapacak, Avrupalılarla ortak çalışmalar yapacak nükleeri durdurabilir misiniz diye Amerika diplomasiyi zorlayacak. Dolayısıyla bölgede büyük psikolojik savaşların başladığı yeni bir döneme girdik.

Artık bu topraklarda Amerika'nın Irak'ı işgal ettiği gibi İran'a, Suriye'ye, Türkiye'ye gelmesi mümkün değil. Ama bu psikolojik savaş işte "Kuzey Irak'ta böyle şeyler oluyor, bu Türkiye'de de İran'da da olabilir" bunlarla büyük etnik, ayrımcı, bölücü dediğimiz düşünceler oluşturmak bunları siyasileştirmek bunları ayaklandırmalara yada belli hedeflere doğru göndermek... Şu anda bu harita harekete geçmiştir.

Sorumu yineleyeceğim. Barzani'nin kuracağı Kürt devletine nasıl bakıyorsunuz?

Biz cumhuriyetin çocukları olarak misak-ı milli için ölümüne ne gerekirse, kardeşlikse kardeşlik ama sınırlarımızı korumak için elimizden geleni yapacağız, bu bizim imanımız. Ancak Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devleti olur mu sorusuna kendi zihnimden verdiğim cevap şudur. Bu da bölgede çok tartışılan bir şeydir: Biz Amerika'nın kontrolünde değiliz ama Amerika'nın defedilmesi, İran, Suriye ve Türkiye'nin garantörlüğünde bir federe devletin orada olmasında bir sakınca görmüyoruz. Benim şahsi görüşüm bu. Buraya düşünce gelmedikten sonra Amerika'nın siparişi ve İsrail'in yoğun faaliyetleriyle bölgede Kürt başlığı altında bir devletin kurulması bizim için bir hayaldir. Bizim zihnimiz şu anda buna yatmıyor. Böyle bir düşüncede değiliz. Bu toprakların çocukları karar verecektir biz bunu istiyoruz. Neden Amerika ve İsrail'e karşı çıkıyoruz ve niçin ilerde eğer bir Kürt Federe devleti olacaksa buna İran,Türkiye ve Suriye'nin karar vermesini istiyoruz? Bu toprakların egemenleri bizleriz bu topraklara karar verecek olan bu toprakların evlatlarıdır. Kendi kardeşleriyle oturur, kendi kardeşleriyle siyasi açılımlar yapar bu bizim hakkımızdır. Bunu Amerika ve İsrail yapamaz.

Haritayı buradan kurgulamamız lazımdır. Bu bölgede önce İngilizlerin 120 yıl önceden beri Balkan haritası Kafkasya haritası, Basra, Mısır bütün bu bölgeyi yangın yerine çevirmelerinin sebebi, bu bölgeleri küçük devletlere ayırmaktır. Yugoslavya yedi parçaya bölünmüştür, Irak'tan kimse üç parça da beklemesin 7-8 parça çıkacaktır.

Şii tarafı iki ayrı devlet yapacak, Sünni tarafı da direnişçiler ayrı, gelenekçiler ayrı iki ayrı devlet çıkacak. Bu haritanın ucu bucağı yok. İran'ın etnik yapısına bu mantıkla baktığınız zaman İran'dan yüz parça çıkar, Suriye'den de çıkar. Bu bölge yüz yıl daha bizim torunlarımızın torunları da bunları konuşmaya devam eder. Biz bu toprağın dışındaki Amerika ve İsrail'in bu diplomatik savaş gücünü durdurmanın dışında başka şansımız yoktur. Ülkemiz yok olacak, parçalanacak bu çok açıktır. İran, Suriye parçalanacak. Bu bugünün sorunu değil ama 50 yıl sonra konuşacağımız İran'daki devletlerdir, 60 yıl sonra Türkiye'de kurulacak devletlerdir.

Siz çok ilginç şeyler söylüyorsunuz,Türkiye parçalanacak mı yani?

120 yıl önce Osmanlı'yı parçalama planını bunlar önüne koydular.Türkiye Cumhuriyeti buradan çıktı. İran çıktı, Suriye çıktı bunlara karar veren batılılardır. Suriye'yi,Irak'ı kim çizdi? Bu toprakların sınırlarını kim çizdi? Batılılar çizdi. Bu batılıların çizdiği devletler zamanla yeniden küçük devletçikler ortaya çıkardılar. İşte Kafkasya'da, Gürcistan'da kaç parçaya bölündü? Acaristan bölgesi, Abazya bölgesi, Osetya bölgesi...Yugoslavya işte Kıbrıs iki ayrı parça, işte Suriye kaç parça istiyorlar...

Tüm bu söylediğiniz devletlerle Türkiye kıyaslanabilir mi? Tarihiyle,duruşuyla, hafızasıyla...

Lafımı bitirebilir miyim?

Tabi buyurun lütfen...

Şimdi 120 yıl önceden başlayan bu harita yüzlerce yıl daha gidecek.Bu harita çözülme haritasıdır. Bizim şu anda Türk ordusunun bu hali Türk halkının bu bilinciyle bu parçalanmaya müsaade etmesi asla mümkün değildir. Bu bizim topyekün savaş meselemizdir ama haritanın gidişi budur, plan budur. Büyük Ortadoğu Planı budur; Suriye, İran ve Türkiye'yi önümüzdeki

30-40 ve 50 yıl içersinde çözmeye çalışmak.

Burada bizim yapacağımız tek şey bu bölgeyi çözmeye çalışan bu büyük haritaya karşı savaş vermektir.Bu haritanın da öncüsü Amerika ve İsrail'dir. Etrafımıza küçük kanser devletler girmiştir bir de demokrasi başlığı altında etnik ayrımcılık tartışmaları yapıyorlar.Bu topraklardaki işte Bulgaristan'daki Pomaklar bile neredeyse dağlardaki Yörükler de ayrı, Dadaşlar da ayrı gibi... Bir sürü etnik tartışmayla bir siyaset belirlemeye çalışıyorlar ve bu siyaset İran haritasında, Türkiye haritasında, Suriye haritasında konuşuluyor, Irak üzerinde konuşuluyor.

Bu çok gerçektir. Eğer siz ciddi siyaseti bile yapmazsanız, eğer siz uluslararası üniversitelerinizi,uluslararası bölümlerinizi, stratejistlerinizi, analistlerinizi ve halkınızı bu konuda uyarmazsanız bu adamlar güç bulacaktır.120 yıl önce başladıkları bu bölme parçalama işlemini daha cesurca götürecektir.

Ancak bir şeyde yanılıyorlar; 120 yıl önce bu işe başladıklarında doğu toprakları çok zayıftı.İnsan olarak, silah olarak ve en önemlisi şuur olarak zayıftı. Bu ülkede hiç kimse telsiz yapmayı, bomba, mermi yapmayı bilmiyordu. Hepsi batıdan gelen şeyler. Şimdi İran nükleer yapıyor. İşte hesap burada döndü. Pakistan nükleer yapıyor,Türkiye'nin neyi var, neyi yok birileri biliyor. Bu gün Ortadoğu'da buldukları Saddam gibi çok yıpranmış, kuklalarını yakmış, İran savaşıyla sersemlettirilmiş, Halepçe'ye bombalar attırılmış, dünya sahnesinde imajı çok sert çizilerek bu şeytan üzerine çullanmışlardır.

Dikkat ederseniz Türkiye'yi de Saddam pozisyonuna sokmak istiyorlar.İsrail'in 50 yıldır Filistinlilere yaptığı ortadadır.Bir Filistinli çocuk taş atmasın hemen oraya uçaklarını gönderiyorlar. Çeçenistan'a 10 yıl içinde iki ayrı savaş açıldı.En son savaşta Putin tepeden yüz binlerce insan öldürdü. Onun da yöntemi budur. Çeçenistan kendi toprağı da değil yani Çeçenlerin toprağı.Irak'a da Amerika'nın yaptığı ortadadır.Tepeden bir direnişçi gördüğünde bir şehri yok ediyor.Şimdi Türk ordusundan istedikleri de budur. Türk Ordusu da Saddam gibi bir şehri İsrail,Amerikan uçakları gibi tepeden böyle vahşi ve gaddar görüntüler versin.Türkiye,Kerkük kaşınıyor ordu Kerkük'e gitsin, Güneydoğu'da birşey oluyor, ordu orayı kanlıca bastırsın vahşi sahneler meydana getirsin... Türkiye'yi çekmek istedikleri yer bu.

Türkiye'nin Musul ve Kerkük'te hakkı var mı?

Şimdi bizim iki tane siyasetimiz oldu o topraklarda. Bir tanesi resmi siyaset. Lozan'la gelen soydaş, azınlık hukukundan dolayı Gümülcine'deki, Bulgaristan'daki Türkler, Kerkük'teki Türkler, bunlar Türk Devletinin ve Türk Dışişlerinin temel politikasıdır. Çünkü bu azınlık hakları o günkü soydaş başlığı altında konuşulur.Onların evleri, barkları, onlara yapılan baskılar, isimlerinin değiştirilmesi falan Türk Devleti'nin politikası olmuştur.Bu Misak- ı milli içerisinde Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi politikasıdır. Sınırları dışında kalmış Türk politikalarıdır. Ancak bizler yazar ve aydın olarak başka bir politikamız var. Bu coğrafyadaki bin yıllık kültürel kardeşliğin bin yıldır aynı kanunla, aynı udla şarkı söylememiz, aynı Mevlana'nın, aynı şairlerin, aynı bilim adamlarının aynı dini, aynı tasavvuf hareketlerini yada bir Kürt lideri komutanı olan Selahattin Eyyübi' nin hepimiz çocuklarıyız.

Ortak bir kaderin, ortak bir tarihin çocuklarıyız. O halde bu coğrafyaya karar verecek olan biziz. Biz egemen olarak İsrail ve Amerika'yı yada muhtemel yeni Fransa, Almanya gibi ajan örgütleri gerilettirip, kendi coğrafyamızın demokratikleşmesi, kardeşleşmesi ve kendi sınırlarımızda biz söz sahibi olmalıyız. Bizim de siyasetimiz budur. Bu hinderlandımız dünyanın merkezi haline getirilmiştir çünkü hem Hazar bölgesinin petrol alanı hem de Basra bölgesinin dünyayı ilgilendiren çok yüksek petrol taşıması yüzünden bu iki bölge dünyanın göz bebeği haline gelmiştir.

Bütün oyunlar artık burada oynanıyor.Bu petrol bitene kadar da bu savaş bitmeyecek.Biz bu petrol bitene kadar yada madenlerimiz soyulana kadar hiç değilse topraklarımızın bütünlüğünü korumalıyız ve bu topraklardan kardeş kanı çıkmaması için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Siyasi, yasal reformlar yapmalıyız, ufkumuzu geliştirmeliyiz.

Nihat Bey artık tutabilir mi bu iş. Yani 30 yıldır Türkiye diyor ki; doğuya yatırım... Yatırım sözüyle artık orayı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tutabilir miyiz, bir? İkincisi çok yakın bir zamana kadar PKK ayrılma lafını kullanmıyordu. Bugünlerde, sitelerinde artık ayrılma lafını çok net kullanmaya başladılar. Dünyada hangi ülke kendi içinde bulundurduğu etnisitenin yanı başında bir devlet haline dönüşmesini ister? Biz Barzani'yi nasıl istiyoruz?

İstemez fakat biz bölgeye İngilizler geldiği zamanda da, İngilizlerden güç alan Arap şeyhleri, çölde yaşayan bedevi şeyhleri şehir kurmamış, kasabalı bile olmamış bu insanlar devlet sahibi oldular; Suudi Arabistan, Kuveyt, Katar vs.

Yani dışarıdan büyük bir silahlı bombalı güç geldiği zaman birileri onunla işbirliğine girer, ütopya kurar, masal söylemeye başlar bu bir gerçektir. Bölgemize Amerikan ve İsrail şirketleri girmiştir bundan güç alan bir sürü ütopya kendisini geliştirmiştir. Bu taraftan baktığın zaman Türkiye'de bir Türk Ordusunun milyona varan sayısıyla, silahlarıyla bombalarıyla bir ordunun dahi olmadığını sadece sivil halkın yaşadığını varsaysak yine de bu topraklardan böyle ayrılıkçı bir hareket emellerine, gayesine asla ulaşamaz.

Ama bu ütopyalar, masallar, ideolojik hareketler içerisinde şüphesiz bu dönemler de çok yaşayacaktır. Geçmişte 30 bin insan öldü, bu insanların ölmemesi için biz mücadele edeceğiz. Asla tek bir insanın burnu kanamayacak. Ama Yugoslavya'ya, Çeçenistan'a yada dünyanın başka bölgelerine baktığın zaman Türkiye halkının bilinci, kardeşleşmesi, şuuru ortadadır, ne yapacağını biliyor.

Şöyle varsayalım Amerika geldi, üç tane nükleer attı, birer milyondan üç milyon insan ölür ve gider. Geriye kalır 60 milyon. Irak'ta kaç kişi öldü? 150 bin kişi. Gelsin burada 3 milyon insan öldürsün. Bu topraklardan çakıl sökemezler. Bu mümkün değildir.Türkiye halkı Allah o günlere getirmesin ama o günler geldiği zaman Türkiye halkı toprağını koruyacaktır.

Bunu Amerika da biliyor bunu İsrail de biliyor. Bildikleri için Türkiye halkını demokrasiyle, yumuşatmayla, başka metotlarla... Burada hamasi bir edebiyat yapmaya çalışmıyorum. Türkiye, Kurtuluş Savaşını 150 bin kişilik bir orduyla verdi. Şimdi Türkiye'nin ordusu dahi olmasa da sivil halk çok büyük bir savaş verecek. Irak'taki ordusuz bir Irak'ın durumunu gördük, ordusuz bir Irak'a bugün Amerikan askeri giremiyor.Bize on tane Amerika gelse giremez. Bunu stratejistler de söylüyor, bunu bu ülkenin tarihini bilenler de söylüyor, bu ülkedeki hassasiyetleri bilenler de söylüyor. Biz kardeşçe yaşayacağız, kardeşliğimizden başka Allah'ımız yoktur ne kadar kardeş olursak.

Bu yüzden AKP'nin de siyaseti şu anlamda bizim siyasetimizle örtüşüyor; kapılarımız Ermenistan'a, İran'a ve Irak'a sonuna kadar açık olmalı. Tüccarlar istedikleri kadar alışveriş yapabilmeli, pazarlar ortak kurulmalı gidilip gelinmeli ve coğrafyamız sosyal hareketliliğini binlerce yıldır olduğu gibi yeniden yaşamalı. Çünkü en tehlikeli gelişme şu; İngilizler buraya bir harita yaptılar ve bu haritaları kestiler koparttılar Birinci Dünya Savaşı'nda yaptılar fakat tehlike o değildi. Bizi bir zaman sonra milliyetçi bir çelik tencere içine koydular, bizi İran'a düşman yaptılar, Suriye'ye düşman yaptılar, Suriye'yi öbürküne düşman yaptılar yani her milliyetçi ülkeyi milliyetçi çelik tencere içinde haşladılar. Birbirimizle görüşmez hale geldik. Şimdi biz yüz yıldır Araplarla, Farslarla görüşmüyoruz, Özal döneminde başladı ya da başkaları söyledi diye ortak anlaşmalar kurduk CENTO gibi.

Ben sizler gibi ya da başkaları gibi hiçbir şekilde paniğe kapılmıyorum güneyde olanlardan. Çünkü tarihin her döneminde güçlü bir devlet geldiği zaman bir işgalci bir silahlı devlet geldiği zaman bu tür hassasiyetler ve bu tür ütopya kuranlar olmuştur olacaktır.

Bunun önünü alamazsınız ama bu işgalci devletler burada ne kadar yaşayabileceklerdir? Amerika silah çekerek bir yıl daha yaşayamaz. Amerika'nın zaten silah çekecek gücü olsaydı çoktan İran yada Suriye'ye girmişti. Amerika şimdi bölgeden fazla bataklığa gömülmeden nasıl geri dönebilirimin planları içindedir. Amerika gitse de, kalsa da biz Fars, Kürt, Türk, Arap kardeşleşmenin, siyasetimizi kendimizin konuşmasının vaktidir. Ancak şunu da söyleyeyim; Türkiye Devleti Rusya'nın Çeçenistan'da yaptığı, Amerika'nın Irak'ta yaptığı, İsrail'in Filistin'e karşı yaptığını dikkate alırsak yine de hukuka en yakın devletin Türkiye Devleti olduğunu görüyoruz.

Onun için biz hukuka her geçen gün daha fazla saygılı bir devlet için çalışacağız.Türkiye için asıl düşünmemiz gereken şey budur;tarihin en büyük iki güçlü devleti vardır.Tarihte hiçbir devlet bu kadar güçlü olamadı.Rusya ve Amerika ve ikisi de Türkiye'nin komşusu.Bakın ikisi de İran'ın komşusu değil ikisi de Fransa'nın komşusu değil ikisi de Güney Afrika'nın komşusu değil. Irak'ta New York'tan daha çok silahı var şu anda Irak'ta bizim komşumuz Amerika. Tarihin iki büyük gaddar devleti bizim komşumuz haline geldi.Biz bunlarla siyaseti nasıl yapabilirizli yeni bir dünyaya girdik.

Bu Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en büyük sorusudur. İkinci sorumuz, dünyada tuhaf şeyler oluyor, cevapsız sorulardır bunlar. Bunlardan bir tanesi, 120 yıldır tampon devletlerle karşılaşıyoruz. İsrail diye bir devlet kuruldu sadece İsrailliler yaşıyor, Kıbrıs'ta Rum kesimi diye bir yer var sadece Rumlar yaşıyor, Türk bölümünde Türkler yaşıyor, Ermenistan'da sadece Ermeniler yaşıyor, Lübnan'da Hristiyanlar sadece kendi bölgesinde yaşıyor, Ürdün küçük bir devlet ve İngiliz-Amerikan hamiliğinde yaşıyor, bütün bu devletler kendi silahlı gücüyle bu bölgede yaşamıyor. Avrupalı güçleri ve Amerika'yı yanlarına alarak yaşıyorlar. Böylelikle biz kendi yağımızla kavrulmak isteyen bir devletken, İran kendi dengeleri içinde yaşamaya çalışan bir devletken bu küçük tampon devletler ki buna bir de Kuzey Irak'ın da eklendiğini düşünürsen bunlar batılı güçlerin silahlı kuvvetlerine muhtaç devletler.Yani yeni bir kavram var, bunlar tek başına değil hamiyle yaşayan devletler. Biz sorunlarımızı Ermenistan'la çözmüyoruz.Ya Rusya ile yada Avrupa'yla çözmeye çalışıyoruz. Mesela biz Barzani ile sorunumuzu Barzani ile çözecek değiliz hiçbir zaman da çözmeyeceğiz. Amerika yada İsrail'le çözeceğiz. Onun hamisi onlardır. Bu İsrail için de, Ürdün için de, Lübnan için de söz konusu Kıbrıs'ta Rumlar için de söz konusu. Türkiye'nin etrafını sarmış bu tampon devletlerin hiç biri bizim muhatabımız değil.Hepsinin ağabeyleri var biz onlarla konuşmak görüşmek zorundayız.

Bu tampon devletler aynı zamanda birer kanser devlet çünkü etnik yapıya oturuyor; bizim gibi çok kültürlü, bir sürü uygarlığı içinde barındırmıyor. Bunlar tek din tek millet esasına göre oturuyorlar.Kıbrıs'ta Rumlar Türklerle yaşamak istemiyoruz diyorlar. Sırplar da, Hırvatlar da öyle,bölünerek yaşayan devletler.Bu da TC'nin önüne koyulmuş çok sert bir tecrittir. Bu tecriti genç arkadaşlarımız çok ciddiye almak ve dünya siyasetini de buna göre yapmak zorundadır. Üç kavram siyaseti ele geçirmiştir; bir tanesi, etnik ve azınlık kavramları.

Parlamentoda, gazetelerde bütün köşe yazarları bunları tartışmaktadır. Oysa biz siyaseti, bölüşmek, sigorta, altta kalanlar, barajlar, maaş, işsizlik, yatırımlar diye bilirdik.

Artık hep azınlık ve etnikçilik konuşuluyor. Şu anda cumhuriyetin en büyük tehditlerinden biridir, bunu birilerinin durdurması lazım. Fransa'da hiç kimse etnik yapılar üzerine istatistik veremez, hatta parlamentoda etnik yapı üzerine konuşamaz.

Bizse çok rahatlıkla Aleviler 30 milyon diyoruz. Fransa'da bu cezadır. Böyle rahatlıkla konuşmayı engellememiz lazım. İkinci tehlikeli şey, Türkiye'de konuşulan demokrasi ve insan hakları kavramları Avrupa, Amerika yada dünyanın başka yerlerinde konuşulduğu gibi konuşulmuyor.Demokrasi ve insan hakları dendiğinde işte bu etnik haklar işin içine giriyor,kültürel haklar, ayrımcılık,bölücülük ve demokrasi yan yana konuşuluyor.Türk toplumu 2. Mahmut'tan beri bir demokrasi bir batılılaşma özlemi taşıdığı halde şimdi demokrasi ve insan haklarından korkar hale geldi. Ordu da, Türkiye halkı da, aydınlar da korkuyor, bizler de korkuyoruz. Bize demokrasi diye gelen insanların hepsi bakıyoruz ki ayrımcılığa doğru gidiyor. Soros'un desteklediği vakıf Kürt Dağlarında Dadaşlar,Yörükler bunların hesabını yapmaya başladı.Aleviler camiye ne kadar gidip-geliyor sana mı kalmış lan?

İstatistiki konuşuyorlar, pastayı hazırlıyorlar, tabi sadece Soros değil. Son 25 yılda Türkiye'nin sadece doğuda zayiatı 30 bin ölü ve peşinden 100 milyarlarca dolar aktarılan para ve doğuda bakın cambaza doğu bölünüyor diye bakarken Türk bankaları 80-100 milyar dolar soyduruldu ve aynı sağ iktidarlar soydu bunu.

Bütün bunlar bizim gerimizde kaldı. Ancak tehlike bu değil.Tehlike Türkiye artık başka komşulara sahip başka bir akıl ve siyaset içinde komşulara sahip. Biz bu ülkeyi sıfırdan ele alacağız. Şu anda Türkiye'de bunu yapacak bir siyasi parti eksikliği vardır.Bu da merkez partidir.Türkiye'nin sağda merkez partisi yoktur. Görevleri tüm bunlar karşısında yeni bir siyaset inşa etmek. Avrupa'da terör denince başka haklar konuşuluyor, terör bizde başka oluyor.Terör tanımlarında anlaşamıyoruz, BM de anlaşamıyor.Terörist kime denir, terör nerede başlar, molotof kokteyl atan çocuk terörist mi oldu, onu nasıl yargılayacağız?

Sarkoszy gibi OHAL mi ilan edeceğiz?Bu da şunu gösteriyor bir, merkez partinin terörün tanımını yapması lazım iki, azınlık, ayrımcılık gibi kavramlara karşı tavrını koyması lazım üç, demokrasi ve insan hakları konusunu temize çekmesi lazım dört, dışımızdaki tampon bölgeler ve onun hami ağabeylerine karşı siyasetini sağlam yapması lazım ve cumhuriyete ve bu topraklara güven verecek yepyeni bir siyasi tavır bu günlerde Berlin duvarından sonra Fetret dönemine girmiş dünyaya yeniden Türkiye'yi koyacaktır.

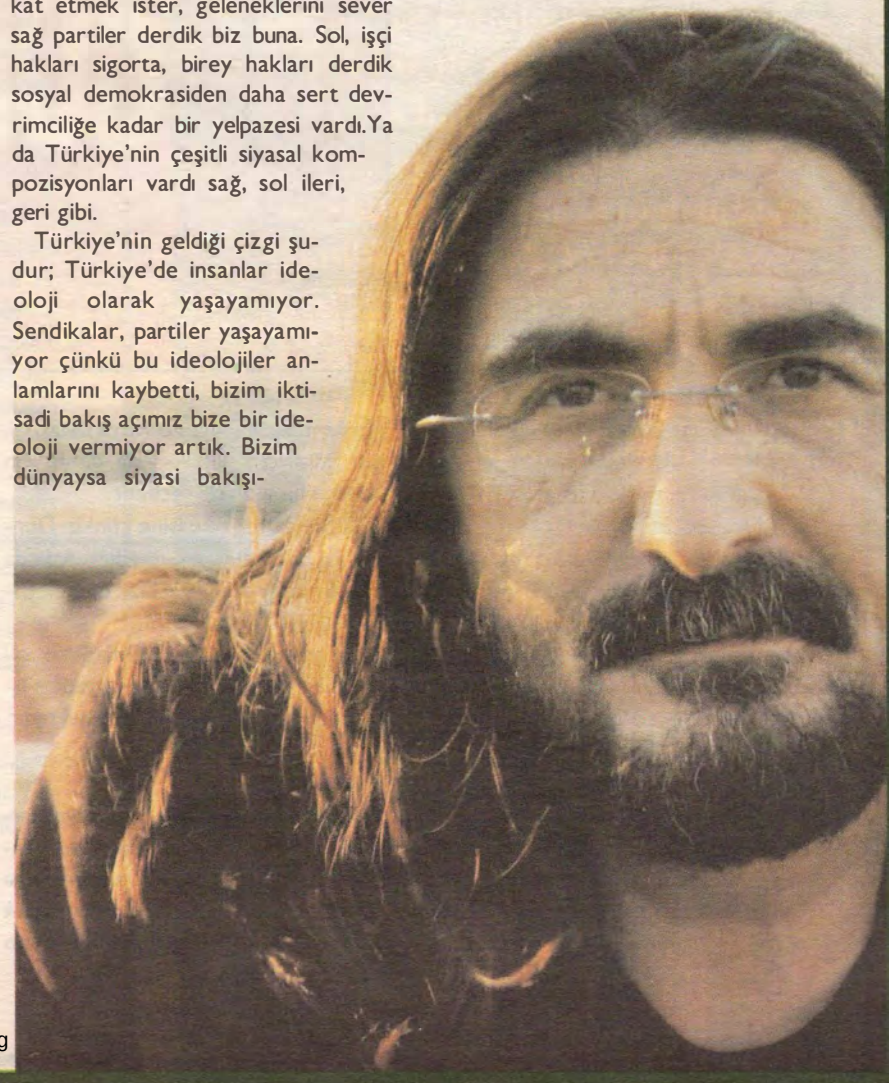
Var mı sizce böyle bir oluşum?

Yok ama bu oluşum olmazsa Türkiye yaşayamaz bu merkez parti ve merkez siyasi bir düşünce. Eskiden insanlar muhafazakardı, türbelerini korumak isterdi, namazına niyazına dikkat etmek ister, geleneklerini sever sağ partiler derdik biz buna. Sol, işçi hakları sigorta, birey hakları derdik sosyal demokrasiden daha sert devrimciliğe kadar bir yelpazesi vardı.Ya da Türkiye'nin çeşitli siyasal kompozisyonları vardı sağ, sol ileri, geri gibi.

Türkiye'nin geldiği çizgi şudur; Türkiye'de insanlar ideoloji olarak yaşayamıyor. Sendikalar, partiler yaşayamıyor çünkü bu ideolojiler anlamlarını kaybetti, bizim iktisadi bakış açımız bize bir ideoloji vermiyor artık. Bizim dünyaysa siyasi bakışımız bize bir ideoloji verecek.Türkiye'nin dünyada ve bölgede siyasetini inşa edecek olan insanların bir ideolojisi olacak ve Türkiye'yi alıp götürecek olan bunlardır. Onun sağcı oluşu solcu oluşu artık bizim için o kadar önemli değildir. Rusya'ya, Nato'ya, Çin'e, Bölgeye, Kürt Federe devletine bakışı, bu tampon devletler ile ilişkilerimiz nelerdir sorusuna verilecek cevap Türkiye'nin yeni ideolojisi olacaktır. Türkiye'nin merkezini bu ideoloji ilan edecektir. Yani dünya küçük bir köy haline gelmiştir. İletişim çok hızlıdır. Artık herkesin yazdığı yazıları her yerde her ülkede okuyoruz izliyoruz. Savaşlar, bombalar başımızın üstündedir.

O yüzden geçmişte bizi sağcı ve solcu yapan düşüncelerle bugün sağcı ve solcu olunmuyor. Türkiye'nin partileri daldır gövde yoktur. Gövdeye çalışanlara iki tür bakabiliyoruz. Bir tanesi ulusalcı Mustafa Kemal ve Cumhuriyet gibi bir söylemle önümüze geliyorlar. Türkiye'nin gövdesi budur diye. Bu yanlış değildir. Gövdeye talip olan bir diğeri de AKP ideolojisidir. Küreselleşmeden liberalleşmeden yana özelleştirmeden yana Türkiye'nin gövdesi bu olacak diyor. İsrail şirketleriyle Amerikan şirketleriyle Türkiye'ye bir ideoloji bahşediyorlar. Bu ideolojiyi şu anda her şeyi satarak hayata geçirmeye çalışıyorlar. Bir de geleneklerine bağlı kaldıklarını söylüyorlar falan. Fakat dünyanın kullandığı bir dili kullanıyorlar. Mesela bölgede bir medeniyetler buluşması dinler diyaloğu papazlar imamlar yan yana geliyor. Böyle sorunlarını çözeceğine inanan dünyanın sipariş ettiği siyasetlerle Türkiye'yi inşa etmeye çalışıyor AKP ideolojisi. İki ideoloji de gövdeyi oluşturan ideolojilerdir. Bu iki ideoloji de çok eksiktir.

Bunu kim tamamlayacaksa merkez parti o olacaktır.

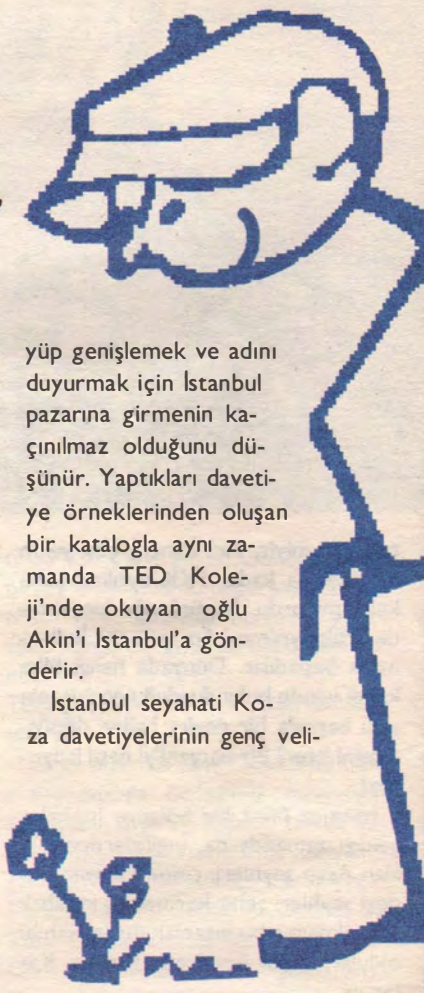
Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gurkan@leman.com.tr Gürkan Hacır

Medyaya hızlı giriş yapan ve Bugün Gazetesi'ni satınalan İpek Ailesi'nin tan

Cin Ali Medyada

Adana'da matbaa çırağı olarak işe başladığı gün, kimse bu çelimsiz ve zayıf çocuğun bir işe yarayacağını düşünmemişti.

Akın İpek (Ali İpek'in oğlu / Koza Davetiyeleri Yönetim Kurulu Bşk.)

...On bir on iki yaşlarında ilkokulu bitirdikten sonra, gurbete çıkıyor ekmek paramı kazanacağım diye. O günkü Türkiye'nin şartlarında demek ki Maraş'ta çok mümkün değilmiş böyle bir şey, Adana'ya gidip bir matbaaya çırak olarak çalışmaya başlıyor. Gittiği yerde Melekgirmez çarşısı Adana'da halen de vardır. Eskiden daha meşhurdu. Orada bir matbaaya girip çırak olarak çalışmaya başlıyor.

Matbaa gibi ağır bir iş kolu için, çok küçük yaşta çıraklığa girişen Ali, cılız bedenine aldırmaksızın, işin içinde bulmuştu kendisini. Baskı makinesine boyu yetişmediğinden, altına gazoz sandığı koyuyor, boyundan ve kilosundan büyük işlere kalkışıyordu. Bu gayretli ve istekli çalışması da patronunun yüzünde sevimli bir gülümseme oluveriyordu.

O yıllarda matbaacılık, hiç kuşkusuz bugünkü teknik düzeyinde değildi. Basit tipo makinelerle yapılacak baskı için, gece yarılarına kadar çalışmak gerekiyordu. Bu yoğun tempoda, küçük Ali İpek hayatından memnun, oradan oraya koşturuyor, matbaacılığın tüm gereklerini öğreniyordu.

1945'lerin Adana'sında 11 yaşında, hem de şehrin meşhur Melekgirmez çarşısında işe başlayan bu azimli çocuk için, zamanla bulunduğu yer dar gelecek, önce Ankara'ya ardından da Türkiye'ye bile sığmaz olacaktır. O, bambaşka ufuklara gözünü diken atak bir girişimci olacak, bu cin gibi çocuk için ticaret ve mesleki ustalık aynı potada birleşecekti.

Bu arada ünlü Melekgirmez çarşısında adı çoktan Cin Ali'ye çıkmıştı. Uzun yıllar sonra hepimizin ilk çizgi resim kahramanı olacak "Cin Ali" karakterine de isim babalığı yapacak ve o sevimli kitapları da uzun yıllar kendi matbaasında basacaktı.

Akın İpek:

...Rahmetli Rasim Bey vardı, eski bir Taunus arabası vardı, hatırlarım. Kendisi hoca esasında kıymetli de bir insan, o zaman tabi maddi durumu da çok yerinde değil. Fakat düşünce olarak ileriyi gören bir insan. Bir ilkokul okuma kitapları serisi hazırlamış. İsmi falan da belli değil. Bir şeyler var ama tam oturmuş mu oturmamış mı ben bilemiyorum orasını. Babamın matbaasına geldiğinde diyor ki;" İlkokul seri okuma kitabı hazırladım. Bunu nasıl yaparız, nasıl basarız" diye. Bu proje rahmetli babamın kafasına yatıyor. "Bunu biz yapalım, basalım" diyor ve hazırlıklara başlıyorlar.

...Rasim hoca da tek tek okulları geze geze dağıtırdı onları. Hatırlar mısınız bilmiyorum. Böyle birinci seriden dokuza kadar renkli okuma kitaplarıydı. Adı da bizim rahmetliden esinlenerek Cin Ali konmuştu. Cin Ali serisi tüm Türkiye'de çok tuttu.

Cin Ali yirmili yaşlara geldiğinde, kendi matbaasında çalışmaktadır artık. Ama o, patrondan çok işçi gibidir. Makinelerin altından kimse çıkartmaz onu. Matbaa makinelerinin tamirine olan ilgi ve merakı, yıllar boyunca değişmeyecek, yanında onlarca ustabaşı, işçi çalışırken bile, o yine tamir için makinenin altına girecektir.

Tutkuyla bağlıdır işine çünkü. Dünyası o küçücük makinedir. Aslında onunla yatıp onunla kalkar demek daha doğru olur.

Adana'nın en bilinen matbaası olmuştur. İşine olan merakı ve yaptığı işlerdeki kalite hemen fark edilmektedir.

Akın İpek:

Matbaa deyince çok büyük bir matbaayı gözünüzde canlandırmayın. Yani bir tane makinesi bir tane maşalısı bir tane mücellithanesi öyle küçük bir matbaa. Adana'nın merdiven altı matbaalarından bir tanesi.

UNUTMA BUGÜN ANKARA'YA ÇOK ÖNEMLİ BİR İŞADAMI İNDİ

Adana çıkıp gidenlerin şehridir.

Yoksulluğunu ve ezilmişliğini ceket yapıp duvara asanların ve giydikleri gibi ceketlerini çıkıp gidenlerin şehridir. Gittikleri yerden de tüm ülkeyi sallayanların şehridir.

Tıpkı Orhan Kemal gibi tıpkı Yaşar Kemal veya Yılmaz Güney gibi. Tıpkı matbaacı Cin Al yani Ali İpek gibi.

Antepli de olsanız Maraş'ta da doğsanız eğer Adana'lıyım diyorsanız kendinize, meydan okuma vardır ruhunuzda.

İçi içine sığmaz çünkü Çukurovalı'nın! Yaptığı işin önderi olmak yatar içinde. Bir numara olmak!

Bu iddiasını da peşin peşin ortaya koyar Adanalı.

Damdan düşer gibi söyler.

İstanbul'a ayak bastığı ilk gün söyler bunu. Ankara'ya vardığı saat ağzından dökülür. Veya İzmir'de Basmane Garı'nda haykırır kocaman harflerle.

Adana dar gelmiş, büyük denizlere açılmak için Ankara'nın yolunu tutmuştur. Onun için Ankara, kendisini geliştireceği, büyüteceği ve en önemlisi de adını duyurarak bir numara olacağı bir şehirdir.

Akın İpek:

Adana'dan otobüse biniyorlar. Maddi sıkıntıları var tabi. Ankara'ya indiklerinde babam anneme dönüp diyor ki; "Bugün Ankara'nın en zengin işadamlarından biri Ankara'ya indi. Bunu hiç unutma" diyor. Tabi annem de tebessüm ediyor.

Adana'dan ceketini alıp geldiği için Ali İpek'in elinde hiçbir şey yoktur. Denkleştirebildiği üç beş kuruş sermayesiyle ilk iş, bir matbaa makinesi alır. İzmir caddesinde küçük bir dükkan tutarak makinesini özenle yerleştirir bu işyerine.

Akın İpek:

O zaman matbaa bodrum kat değil onun altında makine indirmek dert, kağıt indirmek dert, gün ışığı görmezsiniz. Rahmetli babamın bir sözü vardı; "Matbaacıların ortalama yaşam süresi daha kısadır," derdi. Çünkü o kurşun tozunun içerisinde, ışığın girmediği yerlerde falan insanlar daha kısa yaşar, hep öyle bir düşüncesi vardı.

Ali İpek Adana'dan kalma bir alışkanlıkla normal baskı işlerinin yanı sıra düğün davetiyesi de basmaktadır. Şehirlerdeki düğün geleneğinin davetiyeyi vazgeçilmez kılması, onun bu tercihe ağırlık vermesini gerekli kılar. Artık altmışlı yılların ortalarına doğru, başkent Ankara'da düğün davetiyesi işi apayrı bir işkolu olma yolundadır.

İşyerine soyadı olan İpek'i koyar. Yanına kardeşini alarak başladığı bu işte kısa sürede Ankara'da tanınıp sevilir. Çevresi de gün geçtikçe genişler. Devlet ihalelerine girer. Devlet kurumlarından baskı ve matbaa işleri alır. Bu arada düğün davetiyesi asıl işi olmuştur zaten. İpek davetiyeleri Ankara'da bilinir aranır olmuştur.

Geceli gündüzlü bu yorucu çalışmalar, onun ayaklarını yere bastıracak ancak, yerel bir matbaa olmaktan öteye geçemeyecektir. Onun derdi büyümek tüm ülkede bilinen bir marka olmaktır. Bu arada büyük oğlu Akın'dan sonra Tekin de dünyaya gelmiş, ekonomik güçlük kendisini iyiden iyiye hissettirmiştir.

Kardeşiyle ticari bir ayrılık yaşar. Ayrılıkla kardeşi İstanbul'un yolunu tutmuş orada da İpek adıyla bir matbaa kurmuştur. Ali İpek bunu duyduğunda üzülür. İki tane İpek markasının aynı sektörde olamayacağı düşüncesiyle ipeği de saran Koza adını kullanmaya başlar.

***

Ali İpek 80'li yıllarla beraber büyüyüp genişlemek ve adını duyurmak için İstanbul pazarına girmenin kaçınılmaz olduğunu düşünür. Yaptıkları davetiye örneklerinden oluşan bir katalogla aynı zamanda TED Koleji'nde okuyan oğlu Akın'ı İstanbul'a gönderir.

İstanbul seyahati Koza davetiyelerinin genç velahtı Akın için ağır derslerle dolu bir seyahat olur. Babası Ali İpek ise Ankara'da ondan gelecek iyi haberleri beklemektedir.

Akın İpek:

İstanbul'a gittik. Kendimize küçük bir yer tuttuk Cağaloğlu'nda. Orası halen Koza davetiyelerini satar. Kataloglarımızı dağıtmaya başladık. O kadar imkansızlıklar içerisinde çalışıyoruz ki arabamızın bagajına koyup da matbaa matbaa dolaşıp katalogları dağıtma imkanımız yok. Otobüse biniyoruz elimizde kataloglar. Beş tane bir elimde beş tane bir elimde. Tek tek dolaşıyoruz matbaaları. Tabi davetiye sektöründe başka rakip yok değil o zaman. Girdiğimiz matbaaların bir çoğunda doğal olarak şununla karşılaştık. "Yahu yeni bir katalog niye çıkartıyorsunuz. Zaten yerimiz yok bu nereden çıktı böyle" kataloğu önümüze atanlar falan. Bir şey de diyemiyorsunuz tabi. Zaman içerisinde düzelir diye tek dolaştık ama işler çok kötü gidiyor. Bu arada rahmetli babama da her gün rapor veriyoruz. Daha doğrusu moral veriyoruz. Babam hergün telefonda nasıl gidiyor diyor iyi gidiyor diyoruz.

Oysa hiçte iyi gitmemektedir. İstanbul girişimi Koza için bir hayal kırıklığına dönüşür. Büyük ümitle hazırlandıkları İstanbul pazarından, eli boş dönmüşlerdir. Ancak azimleri kırılmaz. Büyük oğlu Akın İpek kendi kendine söz verir. Bir gün mutlaka tüm ülkede tanınan bilinen marka

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ekmil hikâyesi

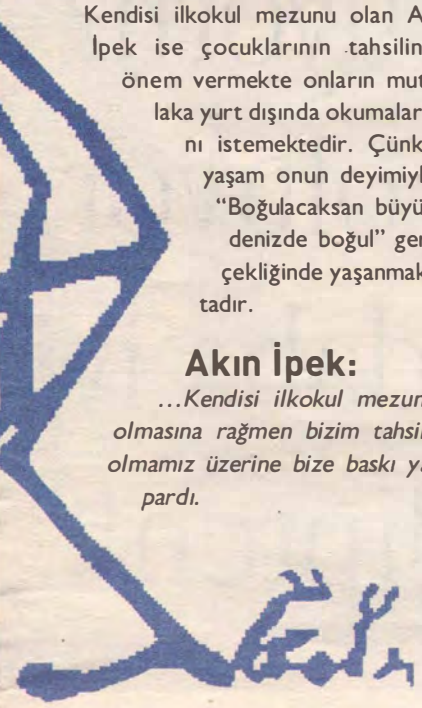
olacaklardır.

Ankara'daki işlerine dönerler. İzmir caddesinden Mithatpaşa caddesindeki yeni yerlerine taşınırlar. Büyük oğlu Akın'dan sonra küçük oğlu Tekin de matbaadan çıkmaz olmuş okuldan arta kalan tüm zamanlarını matbaada çalışarak geçirmektedirler.

Kendisi ilkokul mezunu olan Ali İpek ise çocuklarının tahsiline önem vermekte onların mutlaka yurt dışında okumalarını istemektedir. Çünkü yaşam onun deyimiyle "Boğulacaksan büyük denizde boğul" gerçekliğinde yaşanmaktadır.

Akın İpek:

...Kendisi ilkokul mezunu olmasına rağmen bizim tahsilli olmamız üzerine bize baskı yapardı.

Yurt dışı ile ilişkileri geliştirmek için çabalar.

* * *

Mithatpaşa caddesindeki matbaanın o gün ağır misafirleri vardır. Almanya'dan bir grup işadamı İpek matbaasının konuğu olurlar.

Akın İpek:

Relman isimli bir muhterem atladı Almanya'dan, buraya geldi. Biz tabi atölyemize adamı soksak mı sokmasak mı diye düşünürken mecbursunuz da göstermeye, mecburen yerimizi gösterdik. Hayret etti adam. "Burada mı imal ediyorsunuz" dedi. "Evet burada imal ediyoruz" dedik. Hayret etti. Ama aklı başında bir adammış."Tebrik ederim" dedi. "Siparişi aldınız" dedi. Biz o günden sonra o firmaya Almanya'ya uzun süre mal ihraç ettik.

Alınan bu ortak yatırım kararı ile ilk kez yurt dışına davetiye örnekleri gönderilir, beğenilir. Kısa sürede mal sevkiyatına geçilir. İstanbul olmamıştır ama Almanya'ya ihracat başarılmıştır.

Devlet ihaleleri derken işler iyiden iyiye açılır. Davetiye modelleri de gün geçtikçe artmaktadır. 1989 yılına gelindiğinde bugünkü matbaanın temeli atılır. İstanbul yolunda inşa edilecek fabrika Ali İpek ve oğullarını heyecanlandırmıştır.

* * *

1996 yılında Ali İpek uzun süren bir hastalık döneminin ardından hayata gözlerini yumar. Ardında dev bir firma, işini bilen ve tahsillerini tamamlamış iki oğul ve kurulu bir sistem bırakarak bu hayattan göçer gider.

Akın İpek:

...Rahmetliyi kaybettiğimiz andan itibaren tek başımıza kaldığımızı anladık.

Çocukları için bundan sonrası tek başlarına mücadele edecekleri yıllardır. Onlar da Ali İpek gibi gözlerini uzaklara dikip, denizaşırı ülkelerdeki pazarları hedeflemektedirler.

BİZİM GELDİĞİMİZ YERİ BİR BİLSEN!

Amerika deneyimi de tıpkı İstanbul gibi başlar. Akın İpek uçsuz bucaksız bir ülkede eli olmayan bir gezgin gibidir. Nereden nasıl başlayacağını bilemez. Ama kendi bulunduğu sektörü iyi tanıdığına inanır.

Amerika pazarı sanıldığı gibi kolay değildir. Bu arada aksilikler ard arda gelir. Davetiyelerin Türkiye'den geldiği gün beklenmedik bir olay yaşanır. Saat altıda gelen malları depoya koymak için personel bulunamaz. Çünkü tüm işçilerin mesaisi bitmiştir. Türkiye'de olduğu gibi mesaisi biten işçiyi de çalıştırma şansın yoktur. Aksilik bu ya ufak ufak yağmur atmaya başlamıştır. Tüm mallar ıslanacak ve her şey berbat olacaktır. Akın İpek için yapacak tek şey kalır. Kravatı söküp kolilerce malı taşımak!

Saatler süren uğraş sonunda malları ıslanmadan kurtarır.

* * *

Koza Amerika gibi dev bir pazarda adını duyurmaya çabalamakta, olanca enerjisiyle kendi pazarını yaratmaya çalışmaktadır. Bu aktif satış yöntemi kısa sürede sonuç vermeye başlayınca Amerikalı davetiye üreticilerinden de homurtular yükselmeye başlar. Amerika'nın en büyük davetiye üreticisi olan firmanın başkanı Akın İpek'i bulur. Ona kendi bayisi olmasını ve Türkiye'de ürettiği malları kendi ismi altında satmasını önerir. İlk bakışta cazip görünen bu fikir Amerika pazarına yerleşmeyi hedefleyen Akın İpek'i sonraları için ürkütür. Belki ilk yıllar umduğundan fazla bir

KOZA DAVETİYE

ciro elde edebilecektir ama sonraları başkasına bağımlı olduğundan pazarda adı bile anılmayacak ve zamanla silinip gidecektir. Tüm bunları düşünür ve kartını açık oynar. Bu kendine güvenli tavır rakibini kızdırır. Açık yollu tehdide başlar. "Sayın İpek burası Amerika ve burası başka yerlere benzemez. Önünüzü göremeyebilirsiniz" der. Genç işadamı tam bir sınavın ortasındadır. Ya her şeyi kabullenecek ve hüsranla geri dönecektir ya da şeytanla girdiği sınavı kazanacaktır.

İkinci yolu seçer;

"Bizim geldiğimiz yeri bilsen, burayı cennet zannedersin. Buradan bakınca okyanusu görüyorum ve içim rahatlıyor. Ne biliyorsan onu yap."

Artık Koza Davetiyeleri ismi Amerika'da da vardır.

* * *

Bugün gazetesini alarak medyaya hızlı bir giriş yapıp; adını duyuran İpek ailesi ve Akın İpek'in hikayesi böyle... Onlarla bir belgesel projesi kapsamında tanışmıştım. Ürettikleri ürünlerle sosyal yaşamımızın bir parçası olmuş "Ekonomimizin Çınarları"'nın öyküsünü anlattığımız bir belgeseldi. Babaları Ali İpek'ten oğullarına devrolunan işkolunda yaptıkları davetiyelerle düğün öncesinde çiftlerin vazgeçilmez adresi olmuşlardı. Zamanla önce yurt dışında sonra İstanbul'da ve giderek tüm Türkiye'de tanınan bilinen bir marka olmayı başarmışlardı. Akın İpek, Koza davetiyelerinin genç patronu olarak projenin ruhuna uygun bir girişimciydi. Hırslı ve atak bir profil çiziyordu. Bizleri çok nazik karşılamış ve tüm çalışmamız boyunca oldukça misafirperver bir biçimde ağırlamıştı.

Koza davetiyenin borsaya açılacağı zaman, İstanbul'da düzenlemeyi düşündükleri tanıtım toplantısında belgeseli oynatmak için Akın İpek'in bizzat izin istediğini hatırlıyorum. Memnuniyetle kabul etmiştim. Ancak bu prezantasyon onlar için tam bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. Ankara'dan bir matbaa gelmiş ve İstanbul'da borsaya açılacağını duyuruyordu. Ama hiçbir gazetenin ilan servisinin bundan haberi yoktu. Yani Akın İpek en önemli şeyi unutmuştu. Gazetelere reklam vermeyi!!!

Ankara'ya döndüğünde derin bir hayal kırıklığı ve panik yaşıyordu. Çünkü gazetecilerin hiç biri tanıtımla ve oynatılan belgeselle ilgilenmemiş reklam peşine düşmüşlerdi. İşin tehdit boyutuna vardığını ve reklam vermeden borsaya açılmasının çok riskli olduğunu görünce kısa süreliğine halka açılmayı ertelediler.

İşte genç bir girişimci olarak heyecanla İstanbul'a gelen Akın İpek'in gazetelerden, basından korktuğu an o andır. Belki de günün birinde medya patronu olmaya yemin ettiği o andır. Çünkü o günden sonra yani zorla reklam verip borsaya açıldıktan sonra İpek ailesi tam piyasa kurallarıyla oynamaya ve büyümeye başlamıştır. Ankara'nın önemli bir sanayi kuruluşuyken birden tüm Türkiye'de etkin olmak isteyen ve giderek genişleyen bir grup olmaya başladılar. Önce çok tartışmalı Bergama Altın madenini aldılar ardından özelleştirmeden Bozüyük'te bir fabrika.

Hiç kuşku yok ki çok tartışmalı işlere girmesi sadece basının bu saldırısıyla izah edilemez. Ancak medyaya bu ani girişinde yaşadığı bu olayın payı olduğunu düşünüyorum. Ve görünen o ki hırslı ve agresif İpek'lerin medyadaki atakları Bugün gazetesi ile de sınırlı kalmayacak.

Büyümeye büyümeye yine büyümeye devam edeceklerdir. Ve biz de çocukluğumuzun sevimli çizgi kahramanı Cin Ali'nin maceralarını izlemeye devam edeceğiz.

Cin Ali Özelleştirmede...
Cin Ali Bergama'da...
Cin Ali Medyada...

HASİP KAPLAN
DİLEKÇESİ HÜZÜN

"Ateşi söndürmek için, bir kırlangıcın gagasında taşıdığı bir damla su gibi, her birey kendince kendi gücü oranında sembolik de olsa bir damla katkıda bulunduğu zaman, damlalardan bir göl oluştuğunu; nehir olup denizlere aktığını görecek, bundan da öte, bireyler ne denli büyük bir güç ve çözüm kaynağı olduklarının farkına vararak, eşit ve özgür bir yurttaş olmanın doyumuna erişeceklerdir. Kardeşliğe, barışa, güvenliğe, huzura giden yol, bir kırlangıcın çabası kadar bir katkı ve fedakarlık gerektiriyor."

CA DDE

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gürkan Hacır
gurkan@leman.com.tr

Milliyet yazarı Can Dündar:

İstanbul sörf yapar gibi ilişki kuruyor, biz daha çok dalgıç gibi ilişki kuruyoruz. Bizimki vakit alıyor, tehlikeli oluyor, zamana yayılıyor ama daha iyi inci çıkarabiliyorsun dipten!..

Türkiye'nin gidişini nasıl görüyorsunuz? Güneydoğu'yu, AB sorununu temel çerçevede nereye oturtuyorsunuz?

Ben iyimserim. Başta onu söyleyeyim. Memleketin bir iç savaşa, şeriata şuraya buraya gittiği kanısında değilim. Yani belki bir yıllık iki yıllık perspektiflerden bakınca karamsar olmak için çok neden var. Ama on yıllık yirmi yıllık perspektifle bakınca karamsar olmaya çok hakkımız olmadığını düşünüyorum. Bizim gibi yetmişlerin büyük belasından seksenlerin acılarından kalkıp buraya gelmiş olanlar için hani bütün bu çatışmalar devede kulak gibi kalıyor. Yani o günlerle kıyasladığımda ben çok iyi bir noktaya gittiğimizi düşünüyorum. AB süreci diye bir şeye inanıyorum. Bunun hayırlara vesile olacağını umuyorum. Ama açıkçası AB üyesi olmak gibi Avrupalı olmak gibi niyetlerim yok. Böyle bir motivasyonun toplumu harekete geçirdiğini hepimize bir dinamizm kattığını düşünüyorum, önemsiyorum. İslam meselesini abartıldığı kadar tehlike olarak görmüyorum. Kürt meselesinden biraz endişeliyim.

Akdeniz sahillerinde bazı güneydoğuluların evlerinin işaretlendiği ve fısıltı gazetesinin korkunç şeyler duyurduğunu yazmıştınız. Bu kabus giderek büyüyor mu?

Doğrusu endişem oradan kaynaklanıyor. İnsanlar ilk defa konu komşusu hakkında bir şeyler söylemeye başladı Türkiye'de. Olmayan bir şey. Çünkü konu komşu eski konu komşu olmamaya başladı. Göçün yarattığı sıkıntıyı yeni yeni hissediyoruz. İstanbul bütün bu kapkaçın falan bir zaman yakılan köylerle hiç ilgilenmediği insanlarla ilgili olduğunu fark etmeye başlıyor. Güneyde özellikle ciddi ırkçılığa varan hareketler olduğunu duyuyoruz. Buna karşın ilk defa PKK'nın yayın organlarında bölünme de olabilir niye olmasın yavaş yavaş bunları da konuşmalıyız gibi şeyler okunmaya başlandı. Bugüne kadarki mücadelemiz o tür bir sürecin hepimizi çok büyük bir kaosa sürükleyeceği iç savaşa yol açabileceği şeklindeydi. Onun için bir arada yaşamak için acılara göğüs gerildi ve üstesinden gelmenin yolu açıldı diye umuyorduk. Fakat beklenen adımlar devletçe atılmadı. Şimdi korkarım yine sevimsiz bir noktaya doğru gidiyoruz.

Şemdinli olayını klasik Susurluk şablonuyla izah etmek mümkün mü?

Bence işin bir Susurluk boyutu var tabii ki. İşin orası çok yeni bir şey sayılmaz. Benim için daha şaşırtıcı olan boyutu, oradaki insanların gözünü Kuzey Irak'a dikmiş olmaları. Yani Türkiye'den umudu kesince oradaki rejim ne getirir ne götürür iyi mi olur kötü mü olur, yani Türkiye ile kurdukları diyalogun daha fazlasını Kuzey Irak ile kurduklarını görüyoruz. Susurluk'u tanıyoruz ama bu yeni bir şey. Çünkü hem kültürel olarak hem siyasal olarak daha çok Kuzey Irak'la ilişki kurmayı tercih ettiklerini görüyoruz. Hem entelijansiya anlamında söylüyorum bunu hem de politik kreması daha çok orayla temasa başladı. Bir dönemde tartışılmıştı, Özal döneminde. Özal Kuzey Irak'ta Kürtlerle iyi geçinmenin yollarını arıyordu. Şimdi daha çok orayla bir düşmanlık politikası içindeyiz karşılıklı olarak. Öyle olduğu zaman güneydoğu halkının önder gördüğü bir takım kadrolar bu kadar yakın ilişkiler kurarken bunun ne getirip ne götüreceğini iyi hesap etmemiz lazım. Dolayısıyla o tür oluşumlar beni daha çok endişelendiriyor. Yoksa Susurluk gibi şeyler bizim için yabancı değil. Orada bir savaş lobisi olduğu biliniyor. Onun savaşın bitmesini istemediği biliniyor. Yani Amerikan işgali sonrası ortaya çıkan böyle bir yönelim oluşursa ve Türkiye'de devlet gereken adımları atmazsa bu bizi nereye götürür asıl onu düşünmemiz lazım.

Devletin gereken adımları neler olmalı? Ne yapabilir?

Hiçbir şey yapmadı ki daha... Üst kimlik-alt kimlik tartışmasında hala dayatmacı bir tavrı var. Hem devletin hem genel ideolojinin sokaktaki insana kadar sirayet eden bir şey bu. Karşındaki adam diyor ki 'Ya kardeşim ben öyle hissetmiyorum' Şimdi böyle bir cümleye senin bir cevabın olmalı. "Ya sev ya terket" dışında cevabın olmalı. Baskın Hoca söylüyordu geçen gün. Fikirleri iktidarda kendileri zindanda derlerdi MHP için bir dönem. Şimdi Baskın Hocalar için aynı şeyi Tayyip Erdoğan söyleyip duruyor sürekli. Baskın Hocalar söyleyince onları yargılıyorlar.

Bir kimlik meselesi var Türkiye'nin önünde halletmesi gereken. Bu kimlik meselesi sorunun tamamı mı? Elbette değil. Ekonomik boyutu var işin feodal boyutu var vs. Bunların da aşılması gerekiyor. Ama bütün bunları ele alacak bir açılım bir yaklaşıma ihtiyaç var. Bu açılımı Başbakan gösterecekmiş gibi yapıp bir görünüp kayboluyor ve konu hızla kayboluyor. Pardon ağzımdan kaçmıştı gibi tavra giriyor. Bizim topyekûn oraya, askeri olmayan bir çözüm önerisiyle ortaya çıkmamız lazım. Bunun içinde kimlik meselesi olması lazım, kalkınma meselesi olması lazım eğitim meselesi olması lazım. Tüm ön yargılardan kurtulma meselesi olması lazım. Belki göçü yeniden düşünme bir geri göçü yeniden gündeme getirmeyi de içine alan bir projeye ihtiyaç var. Henüz öyle bir şey yok ortada.

AB'nin bu denli müdahil olması yüzyıllardır bir arada yaşayan bir halkın kendi sorunlarını tartışamaması sonucunu doğurmuyor mu sizce?

Doğuruyor. Bir yandan "biz konuşalım çekilin aradan kardeşim" duygusu bana da geliyor. Çünkü burada pırt diye bir şey oluyor zırt diye Brüksel'den açıklamayla karşılaşılıyor. Ben daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan arkadaşlar sağolsun tavır alıyorlar ve arkasından söyleyeceğiniz her lafa "bak Avrupa uşakları konuşmaya başladı" oluyor. Eğer AB antipatik olduysa büyük oranda Avrupacılar ve Avrupa yüzünden olmaya başladı. Ama bir yandan da şöyle bir şey var. Ne yani doğru söyleyeni Avrupalı söylüyor di-

Tayyip Erdoğan sokaktan gelen bir adam. Ve daha da önemlisi cezaevinden çıkıp gelen bir adam. Devletle bir meselesi var. Devletle bir meselesi olanların dilinden anlayan bir adam. Şimdi dezavantajını söyleyeceğim. Yeterli politik formasyonu olmadığı için bu anlattığım onun üzerinde bir dezavantaja dönüştü. Çok önemli bir avantaj olabilecekken mesela sol görüşten gelen bir adam için sivil olmak çok ciddi bir birikimken o politik backrounda sahip olmadığı için bir takım taşra kurnazlıklarına dönüşüyor iş. Yani iki adım atıyor deniyor bir şey gördüğü zaman geriliyor, sözünü bir söylüyor hah diyorsun şimdi bir şey diyecek geri çekiliyor, otorite karşısında hem ona tepkili ama hem ondan ürküyor bu çok önemli özelliği bertaraf eden bir sürü şey yapıyor.

Bunun nedenin de içinden çıkıp geldiği geçmişi diye düşünüyorum. Okuduğu kitaplardan tutunda bu güne kadar diyalogta olduğu çevrelere kadar bir çok şeyi sokabilirsiniz. Bir itaat kültürünün içinden çıkıp geliyor sonuçta. Oda bir başka devlet cemaatte bir başka devlet haline dönüşüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ye karşı mı çıkacağız. Avrupalı söylüyor diye işkence yapmaya devam mı edeceğiz. Bir tane doğru var. Belli bir kriter var. O kriter de diyor ki kardeşim, karakola girene dayak atmayacaksın. Attığında beyninde boza pişiriyorsa ben bu adamla müttefikim. Ama şu duyguyu da anlıyorum. Bütün AB ülkelerinde ortaya çıkmış bir anti-Avrupa düşüncesi var. Bu bir ulusalcılık akımı yaratıyor mu, yaratıyor. Bu akım güçleniyor mu, güçleniyor. Bu akım ileride AB nin önünü tıkayabilir mi, tıkayabilir. Üstelik Avrupa hakikaten bu akıma yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor. Hem ırkçılık yükseliyor hem burada bir müfettişlik bir komiserlik havası seziliyor. Gölge etmeyin başka ihsan istemez diyebileceğimiz bir durum da yok. Çağdaşlaşma yanlılarının sesi o kadar gür değil. Başlamış bir medenileşme sürecinin geri dönme ihtimali halen var. Onun için orada bir açmaz görüyoruz.

Peki bu noktada Başbakanı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hangi noktada?

Başbakanın gezilerine katılıyorsunuz...

Bir tanesine katıldım. O da Yalçın Hoca'nın gözüne çarptı.

Başbakanın yirmi dört saatini anlatan bir yazı yazdınız. Biyografi çalışan insanların hastalığı sezildi...

Ne yazmıştım ki?

Eleştirel bir gözle değil de başbakanı daha çok öven, öne çıkaran bir yazı...

Danışmanları ile ilgili yazı...

Evet. Bu çerçevenin dışından baktığınız zaman nasıl görüyorsunuz. Bu zor süreci götürebilecek yeterlilikte mi?

Değil. Ama keşke olsaydı. Lehte iki şey söyleyeceğim. Sonra aleyhte söyleyeceğim. Lehte olan şu. Sivil bir adam. Bu önemli. Biz hep şuna alışığız. Devlet terbiyesinden gelen devleti bilir devlet onu bilir, sürte sürte adam eder ve başbakanlık payesini verir. O gelende o kadar sürtünmüştür ki fazla sivri bir yanı kalmamıştır. Bu güne kadarki kadrolara baktığınız zaman genelde o devlet tecrübesinden çıkıp gelen adamlardır. O sürtünmede bir hayli fazlalıklarından arınmışlardır, sakıncalı düşüncelerinden arınmışlardır.

Şimdi Tayyip Erdoğan sokaktan gelen bir adam. Ve daha da önemlisi cezaevinden çıkıp gelen bir adam. Devletle bir meselesi var. Devletle bir meselesi olanların dilinden anlayan bir adam. Şimdi dezavantajını söyleyeceğim. Yeterli politik formasyonu olmadığı için bu anlattığım onun üzerinde bir dezavantaja dönüştü. Çok önemli bir avantaj olabilecekken mesela sol görüşten gelen bir adam için sivil olmak çok ciddi bir birikimken o politik backrounda sahip olmadığı için bir takım taşra kurnazlıklarına dönüşüyor iş. Yani iki adım atıyor deniyor bir şey gördüğü zaman geriliyor, sözünü bir söylüyor hah diyorsun şimdi bir şey diyecek geri çekiliyor, otorite karşısında hem ona tepkili ama hem ondan ürküyor bu çok önemli özelliği bertaraf eden bir sürü şey yapıyor.

Bunun nedenininde içinden çıkıp geldiği geçmişi diye düşünüyorum. Okuduğu kitaplardan tutun da bu güne kadar diyalogta olduğu çevrelere kadar bir çok şeyi sokabilirsiniz. Bir itaat kültürünün içinden çıkıp geliyor sonuçta. O da bir başka devlet cemaatte bir başka devlet haline dönüşüyor.

Aslında bir çok şeyi yapabilecek potansiyele sahip olduğunu görüyoruz. Şundan dolayı. Geldiği çoğunluk açısından kimseye nasip olmamış çoğunlukla geldi. Sokaktan aldığı destek ve konjonktür açısından söylüyorum. Türkiye'yi adım adım şeriata mı götürüyor. Ben ona da inananlardan değilim. Ben 28 Şubat kırılmasından sonra ciddi bir kopma yaşandığını ve o kopmanın sonucunda da 28 Şubat'ın bir ürünü olduğunu düşünüyorum. Yani Erbakan'ın askeriye eliyle diskalifiye edilmesinin tepki oylarının Tayyip Erdoğan'da buluştuğunu düşünüyorum. Ama o tepkilerin yanı sıra o damardan da beslenen modernleşmiş, modernleşme eğiliminde olan bir kanadı olarak yola çıktığını düşünüyorum. Bu da bir avantaj. Türkiye'de laiklerle İslamcılar arasında kanlı bir çatışma yaşanmayacaksa birkaç şeyle olacak. Bir İslamcı kanadın modernleşmesiyle laik kanadın biraz daha bütün bu duyarlılıklara saygı gösterir hale gelmesiyle olacak. Onun için ben bu hareketin de önemli bir sınavdan geçtiğini düşünüyorum. Yani içki meselesi , moda meselesi, başörtü meselesi bütün bunların çok kavga kıyamet yaşanabilecek şeyleri biz biraz biraz açıktan açığa güzel güzel konuşarak çözmenin yollarını arıyoruz. O yüzden mesela bunları da hayırlı şeyler olarak görüyorum. Ben üniversiteli kızların başörtüsüyle üniversiteye gelmelerini savunuyorum buna karşı işte Abdüllatif Şener de içki yasağının hiç de hayırlı bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyor.Bu görüşlerle biz bir uzlaşma noktası bulacağız diye umuyorum. O açılardan önemsiyorum başbakanı ama dediğim gibi buradan bir yere varabilir miyiz, bence varamayız yani şu ana kadar ki performansından görünen o ki,vaat ettiği kadar cesur olamıyor. Dolayısıyla hem kendi tabanını memnun edemiyor hem ondan sivri çıkışlar bekleyenleri memnun edemiyor ve böyle bir otorite karşısında ön ilikleme durumu var.

CHP'nin olaylı kurultayından sonra "Son Kale Direniyor" başlıklı bir yazı yazmıştınız. Baykal İstanbul'un saldırısına karşı direnen son Ankaralıdır diye. Acaba bir dönem bitiyor mu, siyasette bir ekolün tasfiyesinden söz edebilir miyiz?

Sadece siyasette değil, medyada da var, sinemada da var, reklam sektöründe de var bunun adına ister magazinleşme deyin, içine haberciliği de katın, politikayı da katın, ister görünür olanın içerikli olana tercih edilmesi olarak ele alın her ne olursa olsun sonuçta gerçekte işte benim yazımda anlatmaya çalıştığım siyasette ne düşündüğünden çok onu nasıl ifade ettiğinin ne kadar görünür olduğunun öne çıktığı bir dönemde neredeyse biz Baykal'ı savunur duruma geldik. Son kurultayda alternatifini görünce hepimiz tırnaklarımızı yedik, Baykal bizi terk etme diye ağlamaya başladık. İlla ehveni şerle yaşayacağız diye bir şey yok bu ülkede ama orada iki tane adaya baktığımız zaman gerçekten dediğimiz durum çıkıyor ortaya. O anlamda son kale olduğu doğru. Yani medyada da öyle daha iyi yayıncılıktan çok daha kar edilen yayıncılıktan anlayanların iş başına geldiği bir dönemdeyiz aynı şey siyasette ve ülke yönetiminde de yaşanıyor.

Sizin yazılarınızın bulunduğu mecradan çok bilgisayar ortamında gezdiği söyleniyor. Bu durum okurlarınızın bir dönem çıkardığınız popüler kültür dergisinin ana teması gibi bir malzemeye dönüşme tehlikesini barındırıyor mu?

Barındırıyor tabi böyle bir tehlike görünür olan herkes için var. Ama ben o tehlikeye karşı kendi önlemimi almış durumdayım açıkçası. O nedir? Mesela çok ortalıkta görünen bir adam değilim. Sağda solda görmezsiniz beni ya da İstanbul'da çok görmezsiniz. TV'de kendi belgeselim de bile görünmeyen bir adamım. Yılda bir tane belgesel yapıyorum onda da görünmüyorum. Öyle çok piyasada olmadan kendimi korumaya çalışıyorum. Daha çok yazdığımla var olmaya gayret ediyorum.

İnternet bunun baş edemediğim bir boyutu. Şuna hiçbir itirazım yok tabi İnsanların bir yazıyı beğenip birbirine yollaması hayırlı bir iş. Bundan utanacak değilim tersine çok gurur duyuyorum. Orada sıkıntı şu; biraz bana ait olmayan yazılar dönüyor onlar çok rahatsız edici. İkincisi, bir dönem yazdığım diyelim ki işte "sevda" yazısı dön dolaş bana kadar geri geliyor filan. Beş yıl önce yazmışım, bir duyguyla yazmışım sadece ondan ibaret gibi bir şeye indirgenmesi, o çok tehlikeli. Ben politik yazılar da yazıyorum, gezi yazıları da yazıyorum, sinema yazıları da yazıyorum ama işte dört dönen şey daha çok beğeniliyor ve dönmeye başlıyor. Ondan itibaren bir yanlış izlenim uyanıyor.

İşte Ekşi Sözlük var orada beş yüz madde varsa üç yüzü bunun üzerine, yüz elli tanesi o yazıları döndürmüş. O yazılar bana ait değil, diğer yüz ellisi de "bak şunun ne kadar bir Sezen Cumhur lezzeti var yada işte ekşiliği var" diye onunla dalga geçen şeyler.

Medyada başka teklifler geldi mi? Mesela bir anchormanlik?..

Hayır. Son dönemde yani 3 - 5 yıldır öyle bir şey gelmedi. Daha çok tartışma programı ya da TV'ye bir haber program yapsan filan gibi teklifler var.

"Kırk Dakika"dan sonra yapmadınız her halde değil mi?

Hayır yapmadım.Ben o dosyayı kapattığımı düşünüyorum hem sadece ben değil benden önce televizyonların kapattığını düşünüyorum, televizyonlar o işi bitirdi, TV'de haber program işi bitti. Çok sansasyonel işte gizli kamera marifetiyle yürütülenleri saymıyorum onun dışında ağırbaşlı bir araştırma yada inceleme olduğunu zannetmiyorum artık. Dolayısıyla biz oradan çekildik çekilmeye zorlandık. Ben de kişisel tercih olarak daha kalıcı daha belgelemeye dönük çalışmalara döndüm ve bundan mutluyum onun için bundan sonra medyada o tür bir şeyde yer alabileceğimi zannetmiyorum. Çok öyle bir hevesim yok öyle bir karşıdan heves de yok.

Belgesellerinizde tarihi olayları biraz romantizme kurban etmiyor musunuz?

Vallahi oluyordur.

Şimdi mesela eski belgesellerime bakıyorum, ilk yaptığım işlere. Onlardaki dozajı hakikaten yüksek buluyorum hani bu yemeğin tuzunu, baharatını ne kadar koymuşuz gibi değil. Bir defa şunu ayırt etmek lazım; bir Avrupa üslubu diye bir şey var. İşte Almanların, İngilizlerin yaptığı belgesel kaynağıyla, konusuyla son derece mesafeli ve çok soğukkanlı bir üslup. Dünyada yerleşik belgesel yaklaşımı bu. Benimkiler buna benzemiyor, bunu biliyorum.Yani kaçınılmaz olarak hiçbir şey yapmasam bile ses tonumun da verdiği bir tarafgirlik çıkıyor ortaya. Bunu çok da bilinçli yapmıyorum, bu içimden geçen duygu nasıl bir şey okurken izlerken şey yapıyorsam burada biraz daha dikkatli olmakla birlikte sonuçta bir duygu yayıyorsunuz bu kaçınılmaz. Bizim İngilizlerden yada İspanyolların İngilizlerden yada İtalyanların Danimarkalılardan farkı gibi bir şey bu topraklarda bizim yaşam tarzımıza tekabül eden bir şey bu. Zaten pürobjektiflik diye bir şey yok yani.

Bulunduğumuz yerden hayata belli bir pencereden bakıyoruz. Ben buradan ancak arka bahçeyi görüyorum ön tarafta neler olabileceğini görmüyorum. Burada benim asıl yapmam gereken kamerayı ön tarafa tutmak ve orayı da görmeye çalışmak onu yapabiliyorsam öbüründe kendimi affedebiliyorum. Mesela Nazım Hikmet belgeseli yaptık benim Nazım'a sempatim var. Bu sempati sesime yansıdığı oranda eğer benim Nazım'ın eksiğini gediğini görmemi engelliyorsa orada bir tehlike var diye düşünüyorum o daha önemli benim için. Nazım Stalin'i öven bir şiir yazmış Stalin'den nefret ettiği bir dönemde bunu belgeselin içine koyuyorsam Nazım'a ilişkin ses tonumun şöyle yada böyle olması çok önemli değil onu da belgeselin içine koydum bunu gösterdim. Daha çok eleştirinin belki onun üzerinden kurulması lazım ben en azından kendimi o yönden eleştiriyorum. Ama dediğiniz şeye,şuna dikkat ediyorum daha da arındırmayı mesela bir Neşet Ertaş yaptık orada çok az sesimi kullandım. Artık görüntümü çektim, sesi de belgeselden çekmeye çalışıyorum.Daha net, en yalın gerçekliğe doğru yaklaştığımızı düşünüyorum. Belki benim son 10 – 15 yıl belgesel maceramda geleceğim nokta belki tamamen kendi sesimi de geri çektiğim bir belgesel olacaktır, oraya doğru gidiyorum. O anlamda tabi bu eleştirileri ciddiye alıyorum, önemsiyorum. Üstüme yapışan bu yaftadan da doğrusu biraz kurtulmak istiyorum. Çünkü sonuçta ben romantizmi severim ayrıca romantik olduğumu da düşünüyorum ama yaptığım yazdığım her şeyin de romantik olmadığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biliyorum dolayısıyla hani ciddi bir tartışma programına giriyorsun "Eee! Anlat bakalım, romantik bir şeyler söyle" gibi bir muameleye maruz kalacak kadar da bir şeyin olduğunu zannetmiyorum. (Gülüşmeler) On yıl öncesine göre daha makul bir çizgide olduğumu düşünüyorum şimdi.

Aslında ben ses tonunuzdan ziyade, maddi hatalarınızdan söz ediyorum.

Nasıl yani?

Sarı Zeybek'te çokça gördüğümüz...

Bir örnek verebilir misiniz?

Tabi. Köy Enstitülerinden örnek vereyim; İlk Öğretim Müdürü Hakkı Tonguç, İsmet Paşa'ya "kellen gider" diyebilmiş midir sizce?

Eeee! Eh yani tanıklıklar var. Tanıklık varsa burada aksini de ispatlayamıyorsanız... Bu tabi romantizmle ilgisi olmayan bir şey.

Cümle çok artistik ama... "Kellen gider"!

Yok ya romantik sayılmaz belki sert bir ifade, bunun çok romantizmle ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Burada başka bir sorun var karşılaştığımız.Bütün belgeselcilerin yaşadığı, elimizde belge yok, bilgi yok, tanık yok ve eldeki birkaç tanıklığa güvenmek durumundayız bunları çok test etme imkanımız da yok onun için bu başka bir soruna giriyor varsa daha çok bu sorunlar yüzünden o tür eksiklerimiz var yani.

Bir temel eleştiri de sizin çok kitap ürettiğiniz ama hiç birinin üç yüz sayfayı bulmadığı. Bilhassa Nazım kitabında çok ciddi eleştiri oldu "iki sayfa yazıp bir Nazım şiiri koymak" gibi... Daha doğrusu belgeselleri kitaba aktarmak okuyucuda da bir hayal kırıklığı yaratmıyor mu? Çünkü kapak nefis, sizin isminiz de parlak. Alt alta koyunca ciddi bir satış başarısı yakalıyor ama alıp doya doya şöyle bir Nazım okuyayım deyince Nazım'ın birkaç şiiriyle karşı karşıya kalıyor okuyucu?..

Oradaki sorun şu; biz aslında bunları DVD olarak vermek istiyoruz. Ben Nazım Hikmet'in belgeselini yapıyorum ve üzerine bir yıl çalışıyorum bu bir yıldan bir şey süzüyorum ve bu süzülen şeyi de belgesel yapıyorum. Fakat bunlarda böyle müzik cd'si gibi satılsın istemiyorum.Bunu kitap formatında belgeseli izleyemeyenlerin de okuyabileceği şekilde çıksın istiyoruz.Nazım'a ilişkin toplayabildiğimiz şeyde belki bin sayfa ama bu bin sayfadan işte böyle elli sayfalık bir şey çıkarıyoruz. Görsel bir anlatımla sunuyoruz. dolayısıyla ben aslında bir Nazım kitabı yazmıyorum bir Nazım belgeseli yapıyorum ve bu belgeselin kitabını piyasaya veriyorum.

Daha kolayı bunu piyasada DVD olarak satmak ama öyle yapmayalım isteyen de okusun diye. Ama dediğiniz şöyle doğrudur. Bu Nazım Hikmet'in hayat hikayesi diye bu kitabı alanlar için öyle bir düş kırıklığı olabilir. Ama sadece Nazım belgeseli Nazım belgeselinin DVD'si Nazım belgeselinin metni diye yazıyoruz. Çok sayfalı kitap iyi kitap mıdır bilmiyorum,inşallah değildir ama kitaplarımın özelliği bir kısmı belgesellerimin kitapları bir kısmı gazetede çıkan yazıların konulara göre derlenmiş olması.

Yapmasak olmaz mı? Olur ama okurların ilgi duyduğu bir kitap serisi bu.

Sinemalarda yeni bir tarzın geliştiğini, sizin de böyle bir hayalinizin olduğunu, şimdiden ufak denemeler yapmaya başladığınızı söylediniz. Bu sinema-belgesel türüne nasıl bakıyorsunuz?

Çok sağlıklı, seyircinin gidip izleyebileceği, TV dışında reklamla bölünmeden zihni dağıtmadan izleyebilme... Çok sağlıklı buluyorum.Yolu birkaç arkadaşımız açtı. Şunu hayal ediyorum yani, Ermeni meselesi, Erivan'da ve İstanbul'da aynı anda vizyona girebilecek bir belgesel filmi niye yapamayalım? Belki Türk ve Ermeni belgeselciler bir arada. Bunun çok önemli bir işlevi olabileceğini düşünüyorum. Gittim Erivan'da Ermeni arşivlerine girdim. Ermeni Soykırım müzesinin müdürüyle görüştüm böyle bir şeye nasıl bakacaklarını arşivi açıp açmayacaklarını öğrenmek için. Her şeyi açabileceklerini söyledi. Geldim burada Türk Tarih Kurumuyla görüştüm Halaçoğlu'yla. O da her şeyi açabileceklerini, her türlü yardımı yapabileceklerini söyledi. Bu bir belgeselci için önemli bir adım diye düşünüyorum eğer siz tek kaynaktan beslenmeden, bu kadar polemiğe açık bu kadar tartışılan bir konuda, iki tarafın da belgelerine yaslanarak bir şey yapabilecekseniz bu önemlidir. Bunu değerlendireyim istiyorum.Önümüzdeki dönemde yapmayı düşlediğim şeylerin arasında böyle şeyler var.

Bu çıkan örnekleri sağlıklı buluyorum dediniz...

Çıkan örnekleri değil sinemada gösterilmesini sağlıklı buluyorum.

Hadi bende açtığınız yerden girivereyim o zaman. "Gelibolu"yu seyrettiniz mi?

Evet seyrettim, yani... (Gülüşmeler) Yaa herkesin kendi tarzı açıkçası çok orada şeye girmek istemiyorum. Benimkinde de eleştirilecek yanlar var burada da var ama benim orada önemsediğim daha çok bir kapının açılmış olması. Demek ki bir belgesel yayınlanabiliyor sinemalarda, seyirci bulabiliyor. Sırf bunu kanıtlaması bile belgeselde itirazım olabilecek bir sürü şeyi ört bas etmeye yeter. Çünkü onların üstesinden gelebiliriz, o belgeseli öyle değil böyle yapmak mümkün, ben öyle yaparım, o öyle yapar önemli değil ama bir kapı açıldı ve seyirci sinemada bir belgesel seyretti benim için kalıcı olan bu.

Sosyal içerikli belgesel deyince konunun meraklılarının dışında sağdan say Can Dündar, soldan say yine Can Dündar'la karşı karşıya kalma gibi bir durumunuz var. Bir anlamda tek olmak sizi rahatsız ediyor mu? Sizden sonra kimler gelecek?

Açıkçası başka enayi yok diye düşünüyorum. Çünkü çok sancılı bir iş bu. Herkesin kolay kolay niyet etmeyeceği bir iş. TV'de her gün ekrana çıkan meslektaşlarım var haftada bir çıkanlar var onların da bir emek verdiği kesin ama mesela mülkiye belgeseli üzerinde bir yıldır çalışıyoruz. Sonuçta TV dediğiniz canavar da bu bir gece kırk dakika gösterilip bitecek ve sizin bir yıllık emeğiniz o sırada karşı ekranda daha acayip bir şey olduğunda zaten uçup gidecek. Ya da o gün sizin bir randevunuz olacak ve siz onu seyretmeyeceksiniz. Çok hakikaten çok nankör bir iş. Onun için ben en iyi belgeseli benim yapabildiğimden değil tersine böyle bir angaryanın altına kolay kolay hiç kimsenin girmeyeceği için biraz bunu böyle görüyorum ben de tek başıma bunu her halde yapamazdım. Sonuçta yazı yazıyorum başka meşgale ve gelir kaynaklarım var. Yoksa Türkiye'de belgeselle yaşamak söz konusu değil. Bir de ciddi bir ekip oluştu, ikinci bölümüne geçeceğim sorunuzun. Onların emeği sayesinde buradan bir şey üretebiliyoruz. O ekip içinden gerçekten çok parlak genç belgeselciler geliyor çok yakında ürünlerini görürsünüz. Çünkü burada ki her olanağı genç meslektaşlarıma da açıyorum onların kullanacağı kameranın onların montaj ünitelerinde çok farklı şeyler yapacaklarını yakında göreceksiniz. Burası keşke öyle bir üretim merkezi olabilse diye çok hayal ediyorum, olacaktır diye umuyorum.

"Neşet Ertaş" belgeseli Kültür Bakanlığıyla ortak bir çalışma her halde, Kültür Bakanlığına daha uzun soluklu bir çalışma için bir teklif oldu mu?

Hayır doğrusu ben devletle iş yapmaya çok çekinirim Ankara'da yaşamama rağmen. Pek girmek istemem, teklif onlardan geldi. Erkan Mumcu'nun Neşet Ertaş'a kişisel sempatisinden gelen bir öneriydi, o bizzat istedi bu işi yapar mısın diye, ben de çok Neşet Ertaş'çı olduğum için memnuniyetle kabul ettim şimdi bu aşıklar serisine devam edelim diye bir şeyler var açıkçası çok rahat çalıştık hiçbir zorluk çıkarmadıkları gibi çok da yardımcı oldular, belgeselin danışmanı da zaten Kültür Bakanlığından. Öyle olacağını bilsem devam ederim doğrusu.

Nebil Özgentürk ile hiç çalışmayı düşünmüş müydünüz?

Hayır.

Ama İETT belgeselinde ortak çalıştınız. İETT'yi o mu bağladı?

Evet öneri ona gelmiş. İkimizin birlikte çalışması istenmiş. Ben de kabul ettim.

Finansmanı İETT sağladı ama değil mi?

Evet.

Parasını veren kurumun belgeselini yapmak ne kadar sağlıklı?

Evet bizim için en önemli sorunlardan bir tanesi de bu. Ama dikkat ettiğimiz bir çok husus var. Parayı verdikleri için içeriğe karışmaları söz konusu değil. Ancak Türkiye'de ne yazık ki belgesellerin finansmanında bu tür durumlarla karşılaşıyorsunuz. Örneğin Nazım belgeselini de Nazım Vakfı'yla yaptık.

Israrla Ankara, ısrarla kentin içinde bir ofis, ısrarla bahçeli bir ev. Ankara'dan gittiğinizde işin büyüsünün bozulacağına mı inanıyorsunuz?

Büyü değil.Bu hakikaten bir ayrıcalık gibi geliyor bana çünkü ben gerçekten kent hayatını sevmiyorum. İstanbul' u severim üstelik Ankaralıların çoğundan farklı olarak. Artı, Türkiye'de yazı yazan birinin İstanbul'da yaşaması gerektiğine inanıyorum. Ankara'dan iyi bürokrat çıkar ama Ankara'dan zor şair çıkar.Bunun nedeni de işte o çelişkilerin İstanbul'da çok daha derin yaşanması,uçurumların, insan portrelerinin çok daha renkli olması filan.dolayısıyla İstanbul'a özel bir hayranlığım var,İstanbul'da yaşamak da isterim ama İstanbul'da çalışmak istemiyorum.İstanbul çalışma için kabus bir kent. Bir yalıda oturup bir roman yazmayı çok isterdim, kim istemez?

Ama Ankara'da biraz besliyor İstanbul'u.

Kesinlikle.

Ankara bir defa bir çok açıdan beni kolluyor, koruyor. Sırtımı duvara yaslamak zorunda olmadığımı hissediyorum yolda yürürken yada çalışma ortamında, kim şu anda nereden bir hançer saplayacak telaşıyla ömrünü tüketmeden yada enerjinin büyük bir oranını buna vermeden rahat çalışabiliyorsun. Dostluklarına güvenebiliyorsun, sağlam ilişkiler kurabiliyorsun. Görünürde Ankara tatsız tutsuz bir şehir gibidir, biraz sabırlı olup derinine dalmak lazım.

İstanbul sörf yapar gibi ilişki kuruyor, biz daha çok dalgıç gibi ilişki kuruyoruz. Bizimki vakit alıyor, tehlikeli oluyor, zamana yayılıyor falan ama daha iyi bir inci çıkarabiliyorsun dipten. Nitekim öyle olduğu içindir ki, bütün medya yöneticilerine baktığınızda hemen hemen yüzde sekseni Ankara'dan gitmedir. Ankara yetiştirir İstanbul'u besler o anlamda. Ama ben gidip orada yönetici olmak niyetinde de değilim. Ben hayatımdan çok memnunum. Bir hırsım yok yöneticilik, tırmanma yada çok göz önünde olmalıyım diye. Yazı yazmak gibi bir hırsım var. Bunu da en iyi Ankara'da yapıyorum. Burası bir tür benim sayfiyem. Bu ortamı gördünüz bu koşullardayım. Sonuçta kendi çalışma düzenimi oluşturdum.Bir gazetecinin başına gelebilecek en hayırlı şey olduğunu düşünüyorum. Bir yerde çalışma saatlerimi kendim belirliyorum, dün ikide çıktık buradan. Gece yarılarına kadar, montajımızı yapıyoruz, yazılarımı yazıyorum, istediğim zaman evde çalışıyorum, bunlar büyük lüksler. Bunlardan kolay kolay vazgeçmek istemiyorum.

Öyle Anchor olayım, görüneyim derdi filan olmayınca Ankara inanılmaz rahat bir çalışma ortamı sağlıyor. İstanbul'un insanı besleyen bir yanı var işte onu gezerek telafi etmeye çalışıyorum.

Yalçın Hoca'ya mesajınız var mı?

Yalçın Hoca ne diyorsa bir bildiği vardır. (Kahkahalar) Ben bana ilişkin söylenen her şeyi ciddiye alırım, ölçer, tartarım. Tayyip Erdoğan'la ilgili eleştiriyi çok hak etmediğimi düşünüyorum hala. Şöyle bir sıkıntı oldu, ben bir gazeteciyim aslında, kendimi öyle görüyorum, soranlara gazeteciyim diyorum. Ama Tayyip Erdoğan'la geziye gitmek bir anda göze batıyor, niye gittin şimdi filan gibi. Aslında bu bir paye ama ondan rahatsızım ben bir gazeteci olarak yani. Ama şimdi bir daha gidemeyeceğim Yalçın Hoca kızar diye. (Kahkahalar)

Kaldı ki, o gezide özellikle yazdığım ilk haberden dolayı Erdoğan bozuldu. Tavır aldı bana, konuşmadı filan. İş adamları sırf iş bağlamak için uçağa biniyorlar diye yazdım. Tayyip Erdoğan bunları uçağa almadı oradan kıyamet koptu protesto edip, geri döndüler diye bir haber yazdım, atlatma haberdi Milliyet'te çıktı. Bunun üzerine başbakan "Okudum yazını, gelmemişler, protestolar olmuş, haberimiz yok" filan gibi bana bir serzenişle başladı geziye. Ve gezi boyunca bu gerginlik sürdü üstelik. O yüzden de özel olarak hiç hak etmediğimi düşünüyorum çünkü bu herkesin bilip de fazla yazmadığı bir şeydi. Yani bu iş adamları bu geziye tamamen Başbakan'la iş bağlamak için geliyorlar, kendileri de söylüyorlardı bunu ve söylediklerini de yazmadılar. Ona rağmen hocanın gözüne girememiş olmak birazcık eziklik miydi?.. Sabetaycılık konusunu bilmiyorum tabi onu da hocanın sayesinde öğrenmiş oldum.

O konuda da minnettarım.

Teşekkürler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gurkan@leman.com.tr Gürkan Hacır

Bayrak provokasyonu tutmadı Şemdinli'ye ne dersiniz?

Hakkari'de Ucuz Roman

Her şey ne kadar da ezberimize uygun başlamıştı.

"Derin" ezberimize...

Bir yanda iş üstünde yakalanmış **PKK** itirafçılı bir istihbarat ekibi, öte yanda öfkesini sadece failleri taşıyan araca yöneltmiş sağduyulu ve de bilinçli bir halk. Fonda ise bol silahlı, kırmızı çarpılı listeyle döşenmiş bir bagaj...

Her şey **Susurluk** külliyatını hatmedenlerin yakından bildiği, derin devlet meraklılarının ise öykünerek izlediği bir şablon gibi yerli yerindeydi.

Yıllarca adı bile inkar edilen Jandarma istihbarat (adına ister JİTEM deyin, ister JİT deyin) örgütüne bağlı bir astsubayın ekip şefliğinde bir itirafçıyı da barındıran bu iş bitirici ekip, son icraatında (!) yakayı ele vermişti. Kentteki onlarca faili meçhul bombalamanın ardından bu kez gündüz gözüyle işe kalkışmışlar, akşam ezanının 15.50'de okunduğu Şemdinli'de havanın kararmasını bekleyemeyecek kadar gözleri kararmış ve ilçenin mecburiyet caddesi üzerindeki pasajın önüne araçlarını park ederek, katliama girişmişlerdi.

Daha sonraki açıklamalarına bakacak olursak sigara almak, tuvalet ihtiyacını gidermek, itirafçıya göreyse loto kuponu yatırmak üzere girmişlerdi pasajdan içeri. Ardından iki patlama duyulmuştu... **Umut Kitapevi**'nin kıyısına bırakılan bombayla birlikte pasaj yerle bir olmuştu. Aylardır süren bombalamalardan bıkan halk bir anda olay yerinde toplanarak failleri hemen oracıkta enterne etmişti. Bu arada teknolojinin son ürünü kameralı cep telefonları da çalışmaya başlamıştı. Ekip şefi olduğunu sonradan öğrendiğimiz Jandarma astsubay **Ali Kaya** kameralı cep telefonuna yüzü hafif yaralı bir halde konuşmayı da ihmal etmemiş, görüntüyü kaydeden gazeteci ruhlu vatandaş bir yandan Ali Kaya'yı kaydederken bir yandan da laf yetiştirmişti.

"Konuşma lan. Gördük işte. Bombayı siz koydunuz!.."

Roj TV olaydan beş dakika sonra bölgeden canlı bağlantı kurmuştu...

Durun daha bitmedi...Toplanan halk elleriyle zanlıları polise teslim etmiş. Ardından galeyana gelip 30 AK 933 plakalı arabayı tost gibi ezmişti. Bagaj ise izleyicilere açık bir sergi türünden gelen geçene gösterilmişti.

Her şey suçüstüydü yani.

Belediye Başkanı bir binanın balkonundan halka sağduyu çağrısı yapmıştı. Bu arada Ali Kaya ve diğer istihbarat Astsubayı **Özcan İldeniz** iki günlük dinlenmenin(!) ardından savcının huzuruna çıkartılmışlardı. Ekip şefi Ali Kaya'nın basına verdiği ilk demeçte tanıdığı yüksek bir komutandan söz etmişti. Kara Kuvvetleri Komutanı **Yaşar Büyükanıt**'la iki yıl birlikte çalıştığını, Yaşar Paşa'nın kendisini yakından tanıdığını söyleyivermişti. Büyükanıt paşadan ise yıldırım hızıyla bir yanıt gelmişti. Evet Ali'yi tanırım iyi çocuktur. Böyle işlere kalkışacağını sanmıyorum.

Bu arada Susurluk filmlerinin önemli aktörü **Mehmet Ağar**'ın eksikliği hemen hatırlanmış olacak ki; galeyan içindeki halka ateş açan bir grup özel timci iddialarına göre yoğun ateş altında iken **DYP** liderini cepten aramışlardı. Hemen özel kalemi Ağar'a telefonu ulaştırmış ve

eski polis şefi çatışmadaki özel timcilere sakin olmalarını söylemişti. Yine tesadüf, bütün bu olanları o anda DYP Genel Merkez'de sekreteryasında bekleyen **Sabah** gazetesinden **Muharrem Sarıkaya** duymuş ve köşesine taşımıştı...

Bu tip skandallar patladığında hep olayı örtbas etmek isteyen hükümetlerin tersine **Başbakan Erdoğan** ve kabine üyeleri olayların sanıldığı kadar küçük bir olay olmadığını ilan etmişlerdi. Nereye kadar giderse bu olay araştırılacaktır demişlerdi. Meclis'te ilk kez üç partinin birlikte verdiği bir önergeyle Şemdinli olaylarını araştırma komisyonu kurulmuştu. **Metal Fırtına** türünden bir gecede yazılan romanları aratmayacak basit zenginlikteki bu kurguyu nasıl da benimsedik. Hiç soru sormadan kabullendik. Gün be gün kanlı bir macera dizisi seyreder gibi gelişmeleri görüp yorumlar yapmaya çalıştık.

Bu kez suçüstü yakalanmışlardı. Zaten bilinen malum kişiler bu kez enselenmişlerdi. Devlet bir an önce bu kirli ellerin uzantılarını bulup ortaya çıkartmalıydı. Şemdinli'yi görünce "İşte yeni Susurluk" diye bağıran demokrat kamuoyu Susurluk skandalından geriye hiçbir tutuklu kalmadığını en son zaman aşımına kavuştuktan sonra eski milletvekili **Sedat Bucak**'ın da elindeki posası çıkmış belgelerini açıkladığını unutmuş olmalı.

Ağır bir provokasyon kokusu burunları sızlatacak türden yayılıyor. Aylar önceki bayrak yakma olayını hatırlayın, onun öncesinde de **Hikmet Fidan** cinayetini. Kimler tarafından ellerine tutuşturulduğu bilinmeyen bir Türk bayrağını yerlerde sürükleyen çocukların densizliği ile gelişen olaya güzelce "bayrak yakma" sıfatı yakıştırılmış, ülke çapında gösterilerle provokasyona uygun bir zemin yaratılmıştı. Ancak kısa süreli bu dalgalanma yeterli gelmemiş olacak ki daha derinden bir yerlerden yeni bir fitil ateşlenmek isteniyor.

Şemdinli'de son bir aydır yaşananları alt alta yazınca nasıl tuhaf bir sahneyle karşı karşıya olduğumuz çok net gözüküyor. Tuhaf bir kontrgerilla eylemi, eylem sonrası tuhaf bir yakalanma, yakalandıktan sonra yapılan tuhaf açıklamalar, açıklanamayan tesadüfler, tesadüflerle izah edilemeyecek telefonlar, hiç alışık olmadık kararlılıklar...

Şemdinli'de her şeyin bu denli çabuk gelişmesi, tüm olan bitenin bu denli gözler önünde olması, tesadüflerin bu kadar üst üste gelmesi akıllara başka soruları getirmiyor mu?

Tek caddeden ibaret bir ilçenin bir pasajının önüne park edilen bir araçtan inilerek eski bir PKK'lının dükkanına atılan bir bomba...

Bombanın dükkanına atılmasına karşın yara almadan kurtulan kitapçı (Eski ve şöhretli PKK militanı) **Seferi Yılmaz**...

Çıkışta halk tarafından linç edilmeden yakalanıp teslim edilen bombacılar...

Arabanın bagajına ulu orta saçılmış listeler...

Bagajdan çıkan ama her ne hikmetse üstlerine doğru gelen kalabalığı caydırmak için dahi kullanılmayı akıllarına getirmedikleri kaleşnikof silahlar...

PKK itirafçısının bombadan hemen sonra astsubay Kaya ile yaptığı iddia edilen "araba burada siz nerdesiniz" yollu komik telefon görüşmesi...

Bomba sonrası faili ilk kez görüntüleyen müthiş vatandaş-gazetecilik dehası...

Roj TV'nin dakikalarla ifade edilen müthiş son saniye haberciliği...

Bölge milletvekili **Esat Canan**'ın kısa sürede olay yerinde bulunması ve birinci elden tanıklığı...

Gösteri yapan halka ateş açan özel timcilerin karşılık gelince Şemdinli Karakol komiserini arar gibi DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar'ı aramaları ve hemen bulmaları...

Mehmet Ağar'ın polislerle konuşması ve bu konuşmaya Sabah'tan Muharrem Sarıkaya'nın tesadüfen tanıklığı...

Ordudaki en alt kademe komutan olan astsubay Ali Kaya'nın basınla ilk karşılaşmasında Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'ın adını vermesi.

Büyükanıt Paşa'nın da hemen "Evet ben de tanırım" yollu kabulü.

Hükümetin olayı örtbas yerine sürekli canlı ve gündemde tutmaya çabalaması.

Ve son olarak da astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İldeniz'in 20 gün sonra tutuklanmaları. (Tuz-Biber: Hem de Türk Ceza Kanunu'nun 125. maddesi uyarınca vatana ihanet suçundan) Tabii bu arada ordunun astsubayların savunmasını üstlenmek üzere göstere göstere (helikopterle) bölgeye avukat yollaması da cabası.

Derinin de derini bir şeyler olduğu kesin. Şemdinli'yi bilindik mafya-devlet-terör üçgeniyle izah etmenin mümkün olmadığı çok açık. 2000'e yakın faili meçhul cinayetin işlendiği Güneydoğu Anadolu da böyle bir eylem hiç görülmedi.

Öyleyse bu yangının fitilini böyle ulu orta böyle üstün körü kim ateşledi?

Hangi gizli ve karanlık güç böylesi bir ucuz bir roman yazmaya kalkıştı?

Cevabını vermek güç.

Ama ortaya çıkan tablonun kimlerin işine yaradığından hareket edersek belki bir fikir yürütmüş oluruz.

Basit bir yoldan gidelim. PKK yapmış olabilir mi? Kendi iç hesaplaşmaları ihtimali her zaman açık. 1984 deki ilk Şemdinli baskınına katılan Umut Kitabevi sahibi Seferi Yılmaz'ın 15 yıl hapislikten sonra örgütle ilişkilerinin iyi olmadığı noktası bu tezi güçlendiriyor. (ki astsubay Ali Kaya da bombaların örgüt içi hesaplaşmadan dolayı PKK tarafından atıldığını, Seferi Yılmaz'ın örgütün paralarını yediğini ve tüm bu bilgilerin telefon dinlemesiyle sabit olduğunu söyledi) Ancak 9 Kasım öncesinde atılan 16 bombaya bakınca PKK'nın bölgede ardarda böylesi eylemleri yaptığına inanmak zor. Her ne kadar ortaya çıkan sonuç örgüt için "rüyadan" öte bir durum yaratsa da yine de komplo teorilerinin verileri şimdilik bu alternatifi devre dışı bırakıyor. Ama yayın organlarında sıklıkla söz etmeye başladıkları "Şemdinli Ruhu" çok işlerine yaramış gibi gözüküyor.

Peki son günlerde adından çokça söz edilmeye başlanan derinin de derininde yer aldığı söylenen "komiteler" olabilir mi? Onlar için nasıl bir tablo gözüküyor? 80'lerin başından beri uğrunda can verip can aldıkları bir mücadelenin en hararetli noktasına geldiklerini ve Kürtlere ilişkin ırksal görüşlerinde haklı çıktıklarını düşünerek böyle bir katliamı yapmış olabilirler mi? Dahası ülkede yaşanan kapkaç başta olmak üzere her türlü "beladan" bu coğrafya insanını sorumlu tutma anlayışına bir de biraz güneye bakıp o büyük "bölünme" korkusunu ekleyince böylesi bir kanlı piyes sahnelenmiş olabilir mi? Kemikleşmiş bir Türk-Kürt ayrımını netleştirmek ve ayaklanmış kürtleri bir güzel haklamak fikri filiz bulmuş olabilir mi? Hepsi ihtimal dahilinde. Özellikle Bozüyük ve İnegöl'de yaşananlardan sonra bölünme tehdidini ve korkusunu an be an yaşayan sivil güçlerin bazı çevrelerle beraber bu işe kalkışacağı yaz aylarının en önemli fısıltı haberiydi. Şemdinli böylesi bir işe kalkışmak için en davetkar adreslerden biri olarak gözüküyor. Üstelik PKK'nın tam 21 yıl önce Şemdinli'de başlattığı oyuna yine Şemdinli'den cevap vermek mesaj yüklü olabilir. Çıkan sonuç derin komitelerinin de işine yarıyor yani. Coğrafya iyice pişiyor.

Barzani'nin keyfine ise diyecek yok. Türkiye Cumhuriyeti'nden giderek umudunu kesmeye başlayan bir ahali için hemen yanı başında hem de kendi ırkından bir devletin kapılarını açıyor. Üst düzey Amerikan ve İsrail sermayesinin yarattığı bolluk ve refaha kuzeydeki nüfusun ise gözleri kamaşıyor. Şemdinli'de başlayan ve giderek bölgeye yayılan isyan provalarını gördükçe Barzani'nin de ağzı sulanıyor. Yani bu kanlı roman tuhaf bir şekilde onun da işine yarıyor. Barzani'nin bizzat kendisi organize edemese de Amerika destekli bu işe kalkışabileceğini düşünebiliriz. Amerika'nın çekiç güçten bu yana sabıka dosyasını hatırlamakta fayda var. Ayrıca bölgede cirit attığı söylenen Amerikan gizli servis elemanlarını da yabana atmayalım.

Uzun lafın kısası Şemdinli'de 9 Kasım'da ve onun öncesindeki eylemleri kimin yaptığını veya yaptırdığını bilmiyoruz. Ancak görünen o ki ortaya çıkan bu ucuz romandan Türkiye'nin şahinler kanadı da, PKK da memnun. Barzani ve Amerika ise memnuniyet ötesi ellerini ovuşturuyor.

Memnun olmayan, tedirgin olan ise sadece halkımız. Bin yıldır Türk-Kürt ayırt etmeden kardeşçe yaşamış halkımız. Olası büyük ve kanlı kapışmadan en çok o korkuyor.

Ve onu en çok tedirgin eden şey de; yıllardır Türk veya Kürt komşusuyla kardeşçe hiçbir şey düşünmeksizin, gizlisi saklısı olmadan yaşamışken şimdi Şemdinli'den söz açıldığında gözlerini birbirlerinden kaçırmaları...

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amerikalılar Anayasal kökler

Amerikan Anayasası'nın köklerinin Patara'da bulunan Likya Birliği Parlamentosu'na dayandığını ileri süren New York Times'ın haberi, bölgede yeni tartışmalara neden oldu.

Patara kazı bölgesine 15 dakika mesafede yazlığı olan ve kazıların gayriresmi sponsoru olduğu iddia edilen eski Amerikan Kongresi üyesi Stephen J. Solarz; "Kongre'yi, ABD Anayasası'nın 220. yılının kutlanacağı 2007 yılında, Patara'da da kutlamalar düzenlenmesi için sponsor olmaya ikna etmeyi umuyorum" dedi.

Patara tiyatrosunda Amerikan milli marşı...

New York Times'a yaptığı açıklamalar tartışmalara neden olan eski Kongre üyesi Stephen J. Solarz'la Antalya Kalkan'daki yazlığında konuştuk. Solarz'ın yeni açıklamaları daha çok tartışma yaratacak. İşte Solarz'ın ilginç açıklamaları:

"Patara'daki kutlamalarda, Türk ve Amerikan milli marşları çalınacak. Arkeologlar bulabilirlerse, Patara'da Likya Milli Marşını da çaldırırız."

"Görünüşe bakılırsa Aziz Paul, zamanının Orhan Pamuk'uymuş..."

"Amerikan bakış açısına göre, Patara'nın dinsel bir öneme sahip olduğunu da söyleyebiliriz..

"Türkler, bu topraklarda yaşayan eski Likyalı atalarının Amerikan siyasi hayatının şekillenmesinde nasıl büyük bir esin kaynağı olduğunu öğrenince çok şaşıracaklar.."

Bilim çevrelerinden tepki: "Kazıların bilimselliği kuşkulu.."

Akdeniz Üniversitesi, Eskiçağ Dil ve Kültürleri uzmanı, Prof. Dr. Sencer Şahin, konuyla ilgili yaptığı açıklamada; "Patara Kazı Başkanlığı'nın, Amerikan Federatif Devlet Sisteminin, Likya Federatif Devlet Sisteminden ilham alarak doğduğunu vesile ederek, Patara kazılarına Amerikan sponsor arayışına girdiğini ve bunu New York Times gibi gazetelere makale konusu şeklinde yansıtarak bilimsel bir durumu güncel siyasetin içine sokmaya girişiğini duyunca, gerçekten endişelendim. Türkiye'nin federatif sisteme fazlasıyla hassas olduğu ve bunu varoluşuna tehdit olarak algıladığı bir dönemde, birilerinin kalkıp eski Anadolu uygarlıklarından biri olan Likya Federatif devlet sistemini, Türkiye üzerindeki emelleri belli olan bazı çevrelerin eline tarihi deliller oluşturacak şekilde referans göstermesi, ya cehaletle ya da art niyetle açıklanabilir..." dedi.

Türkiye kumlarına gömülmüş bir Kongre...

New York Times'ın, 19 Eylül 2005 tarihli haberine göre: Amerikan Anayasası'nı yazanlar, 3 bin yıl önce Patara'da kurulu olan Antik Likya Federasyonu'nu örnek almış.

Gazetenin 'Türkiye'nin kumlarına gömülmüş bir Kongre' başlığıyla verdiği habere göre 3 bin yıl önce Patara'da kurulu olan Likyalıların idari yapısı, ABD federatif sisteminin de temelini oluşturuyor. Yüzyıllar sonra Amerikan Anayasası taslağını yazanlara örnek teşkil eden antik Likya Federasyonunun, türünün ilk örneği sayıldığı ifade edildi.

Haberde, 23 şehrin federatif bir yapıyla merkezi bir idareye bağlanmasından oluşan Likya Birliği'nin, temsili demokrasinin antik çağlardaki ender örneklerinden olduğunu ve bu modelin benzerinin ABD federatif sisteminde gözlendiği dile getirilirken, Likya Birliği'nin Patara'daki parlamentosunun, ABD meclisine temel olduğu belirtildi. New York Times, ABD'nin 'Kurucu Ataları'ndan biri ve ilk maliye bakanı olan Alexander Hamilton ile James Madison'ın, ABD Anayasası'nın onaylanmasını savundukları 'Federalist Yazılar' adlı bir dizi makalede de, Likya Birliği'ne iki kere atıfta bulunduklarını hatırlatarak "Bu yüzden ABD'nin doğuşunda rol oynadığı rahatlıkla söylenebilir" ifadesini kullandı.

Türk arkeologların, TBMM'den, Amerikan Kongresi'ne uzanan "meclis toplama" çabası..

Amerikan Kongresi'ni Patara'da da kutlamalar düzenlenmesi için sponsor olmaya ikna etme çabaları süre dursun, o günlerde Patara kazılarını yürüten Prof. Dr. Havva Işık, 2005 Nisan ayında yaptığı açıklamada; " Likya Birliği için, bizim TBMM kadar değerli olan meclis binası da yavaş yavaş yatay halden dikey hale geçmeye başladı. Umarım TBMM'nin ilk resmi açılışını bir gün burada yapabileceğiz..." diye konuşmuştu. Patara'da bulunan Likya Federasyonunun meclis binasının Amerikan sistemine ilham verdiğini Prof. Fahri Işık'tan öğrendiğini söyleyen Solarz ise " Bu, ABD ve Türkiye'yi daha da yakınlaştıracak çok önemli bir bilgi" dedi.

Kazılara Amerikan desteği...

Eşi Nina Solarz'ın, Amerika'da 'Patara Hamileri' adında, Patara kazılarını mali olarak destekleyen bir grup kurduğunu söyleyen Stephen J. Solarz, "Amacımız Patara'nın patronu olmak değil; hamisi, destekçisi olmak." dedi

Patara, geçtiğimiz Mart ayında yaşanan 'Noel Baba' tartışmalarının da odağındaydı. Rusya ve Türkiye arasında siyasi krize neden olan tartışmada; doğum yerinin Patara olduğu bilinen Aziz Nicholaus'un, Demre'de bulunan ve Moskova'daki Rus Ortodoks Kilisesi tarafından yaptırılan heykelinin, yeni heykelle değiştirilmesi üzerine, Prof. Fahri Işık, Papaz görünümündeki eski heykelin Aziz Nicholaus'un doğum yeri olan Patara'ya dikilmesi gerektiğini belirterek tepkileri üzerine çekmişti.

Kalkan'da sorularımızı yanıtlayan Stephen J. Solarz ise Patara'nın ABD açısından taşıdığı dinsel öneme dikkat çekti: "Aziz Nicholaus orada doğmuş. Ayrıca, Aziz Paul Efes'e giderken burada durup, kendisinin üç yıl hapse atılmasına neden olacak o ünlü konuşmasını yapmış. Görünüşe bakılırsa zamanının Orhan Pamuk'uymuş. Ayrıca Bizans uygarlığı da bu bölgede boy göstermiş ve birçok kilise inşa etmiş.. Bildiğiniz gibi ülkemizin büyük bir bölümü Hristiyan ve yılbaşı kutlamaları kültürümüzün önemli bir parçası. Noel Baba da yılbaşı kutlamalarının merkez figürü, ki kendisi Patara'da doğan Aziz Nicholas'dan esinlenilerek yaratılmış bir ikondur. Dolayısıyla Amerikan bakış açısına göre, Patara'nın dinsel bir öneme sahip olduğunu da söyleyebiliriz.."

Konu hakkında görüşlerine başvurduğumuz Prof. Dr. Havva İşkan Işık, "Patara'daki meclisle ilgili gelişmelerin devlet yetkilileri tarafından da takip edildiğini, her iki ülkenin de büyükelçililerinin konudan haberdar olduğunu ve ayrıca geçtiğimiz günlerde Kaş'ı ziyaret eden Kültür ve Turizm Bakanı'na da konu hakkında bilgi verildiğini söyledi. Konu hakkında detaylı bir açıklama yapmak için henüz erken olduğunu dile getiren Işık, 2006 yılında Prof. Dr. Fahri Işık'ın Patara konusunda bir konferans vermesi için ABD'ye davet edildiğini de sözlerine ekledi.

Solarz'ın kimliği..

Amerikalı eski senatör ve kongre üyesi olan Stepheh J. Solarz, Türk siyasetinin yakından tanıdığı bir isim. Yetmişli yıllardan bu yana Cumhurbaşkanı, Başbakan ve en üst düzey bürokratlarla ABD adına görüşmeler yapmış bir politikacı. Soros'un da yönetim kurulunda bulunduğu Uluslararası Kriz Grubu (ICG) Başkan Yardımcılığı, Asya Fonu Başkanlığı ve bir çok uluslararası sivil örgütün yönetim kurulunda bulunuyor. Körfez savaşı sırasında dönemin başbakanı Yıldırım Akbulut'u Abramowitz'le birlikte ziyaret ettiklerinde;

"Irak'ta cephe açın!" diyebilecek kadar Türk siyasetine hakim olan Solarz'ın, Patara'da Amerikan Anayasası'nın temellerini araması akılları karıştırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yavuzyusuf@superposta.com Yusuf YA

ini Patara kumsalında arıyor!

ABD'li eski Kongre üyesi Stephen J. Solarz:

"Ne birkaç ayda olur ne de on yıllarca sürer; birkaç yılda Irak'tan çekilirler..."

Stephen J. Solarz, eski bir ABD Kongre üyesi. ABD'nin, özellikle Asya- Pasifik ülkeleri, Afrika ve Ortadoğu politikaları konusunda ağırlığı olan bir isim. Aktif siyasi yaşamı boyunca 104 ülkede çalışma yürütmüş bir siyasi figür.. Solarz'ın adı, geçtiğimiz ay New York Times'da yayınlanan Türkiye ile ilgili, daha doğrusu Patara ile ilgili bir makalede anılınca dikkatler üzerine çevrildi. New York Times'ın haberinde, ABD Anayasası'nın köklerinin Patara'daki Likya Federasyonu'na dayandığı, Anayasa kurucularının, Likya Federasyonu'ndan esinlendiklerini ve Anayasa'nın kabulünün 220. yılı olan 2007'de Patara'da da kutlamalar yapılması için Stephen J. Solarz'ın, Amerikan Kongresini sponsor olmaya ikna etmeye çalıştığı dile getiriliyordu. Stephen J. Solarz'ı, Antalya/Kalkan'daki evinde bulduk ve Patara'dan, Kalkan'a; Ortadoğu'dan Kafkaslara kadar uzanan bir söyleşi yaptık..

Eğer yanlış bilmiyorsam akademisyen bir kimliğiniz de var ve özellikle Asya Pasifik ülkeleriyle ilgili kitaplar yazdınız.

Temsilciler Meclisi'nde 2 yıl boyunca, Asya ve Pasifik'le İlişkiler Alt Komitesi'nde başkanlık yaptım. Daha önce de Afrika komitesinde yapmıştım. Amerika'nın dış politikası ile ilgili dergi ve gazetelerde çeşitli makaleler yazdım. Ama henüz kitap yazmadım. İnşallah burada yazarım.

Clinton döneminde, ABD'nin Ortadoğu politikaları konusunda önemli girişimleriniz oldu. Sizce Ortadoğu'da gelinen noktada ABD istediğini aldı mı?

Asya'da ABD'nin hararetle desteklediği önemli gelişmeler yaşandı; örneğin Filipinler'de, Güney Kore'de, Tayvan'da ve Endonezya'da diktatörlük rejimlerinden demokrasiye geçildi. Fakat Asya'da hâlâ yüz yüze olduğumuz ciddi durumlar var. Biz tabii etrafımızda olan her şeyi kontrol altında tutabilecek durumdaki bir imparatorluk değiliz. Örneğin, ABD K. Kore'deki nükleer silah üretiminden son derece rahatsız; bunu bölgenin barışı ve istikrarı için bir tehlike olarak algılamakta. Yine Çin'in aralarındaki görüş ayrılıklarını gidermek için Tayvan'a karşı güç kullanmamasını arzuluyoruz. Her şeye rağmen son yirmi yıl içinde Asya'da genelde çok olumlu gelişmelere tanık olduk. Ortadoğu ise tabii daha karmaşık bir tablo. Irak'ta çok belalı bir durumla karşı karşıya olduğumuz aşikar. Bu durum, Irak halkının istikrarlı bir demokrasiye sahip olmasını tehdit etmekte. Bir Filistin Devleti'nin kurulup İsrail ile yan yana, barış içinde yaşaması, bazı Filistin kaynaklı terör eylemleri ile tehlikeye girmekte. Suriye Lübnan'dan çekildi, ki bu tabii çok olumlu bir gelişme. Ama Lübnan'daki istikrarsızlıkta hâlâ parmakları var. Son Hariri suikasti bunu gösteriyor; yakın bir zamanda bu suikastle ilgili BM soruşturmasıyla bu konuda daha çok şey öğreneceğiz. Türkiye'de çok olumlu gelişmeler yaşandı. Türkiye AB ile üyelik müzakerelerine başladı. Bu süreçte ülkenin yararına pek çok iktisadi, siyasi reform gerçekleştirildi. ABD ile ilişkiler, Irak'la ilgili bazı hususlar haricinde, bence gayet sağlam bir noktada.

Yani bölgede olumlu ve olumsuz pek çok gelişme yaşandı. Ama şu bir gerçek ki Irak'ta kalıcı, sağlam bir demokrasinin hayata geçmesi ve Irak'ın toprak bütünlüğünü kollaması, hem ABD'nin hem de Türkiye'nin çıkarınadır. Hem bu konuda, hem de İsrail ile Arap dünyası arasının düzeltilmesi ile ilgili, ABD ile Türkiye'nin yan yana çaba harcadığını düşünüyorum.

Geçtiğimiz günlerde Irak'ta yeni anayasa oylandı ve kabul edildi. Saddam'ın yargılanmasına başlandı ve hala direniş sürüyor.. ABD ordusu size göre Irak'tan ne zaman çekilecek?

II. Dünya Savaşı'nın bitmesinden 60 yıl sonra, Almanya ile Japonya'da hâlâ ABD askerleri vardı. Bununla, 2063'te Irak'ta da hâlâ ABD askerleri bulunur demek istemiyorum. Herhalde çok daha önce çekilmiş oluruz. Hatta umarım yakın bir tarihte çekilirler. Fakat Başkan Bush, ABD birliklerinin demokratik Irak hükümeti ne zaman isterse o gün bölgeden çekileceğini açık bir şekilde dile getirdi. Irak hükümeti de, dış kaynaklı cihat saldırılarıyla başa çıkmak için ABD birliklerinin bir süre daha kalmasını istediğini açıkladı. Sanırım bir süre daha orada kalacağız. Irak halkı direnişçilere karşı kendi silahlı kuvvetlerini yeterince oluşturuncaya dek. Sanırım aylardan ya da on yıllardan değil, yıllardan bahsediyoruz (yani ne birkaç ayda olur ne de on yıllarca sürer; birkaç yılda çekilirler.)

Sizce Irak'a yeterince demokrasi yerleştirildi mi?

Bence Irak'ta demokrasinin inşa edilmesi süreci Patara'da parlamento binasının kazılması sürecine benziyor. (Patara kazısı, Eşen çayının getirdiği alüvyonlar nedeniyle, kazdıkça yeniden kumlara gömülen bir sürecin içine girdi. Uzmanlara göre, henüz yüzde beşlik bir bölümü gün yüzüne çıkan Patara'nın tamamen kazılması, yüz yıldan fazla sürecek. Y. Yavuz) Çok ilerleme kaydedildi ama iş henüz tamamlanmış değil. Anayasa hazırlandı ve sanırım halkın büyük çoğunluğu bunun lehine oylayacak. Oylama sonucunda anayasanın reddedileceğini sanmıyorum. Eğer oylamada anayasa kabul edilirse, Aralık ayında meclis seçimleri yapılacak. Yeni yılda da yeni hükümet kurulacak. Saddam'ın yargılanmasında da umarız bağımsız bir hukukun işlediğine tanık oluruz. Bence, Arap dünyasının en katı yönetimlerinden birinin demokrasiye doğru böyle adım adım ilerlemesi son derece olumlu bir gelişmedir. Elbette Irak hâlâ çok gergin. Sünniler, Şiiler ve Kürtler arasında görüş ayrılıkları mevcut, zaman bize halkın kalıcı bir demokrasiye ne kadar sahip çıkacağını gösterecek. ABD ile Türkiye elbette demokratik bir Irak'ı görmek istiyor. Çünkü, demokratik bir Irak, önceki tiranlığın aksine komşuları için bir tehdit olmaktan çıkacaktır. Saddam Hüseyin ile Baas'çılar komşularına defalarca saldırmış, onlara karşı kitle imha silahları kullanmıştır. Demokratik bir Irak, öncelikle Irak halkının çıkarınadır. İkinci olarak da, ABD ve Türkiye halklarının çıkarınadır.

Geçtiğimiz yıl ve bu yılın başlarında; Gürcistan, Ukrayna, Özbekistan ve Kırgızistan'da siyasi çalkantılar yaşandı. Bir kısmında seçimler iptal edildi ve siyasi literatüre " Turuncu Devrim" , "Kadife Devrim" gibi yeni tanımlamalar eklendi. Bu ülkelerin adı hep George Soros ve "Kuantum Fonu" ile anılır oldu. Sizce bütün bunlar komplo teorilerinden mi ibaret?

Komplo kuramlarına inanmıyorum. Bu saydığınız ülkelerde gerçekleşen olaylar tamamen bu ülke halklarının özgür olma, baskılardan kurtulma, demokrasiye kavuşma arzularından kaynaklanmıştır. Demokrasi için mücadele eden bu insanlar, Soros'tan ya da diğerlerinden yardım almış olabilir; ama övgüyü hak eden bizzat bu insanların kendileridir. Zaten ipler Bay Soros'un elinde olsaydı; Belarus'ta, Özbekistan'da ve Türkmenistan'da da devrim yaşanırdı; ama sadece Gürcistan, Ukrayna gibi ülkelerde yaşanması, o ülkelerin kendine özgü şartlarının etkili olduğunun ve o ülkelerin halklarının belirleyici olduğunun kanıtıdır.

Önümüzdeki günlerde, yani 6. Kasım'da Azerbaycan'da da seçimler yapılacak. Haydar Aliyev döneminde Aliyev'e yakın duran isimlerden biri olan Resul Guliyev, bildiğiniz gibi Yeni Azerbaycan Partisi'nden istifa etmişti ve ABD'de sürgünde yaşıyordu. Guliyev, geçtiğimiz günlerde ülkesine döndü ve ortalık karıştı. Şu anda Ukrayna'da gözetim altında tutuluyor. Bütün bunlara bakınca Azerbaycan'da da şaibeli bir seçim ve ardından, Ukrayna ve Gürcistan'da olduğu gibi bir "Kadife Devrim" yaşanır mı?

Sorunuzu yanıtlayacak kadar Azerbaycan'ın siyasi durumuna vakıf değilim. **Türkiye' ye gelirsek; ABD'nin Kuzey Irak politikası, iktidardaki AKP'yi ana muhalefet partisi CHP'yi endişelendiriyor. Başbakan Erdoğan, dün partisinin grup toplantısında yaptığı açıklamada, PKK teröründeki tırmanışı gerekçe göstererek, " Sabrımız tükendi, gereğini yaparız" dedi. ABD'li yetkililere yönelik olarak yapılan bu açıklamaları nasıl değerlendiriyorsunuz?**

Bence Başbakanın PKK ile ilgili duyguları son derece anlaşılabilir, kaygılarını paylaşıyorum. ABD hükümeti PKK'yı terör listesine aldı ve örgütün kaynaklarını kesmek için çeşitli önlemler uygulamakta. Örgütü uluslararası platformda izole etti. Dolayısıyla Ankara ile Washington arasında PKK'nın yapısı ve ona karşı harekete geçilmesi konusunda bir görüş ayrılığı yok. Tabii esas soru, Irak'taki ABD birliklerinin Kuzey Irak'taki PKK varlığına karşı askeri bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

harekata girişip girişmeyeceği. Amerikan Ordusu yaptığı açıklamalarda, Türkiye'nin kaygılarına tamamen katıldığını, ama Irak'ın geri kalanında denetimin sağlanması ve terörist unsurların ortadan kaldırılması ile bilfiil uğraşıldığını, ancak bu iş tamamlanınca PKK'ya karşı harekete geçilebileceğini belirtti. Kişisel olarak PKK'ya karşı birliklerimizin en kısa sürede harekete geçmesini dilerdim; böylece Türk devleti ve halkının kaygılarını paylaştığımız en somut şekilde ortaya konmuş olurdu. Ama tabii Amerikan Ordusu'nun öncelikleri de gayet anlaşılır.

Türkiye'nin ABD ile olan ilişkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bence ilişkilerimiz paradoksal şekilde hem güçlü hem de sorunlu. İki ülkenin; Irak'ta, Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve Afganistan'da, teröre karşı verilen genel savaşta örtüşen çıkarları söz konusu. Bu yüzden iki ülke liderleri karşılıklı işbirliği içinde çalışarak dünyanın bu farklı bölgelerindeki ortak çıkarları kolluyor. Sorunlara gelince, tabii Meclisinizde yapılan oylamayla, Türkiye'den ikinci bir cephenin açılmasının reddedilmesi, özellikle Savunma Bakanlığımızda büyük hayal kırıklığı yarattı. Bir çok Türk de bu savaşı yanlış bulmakta. Sorunlar, Türkiye'de daha ziyade halk seviyesinde. ABD'de ise yönetim seviyesinde yaşanmakta. Devlet Başkanı ve Başbakan seviyesinde, Bakanlar seviyesinde iki ülke ilişkilerinin önemi gayet kavranmış durumda ve birlikte çalışma arzusu hakim. Bence ilişkilerimiz gayet sağlam, ilerde de daha da güçlenecek.

Türk kamuoyunda; Kıbrıs, Ruhban Okulu, Ekümeniklik ve Ermeni meselesiyle ilgili kaygılar var. Siz bunları nasıl yorumluyorsunuz?

1915'te neler olduğuna dair Türklerin ve Ermenilerin görüşleri taban tabana zıt. Ermeniler bunu soykırım olarak tanımlıyor, Osmanlı bünyesindeki Ermenilerin katledildiğini düşünüyor. Türkler ise, Ermenilerin bir devlet kurmak amacıyla Rus ordusuyla işbirliğine girdiğini ve bölgede on binlerce Türk'ün öldürüldüğünü, çıkan çatışmalarda Ermeni köylerinin yanı sıra birçok Türk köyünün de zarar gördüğünü savunuyor. Dolayısıyla, Türkler, Rus ordusunun ilerlememesi ve bölgedeki Türk halkının güvenliği için Ermenilerin Doğu'dan tahliye edilmesine mecbur kalındığını söylüyor. Bu tahliye sırasında pek çok talihsiz ölümün yaşandığını, ama bir halkın toptan katledilmesinin amaçlanmadığını savunuyorlar. Örnek olarak da İstanbul, İzmir ve diğer illerdeki Ermenilere bir zarar gelmeyişini gösteriyorlar. Başbakan Erdoğan'ın, tarihçi ve bilim adamlarından oluşan bir grupla bu olayların incelenmesi yönünde Ermenistan'a yaptığı teklif son derece önemli bence. Böylece tarihsel olgulara bakılarak belki ortak bir noktaya ulaşılabilir.Tabii Ermeni görüşünü savunan Ermenistan Diaspora'sı ABD'de ve diğer ülkelerde kendi lehine lobi faaliyetlerinde bulunuyor. ABD Kongresi'nde henüz bir "soykırım" kararı çıkarmayı başaramadılar ama bunun için çaba harcıyorlar. Ama Kongre'de pek çok üye buna karşı.

ABD'de bulunan Ermeni lobisine karşı sizin de aralarında bulunduğunuz senatörlere, Türkiye lehine çalışma yürütülmesi için, Türk hükümeti tarafından ödenek ayrıldığı iddia ediliyor. 10 Ekim 2000'de Washington Times'da bu konuda bir haber yayımlandı. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Sorunuzu tam olarak anlayamadım.

Sizin de aralarında olduğunuz bir grup senatöre, Ermeni lobisine karşı Türkiye lehine lobicilik yapılması için Türk hükümeti tarafından para ödendiği iddiası.

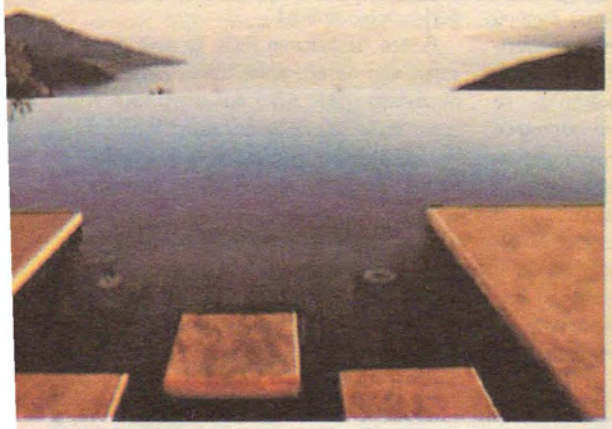
.....

Son olarak, iktidardaki AKP'nin yürüttüğü Türk dış politikasını nasıl görüyorsunuz? İslami referansları ve kökleri AKP'yi batı ile olan ilişkilerinde nasıl etkiliyor sizce?..

Türk siyaseti hakkında çok şey bilmiyorum; ama bildiğim kadarıyla Başbakan Erdoğan, partisini Almanya'daki Hristiyan Demokrat Parti'nin Türk versiyonu olarak tanımladı. Dinsel duyarlılığa sahip bir merkez sağ parti olarak tanımladı. Belki partide İslami görüşleri daha ağır basan, hatta şeriat taraftarı kişiler olabilir, ama partinin ağırlıklı kesimi ve yönetici kesimi bu görüşü paylaşmamakta. Parti, AB hedeflerine gayet sahip çıkmış durumda. Zaten AB'ye yakınlaştıkça bu tür bir talep giderek olanaksızlaşır. Mevcut koşullara bakılırsa Türkiye'nin AB'ye girmesi en az on yıl sürecek; eğer bu süreden önce Türkiye'de bir şeriat düzeni ya da buna benzer bir dini sistem kurulmaya çalışılırsa, bu AB üyeliğinin suya düşmesi veya sürecin bir on yıl daha ertelenmesi anlamına gelir. Şahsen ben bu "takiye" (gizli gündem) teorilerini gerçekçi bulmuyorum. Hatta hükümetinizin icraatlarından; siyasi, ekonomik reformlarından çok etkilendiğimi söylemem gerek. Dış politikanızda, mesela Kıbrıs konusunda önceki hiçbir hükümetin yapmadığı ciddi değişikliklerde bulundu, ki bu övgüye değer. Dolayısıyla bence dinsel duyarlılığa sahip bir merkez sağ parti şeklindeki tanım gerçekçidir.

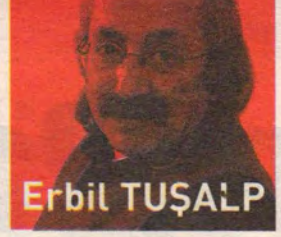
Sayın Solarz, bizi Kalkan'daki bu güzel evinizde konuk ettiğiniz ve sorularımızı yanıtladığınız teşekkürler. Son olarak bir soru daha sormak istiyorum. Yabancıların yoğun olarak mülk almaya başladığı Kalkan'ın geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Doğru. Pek çok ülkenin vatandaşı Kalkan'dan ev alıyor. Türkiye, tarihte çok eski dönemlerden beri pek çok yabancıyı bünyesine alabilen bir ülke olmuştur. Türkiye'nin bütün bu doğal güzelliklerini ve misafirperverliğini yaşamak için birçok yabancı geliyor. Bu bence Türk ekonomisi için çok iyi bir gelişme; ülkeye ciddi miktarda para girişi sağlanıyor. Kalkan'ın bütün ekonomisi turizme dayanıyor; yarın bütün yabancılar evlerini satsa Kalkan'ın ekonomisi biter. Yabancılar emlakçılara, müteahitlere, bütün işyerlerine para ödüyor; yiyecekleri için köylülere para ödüyor. Kalkan'da belki 200 kadar lokanta var ve genelde müşterileri yabancılar. Dolayısıyla yabancıların varlığı Kalkan'ın ekonomisi için hayati önem taşıyor. Tabii burada pek çok Türk de yaşıyor; bizim gibi yabancılar bu sayede Türk dostlar edinebiliyor ve tabii çok çeşitli milletlerden insanlarla tanışabiliyoruz.

Solarz'ın Kalkan'daki evi

İdeal çöpçü

Erbil TUŞALP

Bu da oldu. Yaz kış demeden sabahtan akşama dek ülkenin pisliğiyle boğuşan sevgili çöpçülerimiz sonunda, devlet eliyle bir standarda kavuştu. İnanması güç ama bu işi **Türk Standartları Enstitüsü** yaptı. Amaçları Türk çöpçüsünü "muasır medeniyet" seviyesine yükseltmek olmalı. Çöpçüyle başlayan liste, kaptanıyla vatmanıyla, camcısıyla damcısıyla, demircisi kömürcüsüyle Anayasaya bağlılığını kanıtlamış tüm yurttaşları kapsamalı.

Donsuzun donuyla uğraşmaktan başka bir işe yaramayan medyamız çöpçülerimize Batılı anlamda bir standart kazandırmaktan başka bir amacı olmayan bu iyi niyetli çalışmayı gereği gibi anlatmadı. Meydan çöpçü standartının belirlenmesine karşı çıkan "hayatlarında üç koyun gütmemiş" insanlara kaldı. Onlar da haklı. Çünkü standart dendi mi "hayatlarında taş taş üstüne koymamış" bu insanların aklına devlet ve siyaset adamlarının "birlik ve beraberlik" isteyen bitip tükenmez açıklamaları geliyor.

Bomba mı patladı birlik ve beraberlik. Borsa mı düştü birlik ve beraberlik. İşçi memur zam mı istedi birlik ve beraberlik. Mitingte, gösteride birlik ve beraberlik.Açlıkta, yoksullukta, zamda zulümde birlik beraberlik derken gerçek orta çıktı. Bunun "içinde bulunulan şartlarda her zamankinden daha çok ihtiyacımız olduğu" yalanıyla sunulan standart bir tuzak olduğu anlaşıldı.

Türk, Kürt, Laz, Boşnak, Pomak, Gürcü, Abaza ve **Çerkez**lerden mürekkep halkımız da, söz aramızda bu satırların yazarı da, bu standart işinden hiçbir zaman hiç hoşnut olmadı. Ne zaman birlik ve beraberlik dendi, ne zaman mutabakat, konsensüs, uzlaşma dendi altından mutlaka siyasal bir pislik çıktı. Devlet hazinesi birlik ve beraberlik ruhu içinde soyuldu. Bankalar varılan mutabakatla hortumlandı. Emekçilerin hakları konsensüsle çiğnendi. Irkçılar ve dincilerle uzlaşılarak özgürlükten ve bağımsızlıktan vazgeçildi.

Bu pisliği temizlemek elbette Türk Standartları Enstitüsü'nün standartını belirlediği çöpçünün işi değildi. Kolayca anlaşıldığı gibi bu "Sayın standart çöpçü" bizim bildiğimiz tanıdığımız çöpçümüz oluyor. Kara bıyıklı, kara gözlü, her zaman hüzünlü çöpçümüz var ya işte o. Sokaktan tanıdığımız, bayramlarda harçlık vermemek için kapıyı açmadığımız sevgili çöpçümüz işte. Alınteriyle kentin pisliğini silip süpürmeye çalışan bir garip emekçi kısaca. Kiminin tulumu var kiminin yok. Bazen eldivenli bazen eldivensiz. Korumasız, maskesiz. Güvencesiz çöp kamyonlarının arkasında sallanan dört mevsim yolda bir adem.

Çöpçü mü möpçü mü her neyse o. Onun da bir standardı olmalıymış. Örneğin bir çöpçü önce Türkçeyi mutlaka güzel, doğru ve etkin konuşmalıymış. Hal ve hareketinde uygar, uyumlu olmalıymış. Falanı yapmalı filanı yapmamalıymış.

Örneğin bir eve geldimi önce üstünü başını düzeltmeli sonra kapıyı çalmalıymış. Öyle "selamün aleyküm" falan dememeliymiş.İlle de "günaydın efendim" demeli, ya da "iyi akşamlar" dilemeliymiş.Sonra "ben **Sarıyer Belediyesi** Temizlik İşleri Müdürlüğü'nden çöpçü Dursun" diye kendini tanıtmalıymış.

Doğrusu bu. Öyle pat diye istenmez. Elbette hal hatır sormak gerek. "Çocuklar, sayın eşiniz nasıllar" demeli. Sonra ağzından o üç harflik sihirli sözcük çıkmalı, kısaca "çöp.." demeli. Çöpü alan çöpçü parmaklarının ucuna basa basa güleç bir yüzle "by by.." diyerek uzaklaşmalı.

Çöpçü standartlarının yayınlandığı **Resmi Gazete**'nin satırları arasında dolaşırken bu işte bir tuhaflık olduğu sezinleniyor.

Türk Standartlarına göre ideal çöpçü Türkçeyi mutlaka güzel, doğru ve etkili konuşmalı.

Türk Standartlarına göre ideal çöpçü okuduğunu anlamalı, anladığını ve düşüncelerini sözlü, yazılı, resim ve çizimleriyle ifade edebilmeli.

Türk Standartlarına göre ideal çöpçü rahat iletişim kurmalı, soğukkanlı olmalı.

Türk Standartlarına göre ideal çöpçü ayrıca nezaket ve görgü kurallarına mutlaka uymalı.

Bir dizgi hatası mı var? Bir redaksiyon karmaşası mı sözkonusu?

Türkiye'nin bu özellikleri taşıyan sanki bir başbakanı varmış da Türkiye'nin bu standartta çöpçüleri olacakmış.Birileri bizimle dalga geçiyor.

Türkiye'nin okuduğunu anlayan, anladığını ifade eden sanki bir başbakanı varmış da, sıra okuduğunu anlayan, anladığını ifade eden çöpçüye gelmiş. Ya da Türkiye'nin nezaket ve görgü kurallarına uyan bir başbakanı varmış da, nezaket ve görgü kurallarına uyan çöpçüsü eksikmiş.

Birileri bizimle kafa buluyor. Şimdi insanın aklına ister istemez şöyle bir soru geliyor.

Türk Standartları Enstitüsü "ideal çöpçü standardı" yerine önce "ideal Başbakan" standardını tanımlasa fena mı olur?

Türkiye çok uzun zamandan bu yana kızmayan, küfretmeyen, aşağılamayan, bilgili, görgülü, okuduğunu anlayan, anladığını ifade edebilen bir Başbakanı özlüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

otaftali@hotmail.com

Oktay TAFTALI

Aydınlanmanın başkenti Paris yanarken

Bu metnin yayınlandığı sıralarda Fransa'daki yangın bir nebze söndürülmüş olabilir. Ama değil mi ki, 2005 yılının ortasında Aydınlama'nın, demokrasinin, sosyal devletin, refah toplumunun, ilerlemenin başkentlerinden birisinde, belki de en önemlisinde, haftalar boyu süren bir yangına tanık olduk, öyleyse bu dünyada göreceğimiz çok şey var.

Sıkça değindiğim gibi, Batı Aydınlanması, Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla bitmişti. Aydınlanma'nın zirvesini oluşturan sovyet kolektivizminin dağılması, sıranın daha alttaki Aydınlanma basamaklarına geldiğinin bir ön işareti olarak anlaşılabilirdi. Ancak Avrupa, benmerkezci kültür şövenizminden kaynaklanan kibiri dolayısıyla, bizzat kendi tinsel ve siyasi tarihinin sonucu olan sovyet kolektivizmini hep, bir "öteki" olarak algılamış veya öyle yansıtmıştır.

Lenin'in ifadesiyle Marksizm: Fransız soyolojisi, Alman felsefesi ve İngiliz ekonomi-politiği'nden oluşan, üçlü bir sacayağı üzerinde yükseliyordu. İşte sovyet kolektivizmi, böylesi katıksız bir Avrupa ve Aydınlanma ideolojisini rehber alarak kurulmuştu. Oysa Avrupa, aynı akıl fabrikasında geliştirdiği sosyal demokrasi ve benzeri yakın veya karşıt ideolojilerle, üstelik ABD'nin arkasına gizlenerek, on yıllar boyu Sovyetler'i, öteki olarak algılamayı ve algılatmayı başarmıştır.

Fakat algının kasıtlı biçimde farklı olması, hakikatin kendisini değiştirmiyor. Dolayısıyla sovyet deneyimi, her ne kadar Ortodoks Slav Köylüsü'nün omuzları üzerinde yükselmiş olsa da, Avrupa tarihine ait bir oluşumdur. Ve bu oluşumun çözülmesi, sonraki aşamalarda bir çok başka şeyin de çözülmesini içermek zorunda kalacaktı / kalmıştır. Paris yangınına buradan bakıyoruz.

Yine on yıllar boyu, kapitalizmin ömrünü uzatmakta Batı'yla adeta zımni bir anlaşma içinde olan soğuk savaş çarları, uyguladıkları insan tabiatına aykırı siyaset sayesinde, bizzat kendi insanlarının içini, ruhunu boşaltarak, sistemin olası tinsel dayanağını ortadan kaldırmışlardı. Etik bir restorasyonu asla öngöremeyen bürokratlarca, ruh yoksulluğuna maruz bırakılan kolektivist ülkelerin insanları, batılı kitlesel üretimin ve tüketimin cazibesini, hayatın hakikati sanarak, yetmiş yıllık sistemi şaşırtıcı bir süratle terkettiler. Ve bu çöküntüden sonra, meydanları histerik sevinç çığlıklarıyla yankılanan Batı başkentlerinin burjuvazisi, çöken merdivenin bir sonraki basamağında kendilerinin bulunduğunu algılamakta güçlük çekiyorlardı. Avrupa başkentlerinde bir sonraki basamak, kendisini ekonomik durgunluk olarak gösterecekti.

Başta Almanya olmak üzere, bütün orta Avrupa'da ekonomik büyümenin istenilen seviyeyi bir daha yakalayamayacağı, uzun bir durağanlık (resesyon) sürecine girilmesi, Berlin duvarının yıkılmasıyla aynı zamana rastlıyor. Kuşkusuz, bu bir rastlantı değildir. Yerli ve yabancı iktisatçıların bilinen ifadeleri doğrultusunda, son onbeş yıldır Avrupa'nın bir türlü istenilen oranda büyüyemediğine tanık oluyoruz. Kapitalizm koşullarında, gerekli oranda ve sürekli büyümeyi yakalayamama durumunun, pratikte içe doğru büzüşme anlamına geldiğini söyleyebiliriz. Ekonomik büyümenin olmadığı yerde demokrasinin ve özellikle Aydınlanma'nın karanlığa, Hümanizm'in de polis copuna dönüşmesi şaşırtıcı gelmiyor doğrusu. Öte yandan, belki de bu durumu fırsat bilen ABD olayları yönlendirip, Fransa'yı destabilize ederek, belki Avrupa'ya da bir mesaj veriyordur. Kim bilir?

Aslında Aydınlanma bitmeseydi, Fransa'daki kundakçı gençlerin eylem ve söylemlerine, belki Anarşizm, belki Marksizm veya başka bir Aydınlanma ideolojisi de damgasını vurabilir ve olayları farklı bir mecraya taşıyabilirdi.

Entegrasyon söylemi ardında dezentegrasyon gerçeği

60'lı yıllarda, başta Almanya olmak üzere hızlı ve yüksek bir büyüme oranı gözlenen Avrupa ülkelerinde, yabancı iş gücünün, geçici istihdam amacıyla talep edildiğini biliyoruz. Fransa, Hollanda, Belçika gibi, güçlü denizaşırı uzantıları olan ülkeler, bu talebi ağırlıklı olarak "eski" sömürgelerinden kaynaklanan „sızıntı" ile karşılıyorlardı. Avrupa'da o dönemin büyüme motoru olan Almanya'nın, bu ülkeler gibi denizaşırı sömürge imkanlarına sahip olmaması dolayısıyla, işgücü açığı, ağırlıklı olarak Türkiye'den karşılandı.

Bu süreçte ekonomik ivmenin göz kamaştırıcılığı, gerçekleşen göçün, salt ekonomik bir veridurum olarak algılanmasına yol açıyordu. Ne gariptir ki, Aydınlanma'nın ve rasyonel-pozitivist Aydınlanma bilimlerinin yüce bilgesi Avrupa, 80'li yılların sonlarına dek, göç olgusunun ekonomik olmaktan öte, sosyolojik, tarihi ve sosyal-antropolojik bir veri olduğunu anlayamadı, bilemedi. Kendisine gelişmişlik, üstünlük, vb. atfeden birçok kişi ve toplumun ortak yanılgısı olan, **yok sayma, görmezden gelme** (ignoration) tekniğiyle, olası göçmen sorunlarının da "yok olacağı" varsayıldı. Daha önceleri de değindiğim gibi, İsviçreli yazar Max Frisch, bu durumu „biz iş gücü istemiştik, oysa gelenler insandı" cümlesiyle özetliyordu.

Bir bakıma bu ifade, Avrupa'da Aydınlanma'nın öncülü olan Hümanizmin de çöküş sürecine girdiğini dile getirmektedir. Yani Avrupa'da **sonuçlarına bugün** tanık olduğumuz göçmen politikalarının iflası, Hümanizmin çöküşünü, Berlin duvarının yıkılışı ise, Aydınlanma'nın çöküşünü gösteriyor.

Hümanist Avrupa'nın sosyal devletleri, uzun yıllar boyu ülkelerine geri döneceklerini varsaydıkları veya görmezden geldikleri göçmenleri, sosyolojik bir fenomen olarak algılamaya başladıkları andan itibaren, sihirli bir sözcüğün arkasına sığınarak, meseleyi **kendilerine en uygun** biçimlerde çözmeye çalıştılar. Bu sihirli ve kulağa hoş gelen sözcük "entegrasyon" du. Fakat ilk kez, sinemacı Theo van Gogh'un öldürülmesi üzerine Hollandalılar ve bugün de Fransızlar, entegrasyon politikalarının iflas ettiğini yüksek sesle dile getiriyorlar.

Evet bu politika iflas etmiştir. Fakat yine Avrupa, o çok bilmiş rahibe Teresa tavrıyla, entegrasyon politikalarının iflas gerekçelerini bize yanlış biçimde anlatıyor. Diyorlar ki: "Bu iş için vatandaşların vergilerinden dünya kadar para ayırdık, onlarca sosyal kurum örgütledik, dil kursları, sağlık kursları, meslek kursları düzenledik, toplantılar, konferanslar yaptık, raporlar hazırladık, bu kurumlarda yerli ve yabancı bir yığın uzman istihdam ettik, fakat sizler entegre olmadınız, sinema yönetmenini öldürdünüz, Fransa'yı ateşe verdiniz."

Evet sosyal Avrupa devletleri bütün bu "iyilikleri" yaptılar, dünya kadar para ayırdılar bu işlere, türlü zahmetlere girdiler. Ama yıllar boyu bütün bunları yaparken, entegrasyon sözcüğünün anlamına, bir kez olsun sözlüğü açıp bakmak akıllarına gelmedi.

Entegrasyon: (yani Almanca sözlükteki karşılığıyla) Zusammenschluss, yani karşılıklı tarafların **birbirine** eklemlenmesi veya **birlikte** kenetlenme anlamına gelen bu sözcük, Avrupa tarafından, uygulamada, **tek taraflı** eklemlenme (Anschluss) olarak talep edildi, öyle değerlendirildi. Bu tek yanlı eklemlenmenin yine uygulamadaki karşılığı ise ya asimile olma ya da tepki koyma şeklinde belirdi. Yugoslav, Yunanlı, İtalyan, İspanyol gibi hıristiyan ve Avrupa içinde avrupalı azınlıklar açısından, herhangi bir eklemlenme biçimi sorun oluşturmazken, müslüman kökenli göçmenler entegrasyon adı altında dayatılan tek taraflı eklemlenmeye, yani asimile olmaya direndiler. Meselenin böyle bir yanı da var. Geçiyoruz.

Uzun yıllar boyu ekonomisine katkı yaptıkları, vergi verdikleri ülkelerde, politikadan dışlanan göçmenler, kendi sorunları hakkında, kendi çözüm önerilerinin neler olabileceğini ifade edemediler. Onlara kimse bir şey sormadı. Göstermelik ve yaptırım gücü olmayan, sözde yabancı danışma kurulları, resmi politikayı sos-dem veya yeşil formatıyla durmaksızın tekrar eden, zorunlu uyruk değiştirmiş bir kaç göçmen politikacıyla vitrin düzeltme çalışmaları, fazla bir işe yaramadı, yaramıyor?

Her zaman olduğu gibi kibirli Avrupa aklı, kendi içinde başkalaştırdığı, başkasının sorununu, yine kendisi tanımladı, kendisi kavramlaştırdı ve kendi çözümünü dayattı. Ancak bugün, yine kendi deyişiyle bu çözüm iflas etti. Peki ne oldu şimdi, biz ne anladık bu işten? Başkalarına, demokrasi, insan hakları ve diyalog kültürü vaaz eden Avrupalı yüce politikacılar, kendilerinin ne denli diyalog fakiri olduklarını bir kez daha sergiliyorlar. Bu iki yüzlülüğü idrak etmek gerekiyor.

Aynı iki yüzlülüğün bir başka cephesinde, hıristiyanı, sosyali, yeşiliyle, bütün Avrupalı sözde demokrat çevreler ve partiler, aşırı sağcıları yıllar boyu bir halkla ilişkiler bürosu olarak kullandılar. Yabancılar ve göçmenler hakkında alınması gereken en olumsuz kararları, en sert yasaları önce faşist politikacıların dilinden sayısız kez söylettiler. Hükümete gelme şansı henüz düşük olan faşist partilerin çığırtkanlıkları ve oluşturdukları kamuoyu havası içinde, yabancılar aleyhindeki en acımasız kararları yine sos-dem'ler, yeşil koalisyonlar, hıristiyanlar yasalaştırmadı mı? Göçmenlere her defasında ölümü gösterip, sıtmaya razı olmalarını sağlayan bu tezgah, artık can sıkıntısı nedenidir. Bunu da geçiyoruz.

> **Hümanist Avrupa'nın sosyal devletleri, uzun yıllar boyu ülkelerine geri döneceklerini varsaydıkları veya görmezden geldikleri göçmenleri, sosyolojik bir fenomen olarak algılamaya başladıkları andan itibaren, sihirli bir sözcüğün arkasına sığınarak, meseleyi kendilerine en uygun biçimlerde çözmeye çalıştılar. Bu sihirli ve kulağa hoş gelen sözcük "entegrasyon" du.**

Hümanist eğitimin iflası

Basından izlediğimiz kadarıyla Başkan **Jacques Chirac,** mağripli gençlerin kendi okullarını, kendi spor salonlarını yaktığından falan söz ediyor. Fransız okul sisteminin teknik ayrıntılarını tam bilemiyorum. Ancak Almanca konuşulan ülkelerde genel olarak dokuz yıl olan zorunlu eğitimin, daha ilk basamaklarında, çocuklar öğrenme yetenek ve süratlerine göre, kapitalist iş bölümü gereği, gelecekte vasıfsız işçi, kalifiye işçi, teknisyen ve akademisyen olacak şekilde bir elenme sürecine giriyorlar. Onları, daha ilkokulun ikinci sınıfından itibaren en ufak bir başarısızlıklarında, psikolojik zeka testine tabi tutulmak tehlikesi bekliyor. Berlin Üniversitesi Rektörü Dieter Lenzen'in, Türk çocuklarının Alman yaşıtları kadar zeki olmadığı yönündeki açıklamasının dayanağını da bu zekâ testleri oluşturmakta. Bütünüyle orta Avrupa kültür çevresi ve bambaşka bir zaman ölçeği esas alınarak standardize edilmiş bu testlerde, köken olarak orta Avrupa dışından gelen göçmen çocuklarının maalesef büyük çoğunluğunun, neredeyse geri zekâlı çıkması işten bile değil.

Örneğin: Yozgat'ın Akdağ Madeni ilçesinden, Avrupa'ya iki sene önce gelmiş yedi yaşındaki bir çocuğun önüne, bazı şekiller ve resimlerden oluşan bir test koyuyorsunuz. Ortasında ağ bulunmayan bir tenis raketi resmini göstererek, kronometre tutuyor ve soruyorsunuz: söyle yavrum bu raketin neyi eksik? Akdağ Madeni'nde ve hayatında tenis raketi görmemiş yavru, kan ter içinde eziyet çekiyor. Hayatında, dik çatılı bir ev görmemiş Hakkarili bir çocuğa, bacası olmayan Gotik çatılı bir ev resmi gösterip soruyorsunuz: söyle çocuğum bu evin neyi eksik? Geldiği yörede, bir Avrupa metropolüne kıyasla zamanın en az on kez daha ağır akmasına rağmen, Hakkarili çocuk, kronometreye karşı yarışıyor. Ama nafile, Gotik ev resmindeki eksik bacayı işaret edemediği için, otomatikman geri zekâlı çıkıyor.

Daha ilkokul çağındaki çocukların zekâ testine tabi tutulması, kategorize edici, ayrıştırmacı ve ayrımcı Avrupa aklının hümanist bir zaferidir!

Zayıf yetenekli çocukların, **modern uygulamalı** bir teste tabi tutularak saptanması gerektiğini ilk kez keşfeden Fransız eğitim bakanlığıdır. Fransız eğitim bakanlığının siparişi üzerine, Alfred Binet 1905 yılında bir zeka testi geliştirir. Daha sonraları ABD'de Stanford üniversitesinde revize edilen bu test, Binet-Stanford adıyla anılıyor. Avrupa'da göçmen çocuklarının yetersiz zekâda olduklarını kanıtlayan ve yaygın şekilde kullanılan HAWIK (Hamburg-Wechsler Intelligenztest) adlı test de, David Wechsler tarafından geliştirilerek yine ABD'de revize edilmiştir. ABD aklının ve geleneğinin ayrımcılık konusundaki sabıkası, bu çalışmalarda etkili olmuş mudur, tam bilemiyoruz. Ama görünen o ki, 17. yüzyılın büyük hümanisti ve batılı eğitim sisteminin kurucusu papaz Komensky'nin hümanist okulları, Avrupa gettolarında büyüyen göçmen çocuklarını, bir türlü içlerine almadılar, kabullenemediler. Ve bugün mösyö Chirack'ın değindiği yakılan okullar, bunlar olsa gerek.

Avrupa'da göçmen çocuklar, daha çocuk dünyasındayken, içinden geldikleri kültür ve ülke standartlarını dikkate almayan bu testler sonucu, yıllarca kategorize edilerek ayrıştırıldılar. Gelecekte vasıfsız işçi olmak üzere, öğrenim güçlüğü çekenler için düzenlenmiş okullara yönlendirilen, bu yarı özürlü gençlerin, dışardan bir ortaokul diploması alabilmesi, meslek edinmesi ve iş bulması neredeyse imkansızdı / dır.

Ancak yıllar içinde, öğrenim güçlüğü çeken çocuklar için düzenlenmiş okullarda, göçmen kökenli çocukların oranı, abartılı düzeye gelince, konu bir nebze teşhir oldu. Bunun üzerine bazı normal okullarda **entegrasyon** sınıfları oluşturularak, normal öğrencilerle, öğrenim güçlüğü çeken göçmen cocukların, bir arada ama yine ayrı müfredatlara göre eğitim görmelerini sağlayan denemeler yapıldı / yapılıyor. Bu mesele daha sayfalar dolusu yazılsa bitmez. Çünkü…

Önce kategorize et, ayrıştır, dışla… Sonra bir araya getir, entegre et… Sonra gelsin bilim, pedagoji, gelsin mantık.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JANDARMA!

BİZ ÇEVRECİYİZ

Timur DANIŞ
timurdan@yahoo.com

Geçen ay içinde, Mehmet Çağçağ, yeniHarman yazarlarından Hüseyin Çelik'in bizi Antalya'ya davet ettiğini söyledi. Hemen Hüseyin Çelik'e telefon ettim. Mesele çevre ile ilgiliymiş. Antalya'nın Manavgat ilçesinin Gençler Köyü'nde taş ocağı açmak isteyen çimentocularla köylülerin bir karşılaşması olmuş. yeniHarman'ın Kasım sayısına yazıları teslim edip, yollara düştük. Gençler Köyü, Manavgat-Konya yolunun 30. kilometresinde, yeşillikler içinde bir köy. Hüseyin Çelik bizi Antalya otogarından aldı. Günün son ışıklarına yetişip, meselenin fotoğraflarını çekip, muhtarın evinde son iftara yemeğine yetiştik. İftardan sonra, oda doldu. Ben teybi açtım köylüler söze girdi. Sözü önce muhtar aldı, daha sonra da köy ahalisi, öyle bir an geldi ki, küçücük odanın içinden teybe akanlar içinde çay kaşığı şıkırdamaları, kahkahalar, kızgın sözler, yakarmalar, öfke, inanç sesleri birbirine karıştı.

Taş için kesilen ağaçlar

Muhtar köyünüzün ölçüleri nedir?

Muhtar-Hüseyin Kızılkaya: Burası Gençler köyü. Manavgat, Antalya - Manavgat Gençler köyü. Burdan Antalya'nın kendisi seksen kilometre. Manavgat 30 kilometre. Konya 270 kilometre. Ordan direk Ankara'ya bağlanır. Köy 180 hane. 850-900 nüfusumuz var.

Burada insanlar ne ile geçiniyorlar?

Dağdan, orman köylüsüyüz. Hayvancılıkla geçiniyor. Yol üzerinde satış yapıyorlar. Üzüm, incir, bağ bahçe var aşağı tarafta. Ekseri üzüm bağımız var aşağıda. Yemiş var, zeytin. Narenciye, nar var.

Dışarı mal veriyor musunuz?

Manavgat'a üzüm veriyoruz.

Demin gezdim, yolun yukarısında ağaç kesmişler. Sizin buralara taş ocağı açacaklarmış. Meseleyi anlatır mısınız?

İki ay önce biz haber aldık ki, köyümüzün üstündeki Kızılkaya, Karakesme, Boğazlar mevkiinde taş ocağı açacaklarını öğrendik. 910 dönümlük bir alan.

Kimler arazi alıyor?

Konya Çimento Selçuk Senirli, Çimsan'ınkini Hüseyin Ak Çim-Sa. Ormanda yedi yere tahsis yapılmış diyorlar. Yani Gençler köyünü, hududunu, tam asfalttan itibaren yukarısını komple aldılar.

Taş ocağı kuracaklar. Hiç bir tane açık yer bırakmamışlar, komple kapatmışlar. Sadece tapulu yerlerle narenciye bölgesi kalmış. Üzüm, incir, nar narenciye bölgesi kalmış. Meyve bölgesinden hariç yeri, bu asfalttan itibaren, asfalta sıfır Antalya-Konya yoluna sıfır, dağdan asfalta kadar almışlar. Buraya taş ocağı kuracaklar, dinamitli patlama devamlı yani.

Siz bu işten nasıl haberli oldunuz?

Son olay bundan iki ay önce Selçuk Senirli, Konya Çimento Anonim Şirketi var, Hüseyin Ak, Çimsa, buraya dediler, ilk Konya Çimento ile Selçuk Senirli geldi, "Biz buraya taş ocağı kuracağız" dediler. "Nasıl taş ocağı kuracaksınız?" "Böyle.. Biz buraya mıcır yapan taş makinalarını sokacağız. Burayı aldık. Enerji Bakanlığı'ndan, Orman Bakanlığı'ndan, muamelemiz tamam dediler" filan. Hatta Selçuk Senirli'nin makinaları köyünde, evinin önünde duruyor, bekliyor. Döner kepçesini getirdi, yol yapacağım diye, "Ben" dedim "Köyümüzün tapusunu, herşeyini size gösteririm. Bize, aldığınız şeyleri, kaçar dönüm aldınız, kimden müsade aldınız, taş ocağını nerden aldınız, bana gösterin," göstermiyorlar. Kaymakama vardık, göstermediler. Binbaşıya vardık, karakol komutanına vardık. O da göstermiyor. Sadece bir maden arama ruhsatı almışlar. Maden arama ruhsatı altında, gelip buraya taş ocağı kuracaklar, fabrika kuracaklar, dinamitli patlamalı.

Ne madeni varmış burada?

Ne madeni abi! Maden ne arasın burda? Orası komple orman. Çamlık ardıçlık. Bilhassa ardıç, dünyada nesli kesilen ardıç. Akdeniz bölgesine en yakın ardıç ormanı burada var yani. Burda Kızılkaya mevkisinde var. Ardıç ormanı burası, komple ardıç ormanı. Araplar mevkiisinde de var. Bu ormanı komple kesiyorlar. 680 ağaç damgaladılar, büyük ağaç, bir kısmını damgasız olarak yıktılar, bu ağacın 300'ünü yıktılar yani.

Peki ne yapacaklar kırdıkları kayadan?

Şimdi bu taştan mıcır yapacaklar. Beton mıcırı, sıva kumu, binalara kullanmak için, beton kumu yapacaklar.

Taş ocağının size zararı ne olacak?

Bu taşı çıkarmak için dinamit gömüyorlar toprağın altına. Tünel yapıyorlar, her seferinde dinamit ile patlatıyorlar. Dinamitle patlatmadan hiç bir surette taş alamazlar. Dinamitle patlama yapacaklar, bunun tozu 2 kilometre 5 km yere çıkar. Gürültü devamlı köy halkını tehtit etmekte olacak. Bu bir yıllık, beş yıllık değil, hayatın sonuna kadar sürecek. Bu bitkiyi de etkileyecek.

Ne üzüm olur, ne zeytin olur, ne yemiş olur. Hiç bi şey olmaz yani. İnsan da yaşamaz zaten.

Bak evler hep çatladı zaten. Yedi yıl önce burada bir tane karayollarının ocağı vardı, örneğini yaşadık. Karayollarının yetkilileri geldi, bu taş ocağını burdan beş kilometre yukarı kaldırdılar. Bu dinamitten evlerimiz hep çatladı burda. Ocaktaki bir sarsıntıda komple bütün köy sallanıyordu.

Taş ocağı kurmaya geldiler. Sonra olaylar nasıl gelişti. Son olay nasıl başladı?

Önce jandarma geldi. Ağaç kesecek adamları, Anamur'dan getirmişler. Jandarma bekledi bizi, 300 tane çam ağacını, 300 tane de damgasız olarak, oraya yıktılar. Jandarma bizi katmadı. Yolun çıkışını, önümüzü kestiler. Barikat kurdular.

Ne zaman başladı olaylar?

11- 12 Ekim'de. Çelik kuvvetler geldiler. Gazipaşa'da terör için çelik kuvvetler varmış. Sabah saat yedide köyü bastılar. Biz kalkmadan çelik kuvvetler köyün içinden geçtiler. Çelik kuvvetler köyün içinden geçtiler kompile, yukarı taş ocağına çıktılar, bir kısımı manavgat tarafına bölündü, göz dağı vermek için. Makinayı çalıştırdılar, kepçeyi getirdiler, taş makinasını, döner eksavatör mü diyorlar ona, tak tak kırıyor hani. Orman idaresinden kimse yok. Biz jandarmaya "Kesmeyin" dedik, "Ruhsatınızı gösterin" dedik, göstermiyorlar. "Kaymakama gelin gidip bakalım" diyoruz, kaymakam gelmiyor. Kaymakam askeri buraya yolluyor, kendisi gelmiyor. "Bak efendim, bak orda maden yok" dedik, biz anlattık. Bu köyden kırk sene önce maden araması geçti. Kuyuları mevcut, maden olmadığı tesbit edildi yani, buranın hiç bi tarafında maden olmadığı kırk sene önce bakıldı. Kuyuların yeri hala belli. Durumu anlattık, hiç bi tane bizi dinleyen olmadı. Jandarma hiç ne desek başladılar kadınları dövmeye. Bizi dövdüler. Biz oraya taş ocağı kurulan yere çıktık. Neden kesiyonuz burayı diyince "E işte biz burayı aldık." "Nasıl aldınız? Bize gösterin." Göstermiyorlar. Biz dedik "Burayı bekliyoruz. Biz orman köylüsüyüz. Bu dağ bizimdir, biz buraya sahip çıkmak zorundayız. Biz size burda taş ocağı kurdurmayız." Böyle deyince jandarma bizi dövüyor, onları koruyor. Kadınlarımızı, erkeklerimizi ne kadar varsa, hepimizi dövdüler yani. Hem de bütün rütbeli subay. Manavgat'da hiç bi tane rütbeli kalmadan buraya geldi. Binbaşı başında, iki tane üstteğmen vardı. Bir binbaşı vardı. Diğerleri bütün üstçavuş-

Köyün geçim kaynağı ürünler

Menekşe Coşar

Muhtar - Hüseyin Kızılkaya

Hasan Hüseyin Coşar

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tu. Asker bile azdı, çoğu rütbeliydi. İki gün üstüste saldırdılar. 150 askerle, 22 tane askeri araç vardı.

Hastaneden ambulans çağırdık. Bizi bindirmediler. Yaralıları hastaneye göndermediler. Hastanede yaralıların ifadelerini almadılar. Hastaneden, "Karakoldan sevk kağıdı getir" dediler, almadılar. Geldik sevk kağıdı vermediler. Savcılığa çıktık. Kaymakama çıktık. Kaymakam gelip bakmadı.

Sonra olaylar nasıl durdu?

Ankaraya bildirdik. Bakanlarımıza, milletvekillerimize... Devreye girdiler. Bakanlarımız bu olayları durdurdu.

Hangi milletvekilleri sizle ilgilendi?

Atilla Emek, Feridun Baloğlu ilgilendi. Enerji Bakınımız'da duyunca, diyor ki, "Biz bunlara maden arama ruhsatı verdik. Taş ocağı çalıştırma ruhsatı vermedik" diyor, "Yanlış olmuş" diyor. Burada valililiğimize bildirdi, askeri çektiler. Anons geldi buraya. Telefon geldi. Burda Konya yolu kapandı. Bize ne basın getirttiler, ne gelen gastecileri çektirttiler. Çocuklar cep telefonu ile çektiklerini de korkudan sildiler.

Siz ne ile direndiniz?

Biz taş vuruyoz, onlar bize cop vuruyor. Binbaşı emir verdi hepimize vurdular. Yoldan alıp attılar. Benim üstümde beş tane subay vardı. Binbaşı "Bağlayın muhtarı" dedi, "Atın arabaya" dedi. Halkı bütün dövdüler.

Jandarma kadın erkek demeden vurmuş. Siz olayları nasıl yaşadınız?

Makbule Çelik: Ağaçların kesildiği yere gidiyorduk. Biz dört kadın arkada kalmıştık. İki tane asker geldi, biri üstteğmenmiş herhalde, iki tane yıldızı var, gelişi ile kurşun gibi, kadını bir ittirdi, kadın yere düştü. Hem tekme vurdu, hem de elindeki çopu vurdu. Kadın nasıl çığırır, o vurur. Benim yanımdaki öbür kadına da vurdu, ben kaçtım. Bizim yanımıza bir iki komşumuz daha geldi, ben askere "Şahidim" dedim. Omzuma bir bokus vurdu. Serildim ben. Bana da vurdu iki üç tane tekme. Ben orada bayılmışım. Komşular beni ayılttırmış. Böyle oldu. Dövdüler beni. Eski muhtarın karısına da vurdular. Yaşlı genç kim gelirse vurdular. Öyle gürlerlerken kadının biri "Ben hamileyim" dedi, ona da vurdular.

Muhtar-Hüseyin Kızılkaya: O kadına vuran asker korkusundan pantolonu bıçak ile kesti, kadınlar görüyor. Kendi pantolonunu kesti.

Makbule Çelik. "Pantolonunu kendin kestin" deyince dövdü beni. Dövülen bir kadın bizi şahit yazdırdı. Karakola gittik. Kadının vücudu mosmordu. Bizim ifadeleri alırken asker orda "Sizi de az dövmüşler" dedi. "Biraz daha dövün o zaman, geldik işte" dedim. Başladı askerler bizimle kavgaya. "Oğlum dedim, bizi eğlence etmeyin. Biz de Türk kadınıyız. Biz de Türkiye'nin bekçisiyiz, vatandaşıyız. Benim senden büyük oğlum var, askerden yeni geldi" dedim. Biz ifade veriyoruz, bizim dediğimizi yazmazlar.

Muhtar-Hüseyin Kızılkaya: İfadeleri hep bilgisayardan silmişler. Silmişler kendilerine göre yazmışlar.

Binbaşı "Sizi götürür onar onar nezarete atarım" diye tehtit etti. Binbaşı tehtit etti. Biz de tehtit edildiğimizi savcılığa anlattık. Şimdi savcılıkta mahkeme var.

Ne oldu sonra?

Durdu. Şimdilik.

Şimdilik?.. Eski muhtar Hasan Hüseyin Coşar bey. Siz de olayları gördünüz içinde oldunuz. Lütfen düşüncelerinizi anlatır mısınız?

Eski Muhtar-Hasan Hüseyin Coşar: Ben Gençler Köyü eski muhtarıyım. 1985-95 yılları arasında muhtarlık yaptım. Buradaki kum çakıl mafyası kolay bi şey değil. Bizim için büyük oynuyorlar. Bunların yasal dayanağı da yok. Burada mafya tipi insanlar var. Tehtit ediyorlar. Akdeniz'de Karadeniz'de sizin ölünüz bulunacak diye. "Helikopter ile sizi yukarı çıkarır ölünüzü denize atarız" dediler. Bizim karşımızdaki güçler büyük. Biz bunun bilincindeyiz ve sonuna kadar mücadele edeceğiz. Onlar ne kadar büyük olurlarsa olsunlar biz buranın sahibiyiz. Bu bölgede doğduk büyüdük.

Burada ardıç nesli tükenmekte olan bir ağaç..

Ardıcın fidesi kendiliğinden yetişmiyor. Ardıç bozlağı kuşunun kursağından geçmeden ardıç yetişmez; kuş çekirdeği yiyecek, midesinden çıkacak öyle olur ardıç.

Türkiye'de nesli tükenmekte olan bir ağaç.

Binlerce ardıç ağacı var burda kesilecek. Çam ağaçları makilik ormanlar, sandal bir sürü şey. Bunların hepsi yok oluyor. Antalya-Konya yoluna sıfır, köyümüze sıfır.

Neden burayı tercih ediyorlar. Başka yerde bu malzeme yok mu?

Hüseyin Çelik: Burası kireç taşı. Kireç taşı olduğu için komprasörle kolay kırılıyor. Yolun kenarında, işçilik uçuz, yola yakın.

Bir de şu mesele var: Avrupa Birliği uyum yasaları içinde dere yataklarında yapılan ocaklar kapatılmak zorunda. Kum çakıl çıkaranlar inşaat sektörü için, böyle yerleri bulup mıcır yapıyorlar. Başka bir yere yapsalar yol yapmak zorundalar. En kolay yer burası, bunun peşindeler.

Başka söz söylemek isteyen var mı?

Rıza Yağız: Şimdi bizim üstümüzden yol geçti. Yol medeniyettir, yol herkese lazım. Burda kimse yola itiraz etmedi. Ocaklar açıldı evlerimiz çatladı ama kimse bir kişi şikayetçi olmadı. Burada birileri para kazanacak diye biz burda toz soluyacağız hepimiz.

Muhtar: Filtre takacağız diyorlar. Toz beş dakikada filtreyi kapatır. Onlar göz boyayıcı şeyler. Deniz kenarında bütün pislik denize akıyor. Dağın başına filtre takacak da tozu önleyecekmiş!

Rıza Yağız. Yukarlarda taş ocağı var. Onun tozu 4 kilometre aşağıdan tozuyor. Arabanın önü görünmez.

Hasan Hüseyin Coşar: Kaymakama gidiyoruz, oturamazsanız göçün diyor. Orman işletmesine gidiyoruz "Bizi aşar" diyor.

Menekşe Coşar: Benim psikolojim bozuldu, gece yatamaz oldum. Doktora çıktım. Hapını aldım. O günden beri ben hastayım. Korktum. Sapır supur millete vurduklarında ben korkmuşum. Kadınlara vurduklarında ben korkmuşum. Ambulans gelmeden biz kadınları taksiye koyduk. Uykularım kaçtı benim, doktora çıktım. Piskolojim bozulmuş, piskolojik hapı verdi doktor bana, ben hastayım daha kendimi kurtaramadım. Benim gibi 10 tane daha kadın var piskolojisi bozuk. Hala daha titrerim bak.

Muhtar: Burdan iki tane yaralıyı ambulansa zaten bindirmiyorlar, geri gönderdiler, Manavgat'a gönderdim hastahaneye, gidin karakoldan sevk alın dediler, karakola vardık yarın gelin diyor. neye yarın geleceğim, garantisi var mı bu adamın yarın ölmeyeceğinin. Ne yapalım ölürsen yarın gelin diyor.

Menekşe Coşar: Ben karakolda ifade verdim. Asker benim yazdırdığım gibi yazmıyor. İfadeyi masanın üstüne koydu. Bana imzayı attırdı, bana "Oku" dedi. "Ben" dedim "gözlüksüz okuyamam" dedim. Yanımda bir erkek arkadaşım vardı. Okudu. Onu dinledim. Benim söylediğim kelimeleri yazmamış. Değiştirip yazmış. Ben imzalamadım.

Hasan Hüseyin Coşar: Biz burda ormanın içine girsek, ormanın içine girmek suç. Vatandaşın orman içinde yaya gezmesi suç. Bir çalıyı kesemezsin. Bir çimento fabrikası bir kere burayı yaktı. Söndürdük. Burada kaydadeğer hiç bir yangın olmamıştır. Olayın olduğu gün yangın da oldu. İşçiler ateşi saldı gittiler.

Gene yakmasınlar?

Hasan Hüseyin Coşar: Yok yakamazlar, buraya zaten gelemezler artık. Jandarma da giremez. Takip ediyoz. Ormancılar da giremez artık.

Yakalarsak ormancıyı biz döveriz buralarda. Biz çağırdık gelmediler.

Bu çevrede eskiden de yangın oldu. Arabalardan filan kaynaklanan. Manavgat orman işletmesi buraya yetişmeden biz söndürdük.

Orman bizim ciğerlerimiz yahu. Biz ondan bi temiz hava alacağız, sen onu kes biz sonra nereye gideceğiz.

Avrupa Birliği'ne karşıyım ama bu yönlerinden destekliyorum. İnsan sağlığına önem veriyorlar.

- ÇET raporu filan da yok.
- Direnmesek gitmişti.
- Bu iş valiliği bile aşmış.
- Bu köye balans ayarı yaptılar. Burdan 17 çelik kuvvet arabasını saat dörtbuçuk beş sıralarında, tam hava ışıladığında köyden geçirdiler. Birilerini deli sanıyorlar. Halkın gözünü korkutuyorlar. Yoldan gitmiyorlar. Köyün içinden geçiyorlar. Psikolojik baskı yapıyorlar. Köylünün gözünü korkutuyor.
- Her halde asker bilmiyor buranın küçük Filistin olduğunu.
- Ben haklı olduğumu bildiğim yerde dururum arkadaş. Haksız oldunmuydu bi kelime konuşamazsın arkadaş. Biz haklıyız. Biz dayanırız.

Hasan Hüseyin Coşar: Binbaşı diyor "Siz" diyor "Bizi neden zora sokuyorsunuz." "Siz" dedim "ülkenin bütünlüğünü savunuyorsunuz. Biz vatanımızı savunuyoruz. Zengini gördüğünüzde ceket iliklersiniz bizi gördüğünüzde kral oluyorsunuz.

HÜSEYİN ÇELİK

Bütün bu olaylar boyunca Manavgat Kaymakamlığı görevini yürüten zat-ı muhterem ortalıkta yoktur.. Ve bugüne kadar da (2.11.2005) herhangi bir ilgisi olduğunu göstermemiştir.

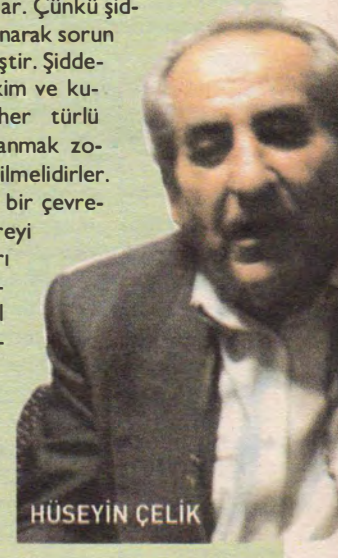
Kısaca kuvvetli birkaç şirketin çıkarlarını korumak için devlet güçlerinin bir köye saldırdığı gerçeği ile karşı karşıya olunduğu hissi doğmuştur.

Yine bugüne kadar da nasıl ruhsat alındığı, kimin nasıl ve niçin verdiği bilinmemektedir. Muhterem Kaymakam efendi yirmi kilometrelik bir mesafeye gelerek köylülere bilgi verme ihtiyacını duymamıştır. Araya giren yöre milletvekilleri ile olaylar büyümeden son bulmuştur. Fakat önemli soru işaretleri belleklere yerleşmiştir. Bunların başında 21. yüzyılın başlarında bir kaymakam efendinin ve emrindeki güvenlik güçlerinin tüm bir köy halkına karşı giriştikleri saldırı/korkutma/sindirme olayı bulunmaktadır.

Türkiye'de hüküm süren devlet yapı ve anlayışının vatandaşı ile kavgalı/davalı olduğu bilinmektedir. Gençler köyü olayı bu gerçeği bir defa daha gözler önüne sermiştir. Başta köylüler olmak üzere hiç kimse üretim yapacak bir girişime karşı değildir. Fakat yürürlükte olan kanun ve yönetmeliklerin öngördüğü şartları yerine getirmeden, tüm bir köyün ve köylünün yaşamı ile oynamaya kalkmanın adı girişimcilik olamaz. Devlet yapısı ve temsil eden görevliler "Biz devletiz, biz yaparız" anlayışından yola çıkarak şiddete başvurmuşlardır, taraf tutmuşlardır. Başta muhterem kaymakam efendi olmak üzere tüm yetkililer, köylüleri döven/söven subaylar bu ülkenin sahiplerinin ülkede tüm yaşayanlar olduğu gerçeğini kabul etmelidirler. Sorunların şiddet ve kuvvet gösterileri ile değil uzlaşma ile konuşarak halledilmesi gereğini hissetmelidirler. Bir köy halkına ilk önce kendi yaşamlarını ilgilendiren bir konuda hiçbir bilgi vermeden güç kullanarak sorun çözme zamanı artık çok gerilerde kalmıştır. Üstelik bu çevre ve yaşam kalitesi sorunu olunca daha da duyarlı olmak gerekir. Devlet görevlileri kendilerine, görevlerine ve temsil ettikleri kurumlara saygı duyulmasını sağlamak zorundadırlar. Bunun içinde görev ve yetkilerini kanun ve yönetmelikler çerçevesinde tarafsız olarak kullanmak durumundadırlar.

En başta muhterem kaymakam efendi olmak üzere, ilgililer en kısa zamanda köylülere ve kamu oyuna söz konusu ruhsat ve izinleri göstermek, nasıl alındığını ve kimlerin verdiğini açıklamak zorundadırlar. Neye dayanarak şiddet kullandıklarının hesabını vermelidirler. Ve görevden çekilme dahil gereğini yapmalıdırlar. Çünkü şiddete, tehdide dayanarak sorun çözme devri bitmiştir. Şiddete baş vuran her kim ve kurum olursa olsun her türlü neticesine de katlanmak zorunda olduklarını bilmelidirler. Zira, yaşam, temiz bir çevrede yaşamak, çevreyi korumak hakları Türkiye'nin de taraf olduğu küresel sözleşmelerle garanti altına alınmıştır.

Artık maymunun uyandığını, görevi ne olursa olsun herkes bilmek zorundadır.

Makbule Çelik

Rıza Yağız

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

timurdan@yahoo.com

Timur DANIŞ

TİP'in parlamentoya girişinin 40. yılı İşçilerin, Köylülerin, Marabaların partisi

İşçiler, köylüler, marabalar... 40 yıl önce Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne 15 milletvekili sokmayı başaran Türkiye İşçi Partililer o yıllarda halka seslenirken, konuşmalarına böyle başlarlarmış. 40 yıl sonra, 2005'in Kasım ayında, eski TİP'liler ve onu hala izleyenler, geçmişi anmak, TİP'i değerlendirmek için bir araya geldiler, partinin Türkiye Sosyalist hareketine, işçi sınıfı hareketine katkısını konuştular, anılarını tazelediler. yeniHarman olarak, yakın tarihimize ışık tutan bu toplantının tamamını izleyip, kaydettik. Önümüzdeki aylarda tamamı **TÜSTAV-TÜRKİYE SOSYAL ARAŞTIRMALAR VAKFI** tarafından kitaplaştırılacak olan toplantının katılımcılarının bir bölümünün konuşmalarını sayfalarımıza alarak TİP'li yılların parlamentosuna girmeye, 1960'lı yılları bir de sosyalistler açısından anlamaya çalıştık.

Dr.Ercan Eyüboğlu

Üç M.

Ben partiye siyasal vurgu ile baktım. TİP'i Türk alfabesinin üç M'sinin bileşkesinde bir noktada ele alıyorum. Bunlar türk toplumunun gelişim sürecindeki tarih sıralamasına göre, yani hayatımıza duhul sıralamasına göre, Muhammed'in M'si, Mustafa Kemal'in M'si ve Marks'ın M'sidir.

Bu topraklar Muhammed'in M'si ile meşru. İkinci M Mustafa Kemal. Büyük bir salyangoz satıcısı olarak bu müslüman mahallesine geliyor ve daha önceki çalışmaların birikimlerin toplumsal siyasal yaşamımıza katılmasını sağlıyor. Üçüncü M, Marks; bu salyangoz satıcısının işgal etmiş bulunduğu piyasaya, o da girmek istiyor. Bu üç M; gerçekten türk toplumunun üç temel çelişkisini vurguluyor. Muhammed'in M'si, dinsel mezhepsel yapımıza vurgu yapıyor. Mustafa Kemal'in M'si, etnik ulusal devletin kimliğinin vurgulanmasını gündeme getiriyor. Marks'ın M'si de sınıfsal, toplumsal gerçeğimizi ve ilişkilerimizi ortaya koyuyor.

TİP'in başarısız olmasının sonuçları.

TİP'in başarısız olması ile birlikte Türkiye toplumu çoğulculuk içinde bütünleşme ve kaynaşma şansını yitirdi. Dinsel, etnik, toplumsal çelişki ve çatışmalar, içerde egemenlerin dışarda emperyalizmin çıkarları doğrultusunda keskinleşmiştir. Siyasal islama tanınan demokratiklik kredisi TİP'e tanınmadı. Böylece çoğulculuk biçimsel bir çok partililikle sınırlı kaldı. Sosyalizme karşı siyasal islamı kullananlar, solla birlikte Kemalist devrimin özgürleştirici kazanımlarını da tehlikeye attılar.

Oysa TİP cumhuriyetle demokrasiyi bağdaştırma, kaynaştırma fırsatı idi. TİP'in tasfiyesi ile ulusal bağımsızlık itibarsız, boş bir kavrama indirgendi. Bunun yerini iki yüzlü küreselleşme aldı.

Serpil Güvenç

Kimya Müh., Eğitimci

Türk - Amerikan ilişkilerine TİP'in bakışı neydi?

Üç olayı hatırlatmak istiyorum. Mayıs 1960'da, Amerikalı bir casusun uçağı düşürülmesinden Türk genel kurmayının SSCB hükümeti tarafından haberdar edilmesi, Küba krizi ve Kıbrıs olayları dolayısı ile Türk kamuoyunda Amerika'ya karşı kuşkular ortaya çıktı. Bu olaylar Türkiye solunun, Türkiye'nin bağımsızlığı konusundaki söylemlerinin meşruiyet arayışının önü açıldı.

Bu konularda Türkiye İşçi Partisi'nin perspektifi şöyle: TİP, kıskançlıkla bağımsızlıkçı, Misak-ı Milli bir çizgi ile, Türkiye'nin savunulmasına yönelik bir dış politika savunuyordu. Bunu da Türkiye işçi sınıfı ve emekçi sınıflarla, halk açısından değerlendirerek savunuyordu. Bunların yanında TİP'in genel bir silahsızlanma perspektifi vardı, bütün dünyadan nükleer silahlar kalksın diyor, barış gelsin, bütün yabancı ülkelerde, Türkiye de dahil yabancı üsler kalksın, NATO ve CENTO'dan çıkılsın deniyordu.

Türkiye'deki egemenler ise, NATO'nun SSCB'nin tehtidine karşı bir toplu güvenlik sistemi olduğunu, bunun da NATO ikili anlaşmasının üçüncü maddesinde yer aldığını söylüyorlardı. Bu tartışmalar sırasında Süleyman Demirel meşhur "Üs yoktur tesis vardır" sözünü söylemişti.

TİP'liler ise bunu şöyle yanıtlıyordu. "Doğru söylemiyorsunuz; en önemli beş ikili anlaşma Türkiye NATO'ya girmeden yapılmıştı." O dönemde, Amerikalı bir asker, 11 Türk erini çiğner ve Amerika askerini Amerika'da yargılar. Bu hakkının da ikili anlaşmalarla olduğunu savunur. Amerika'nın TRT kanununu hiçe sayarak kendi radyosunu kurması, gümrüksüz mal getirmesi gibi olaylar, iki alt düzey subayın karşılıklı konuşmaları ve bunu dışişlerinin onaylaması ile mümkün oluyordu. TİP ikili anlaşmalarla kurulan üslere de karşı çıkıyor ve bu konuda radikal bir karşı duruş sergiliyor, çözümü ikili anlaşmaların feshi ve üslerin kapatılmasında görüyordu.

O zaman "35 milyon metrekare Türkiye toprağı yabancı işgali altındadır" demek müthiş bir şeydi.

TİP'in bu görüşleri AET konusunda da kararlı şekilde dile geldi. TİP, AET'ye karşıydı. TİP, AET'nin ulusal çıkarlarımıza karşı olduğunu söylüyor, AET'nin, milli sanayii yok edeceğini savunuyordu.

TİP, üslerden çıkmanın ve tam bağımsız olmanın sosyalizm ile mümkün olduğunu bunu da barışçıl yollarla ve parlamentoya gelerek yapılacağını savunuyordu.

Veysi Sarısözen

SDP-Sosyalist Devrim Partisi

Ben TİP'e 1963 yılında girdim. TİP'in ortaya çıkışı işçi sınıfı hareketinin uzun yıllardan sonra yükseliş dönemine denk düşer. Parti kurulmadan önce 200 bin kişilik Saraçane gösterisi yapılmıştır. Fukara Tahir'in yalınayak meclise yürüyüş hareketi vardır.

TİP'in parlamentoya katılışının 40. yılı önemlidir. Çünkü işçi sınıfının temsilcilerinin, Sosyalistlerin parlamentoya girmesi rejim açısından öyle bir tehlikedir ki, Türkiye'de şimdiki yüzde 10'luk baraj konmuştur.

1968 - 1969 yıllarında, TİP'i proleteryanın devrimci öz örgütü haline getirme isteği vardı ama bu mümkün olamazdı. Burada zaaf TİP'in içinde değildir; Türkiye Komünist Partisi son derece zayıftı. Bu parti sadece mevcudiyeti ile yok olmakla kalmadı, bir dizi tarihsel nedenle Türkiye topraklarında kök salmış bir geleneğin temsilcisi de olamadı. Bunun ilk nedeni Mustafa Suphi ve arkadaşlarının İstiklal Harbi'ne katılmasının Kemalistler tarafından önlenmesidir. Eğer TKP İstiklal Harbi'ne gerçek güçleri ile katılsaydı, o zaman bu parti Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu ögesi olacaktı. Bu öyle bir etki yaratacaktı ki, onu sökmek mümkün olmayacaktı. Bu cinayet yüzünden TKP ulusal bir parti kimliği ile ortaya çıkamadı, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ne bağlı kaldı ve bu yönü ile egemen güçlerin anti komünist propagandasına olanaklar verdi.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mustafa Yalçıner-EMEP

Türkiye İşçi Partisi; hepimizin içinde buluştuğu, hepimize can veren, yolumuzu açan, bir ilki gerçekleştiren araçtır.

İlk kez kitlesel düzeyde sosyalizm ve işçi hareketi, halkın belirli kesimlerinin yüzyüze gelişi TİP ile oldu. Bu çok temel bir noktadır. Bugün hala Türkiye işçi sınıfı, var mıdır, yok mudur, önemli olan emek mi sermaye midir? gibi tartışmaların sürdürüldüğü neo-liberal politikalardan kaynaklı bir takım tartışmaların sürdürüldüğü koşullarda, işçi sınıfı üstelik sosyalizmle birleşerek kendini politika sahnesine çıkarmıştır.

Bugün hala sosyalizm adına işçi sınıfına her yanını dönen bir sosyalizmi gerçekleştirme iddiaları ileri sürülebilmektedir. Ya da işçi sınıfı son derece dar yerle, Avrupa kıskacına sıkıştırılmaktadır, ama TİP bunların ötesindedir, sosyalizm adına çıkmıştır, bir mücadele platformu açmıştır.

Yusuf Ziya Bahadınlı
Eski TİP Milletvekili

1965 - 1969 yılları arasında, TBMM'de, iki yanımızda iki parti grubu, bir yel esti mi ikisi birden, sonra üçü dördü beşi yığılıverirdi üstümüze. Hergün, bütün yıl, dört yıl hep suçladılar bizi. Salonda, bahçede, kitaplıkta dört yıl bir dost yakalayamadım ben. Ne idi bu öfke, nefret, kin, kabalaşma? Bunlardan boşuna bir incelik bekledim. Bunlar bizi gerçekten tanıyor muydu? Biz neden onlar gibi düşünmüyorduk. Bir tür seçilmiş algılama biçimindeydiler. İstedikleri gibi anlıyor istemediğini anlamak istemiyorlardı. Düşüncemize ideolojik diyorlardı. Buna bir de yabancıyı katmışlardı. Küfür gibi gibi kullanıyorlardı; kapitalizm, emperyalizm, sosyalizm dediğimizde domuz görmüş müslüman gibi saldırıyorlardı. Komünizm sözünü ağzımıza alamazdık, o en büyük küfürdü.

1966' da Cumhuriyet Halk Partisi kongresinde İsmet İnönü genel başkan , Bülend Ecevit genel sekreter oldu. Ecevit konuşmasında "CHP'nin aşırı sola çektiği duvar gibi AP'sinin de ortanın sağına bir duvar çekerse, demokrasi sürekli yaşama imkanı bulur" dedi. Güya meclisi gençleştirmek bahanesi ile CHP, milliyetçi, faşist partileri meclise doldurmuştu. Bu AP' nin de işine geldi. O yıllarda beyni çıkarılmış kargalar gibi üstümü geldiler, sövdüler vurdular meclisin içinde ölümle yüzyüze geldik.

Ben asıl itibariyle anılarımdan bahsetmek istiyorum. TİP sosyalist bir partiydi. Programında ve tüzüğünde, "işçi sınıfının demokratik örgütü etrafında birleşmiş, işçiler köylüler, aydınlar" filan böyle bir tekerleme vardı. Böyle bir partiydi.

Sınıfsal bir partiydi ama sosyalist adını partide kullanmadık. O biraz Mehmet Ali (Aybar) beyin ihtiyatından geliyor. TİP "sosyalist bir partidir" demedik. Daha sonra dedik, herkes dedikten sonra biz de dedik.

Sadun Aren
Eski TİP Milletvekili

Boğaziçi Köprüsü'ne hayır, Televizyona evet.

Biz kapitalizmi sosyalizmle bağdaştırmıyor ve bir ara nokta aramıyorduk. Sadece birinin egemenliği olabilirdi. Bunun en bilinen misali meşhur Boğaziçi Köprüsü'dür: Boğaziçi Köprüsü ile aynı tarihlerde televizyon da kurulacaktı. Bunlarla yanyana olup olmamak söz konusuydu. Tabi akıl der ki, satih yüzeysel akıl, bunların hepsi de değerli işler ve parti olarak her ikisine de evet diyelim. Fakat bu kadar basit değil. Çünkü sosyalizm niçin vardır? Kapitalizm her iyi şeyi yapamaz, onun için vardır. Yani kapitalizm üretim güçlerinin artık memleketi geliştiremeyecek hale gelmesinden sonra vardır ve yerine sosyalizm gelir. Öyle olunca, mesela, "insanları böyle medeni bir vasıtadan yoksun bırakmamak esastır onun için televizyondan yana olmalıyız" dendi. Onun izahı böyle oldu. Fakat köprünün ne kabahatı var yani, aslında köprüden de, insanlar geçiyor, kamyonlar geçiyor, eşya taşınıyor, otobüsler geçiyor. Biz dedik ki, "Köprüye iyi dersek sosyalizme ne lüzum var. Kapitalistler, iyi şeyleri yapabiliyorlarsa, sosyalizme ne gerek var?

Bu ne demektir? Kapitalizm henüz varlığını sona erdirmemiştir. İnsanlığa henüz daha yardım edebilir, o zaman sosyalizme gerek yoktur, demek oluyor. Onun için biz televizyona evet, köprüye hayır dedik. Köprüden arabası olan zenginlerin geçebileceğini düşündük; kamyon geçer onu düşünmedik. "Milletin parasıyla köprü yapacaklar, sonra tekrar dönecekler, böyle şeyler olmaz" dedik.

Radyo?

O dönem parti adına radyo konuşmalarını ben yönettim. Konuşmacılardan biri de Can Yücel'di. Konuşmasını dinliyordum. Bilmiyorum hiç dinleyen oldu mu? Böyle bir köprü altı çocuğunun konuşması gibi onu anlatıyor, ona özlemlerini anlatan onun sesini taklit eden bir ses, yani bir bakıma da yoldan çıkarıcı. Ben saçımı başımı yolacağım, onu dinleyenler beğenmişler. Aleyhte kimse bi şey söylemedi.

Bir Gaziantepli Hamdoş vardı, Hamdi asıl adı. 18 yaşında bir köylü. Fakir Baykurt dört gün kadar çocuğa talim ettirdi, metin yazdı, çocuğu dinleyerek. Telaffuz meselelerini filan halletti. Çocuğun hikayesi şu: Annesi babası ağanın yanında çalışıyorlar. Babası ağanın fedaisi, ağa bunlara bakıyor. Düşmanları bunun babasını vuruyorlar. Ağa bunları işten atmıyor, babasının yerine alıyor bunu. Annesinin evini de değiştirmiyor. Sonra birgün, diyorlar ki "sen neden babanın yerine geçtin, ağa sana anneni vur dese vurur musun?" "Vururum" diyor. "Neden" diyorlar, "Ağa beni 18 yaşına kadar beslemiş, anam beni 9 ay beslemiş, ağa daha çok bakmış bana" diyerek cevap vermiş. Hamdoş, Antep'de bizim TİP'lilere rastlayınca, aslında kendisinin ve ailesinin ağayı beslediğine ikna olmuş. Çok etki yaptı bu konuşma.

Çetin Altan?

Şimdi o biliyorsunuz, Çetin Altan partili değildi. Bağımsızdı. Meclisin ilk günleri. Önemli bir konuşma yapacağız, grup adına ben konuşacağım. O gün eşim bademcik ameliyatı olacak, insanın karısı bademcik ameliyatı olabiliyor, ben de tabi onunla gittim. Meclise zor yetiştim. Bizim hakkımızda aleyhte konuşmalar olmuş, benim cevap vermem lazım ama söylenenleri bilmiyorum. "Kim konuşur? Çetin Altan." Cin gibi adam. İlk defa konuşacağız. Meclis başkanı Ferruh Bozbeyli, dedi ki, "Siz konuşamazsınız, siz partili değilsiniz." Hakketen değil. Çetin Altan, Aybar'la karşılıklı işaretleştiler. Aybar kalktı dedi ki, "Efendim partimize girmiştir." Çetin Altan böylece TİP'li oldu.

Görünüşünün aksine, mülayim bir insandır, Çetin Altan, terbiyeli bir insandır. Bizim gruptan bir arkadaşla kavga ettiğini, münasebetsizlik ettiğini görmedim. Ama kürsüde mütecaviz bir adam, herkes onu münasesbetsiz sanır ama çok münasebetli bir adamdır. Buraya gelseydi, çok iyi muamele görürdü.

Çetin Altan'ın bir de meşhur marangoz hikayesi var. Mecliste başkanın oturduğu yer yüksekteydi. Çetin konuşurken, başkan Çetin'e bir müdahalede bulundu. Çetin de ona dedi ki "Sizin orda bulunmanız bir marangozluk hatasıdır." Bu lafı Fransız ihtilali sırasında Madat kullanmış. Çetin de ona gönderme yaparak söylüyor. Bunun ne anlama geldiğini anlamadılar tabii Çetin'den de iyi bi şey beklemiyorlar. "Sözünü geri alsın" diye giriştiler. Çok bastırdılar. Başkan "Sözünü geri al" dedi. Çetin Altan da "Sizin orda bulunmanız bir marangoz hatası değildir" dedi.

TÜSTAV Türkiye Sosyal Tarih Araştırma Vakfı'nın düzenlediği, Türkiye İşçi Partisi -TİP'in Parlamento'daki 40 yılının anlatıldığı toplantıyı Sadun Aren açtı. Toplantının ilk bölümünde, ikinci bölüm konuşmacılarından Masis Kürkçügil'in tanımlaması ile "ilim irfan sahibi" arkadaşların konusu "1965-1969 TİP ve Parlamento Çalışmaları"ydı. Bu bölümün ilk konuşmacısı Dr. Ercan Eyuboğlu'nu Dr. Taner Timur şu sözlerle tanıttı. "Çok eski bir devrimci arkadaşımız, Galatasaray Üniversitesi'nde öğretim üyesi. Eylemci ve devrimci olarak emeği geçmiş bir arkadaşımız. " Bu bölümde konuşan Bilkent Üniversitesi öğretim elemanlarından Dr. Erkan Doğan'ı TİP'in parlamenter tecrübesini, üzerinde çalışmakta olduğu bir doktoranın verilerine dayanarak tartıştı.

Sempozyumda, YÖN Dergisi hakkında yüksek lisans tezi bulunan Gökhan Atılgan, Behice Boran'ı anlattı.

Dr. Taner Timur'un "Kimya mühendisliği ile sosyal bilimleri birleştiren devrimci bir aydın" sözleri ile tanıttığı Serpil Güvenç TİP'in dış politikasını değerlendirdi.

İkinci bölümde. "TİP Deneyimi ve Günümüz Sosyalist Partileri" sempozyumu yapıldı. İlan edilen katılımcılardan EMEP-Mustafa Yalçıner, ÖDP - Masis Kürkçügil, SDP - Veysi Sarısözen toplantıya katılırken TKP'den katılacağı söylenen Mesud Odman mazeret bildirip katılmadı.

Toplantının üçüncü bölümünde, "TİP Parlamenteri Olmak" söyleşisinde ise, ilan edilenler fazla katılanlar azdı. Bu oturuma Turhan Salman, Tarık Ziya Ekinci, Sadun Aren, Yusuf Ziya Bahadınlı katılırken, Çetin Altan önceden geleceğini söylemesine rağmen, daha sonra da "Türkiye'de Marksist kalmadı"ğına karar vererek gelmeyeceğini bildirdi.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TOKYO

kayokoi@leman.com.tr **Kayoko ISOBE**

Çocuksuz kaldık deyip ağlamak yerine göçmeni kabul etsek?

Seçimden sonra yeni kurulan bakanlıkta **Koizumi**'nin çocukları unvanı verilen, seçimde er olarak hazırlanan kadınlardan sadece **Pr. Dr. İnoguçi** Bakan tayin edildi. Çocuk azalmasına önlem ve cinsiyet eşitliği bölümünün Bakanıymış. Onun tayin töreninde giydiği masmavi, demode elbisenin ise **Prenses Masako**'nun düğünü için hazırlandığı söyleniyor. Tayinden sonra yapılan açıklamalarda Bakan İnoguçi kendisi gibi profesör olan eşi hakkında "Kocam cinsiyet eşitliği politikasına uygun birisidir" diyerek gülmüş. Açıkçası onun nasıl bir eşi olduğunu bilmiyorum, ama yine de bunu duyduğumda neredeyse tüylerim diken diken oldu. Bir bulaşık yıkadı, bir ütü yaptı, bir güzel yemek pişirdi, bir kadının dışarıda başarılı olmasına iyi nitelikle bakıyor deyince erkeklere haksız derecede çok büyük puan veriliyor. Kadınların arasında geçen "kocam yemek yapar" yarışmasına tanık olduğumda "yahu biz hala orada mıyız?" cümlesini aklımdan silemiyorum. İnoguçi'nin söylediği cümle bu yarışma çerçevesinden çıkmıyor.

Bu yazıyı yazmak için açtığım cinsiyet eşitliği bölümün web sayfasından öğrendiğime göre şu anda "kadınlara uygulanan şiddete karşı olunma" haftasıymış. Herhangi bir etkinlik yapıldığına dair hiçbir bilgim yok, tam tersine son günlerde izlediğim televizyon programında korkunç şiddete başvuran gelinlerden bahsedildiğini görüyoruz. Tabii böyle bir algılama eskiden beri var. Güç kullanan gelinlere boyun eğen erkekler simgesi sergilendikten sonra asıl o gelinin tam kadınsı kadın olduğunun ispatlanıp sonuçta kadın kadındır, erkek erkektir gibi içimizi rahatlatan bir sonuca varılması bekleniyor zaten. Kadınlara yapılan şiddetin hala şaka düzeyinde algılandığı bu toplumda, mavi elbise içindeki İnoguçi'nin eşitlik kavramı da aynı şaka düzeyinde kalmaması için dua edeyim.

Feministlerde büyük tepki yarattığı, Japonca'da olsa erkek kadın el ele anlamını taşıyan, ancak Türkçeye çevirince cinsiyet eşitliği isimli bölümüne şimdi çocuk azalmasına önlem kelimesi eklendiğini haberlerde duyunca midem bulandı. Devlet, yatak odasına girmeye çalışıyor. Bizi, insanı yeniden üretme sistemin içine sokmaya çalışıyor. Çok öfkelendim. En azından benim etrafımdakiler yeteri kadar çaba gösteriyorlar. Çünkü tam ikinci bebek patlama kuşağı olan 30 yaşını geçmiş kadın ve erkek, parasız, çevresiz, kapkara olaylarla dolu bir toplumda bir tek mutlu olma umuduyla yeniden üretim işlemine başlamış durumdalar. Fakat Japonya'nın nüfus azalma kaygısını gidirmek için ise onların çabası yetersiz kalıyor.

Almanya'da işsizlik oranının çok yüksek olduğunu, ve işsiz kalan bazıları ise **Kanada**, **Avusturalya** gibi ülkelere göç ettiklerini haberde izledim. Havaalanında gözyaşlarla diğer aile üyeleri ile vedalaşan Almanları izleyince Türkiye'nin doğusunda bir kaç defa rastladığım benzer sahneler aklıma geldi. Tuhaf olan, Türkiye'nin doğusundaki göz yaşlarına boğan ailelerin varış yerinin Almanya olması. Türkiye'den milyonlarca insanın işçi olarak göç ettiği Almanya, şu anda işçi gücü fazlalığı ile yakınıyor.

Japonlar Almanların yaşadıklarını yakında yaşayacaktır. İkinci bebek patlama kuşağı ne kadar çaba gösterse de artık patlama yaratacak kadar insanı yeniden üretemez. Çünkü toplumun yapısı değişti, o kuşağın hayata bakışı eskisi gibi değil. Geçen gün İmparatorluk ailesinden **Sayako**, Tokyo Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan bir memur ile evlenip halka karışıverdi. Bir çeşit Kraliyet düğünü sayılan düğünden sonra ilgili alanlarda büyük olumlu ekonomik etkisi bekleniyormuş. O bebek yapsa bile gelecekte işçi sayısını sağlayacak kadar büyük bebek patlamasının yaratılacağının zannetmiyorum. Japonya, ciddi olarak göçmeni kabul etmek için hazırlanmalı. Çocuk sayısının azalmasını önlemek için sarf edilen devlet parası; yani vergi kadar göçmenleri bu topluma çağırabilmek için toplumun altyapısının düzenlemesine ayırırsa hiç de fena olmaz.

AMSTERDAM

Yusuf ÖZKAN ozkanyusuf@hotmail.com

Pankartıma dokunma!

Eğer solcuysan ve egemen güçleri rahatsız ediyorsan, dünyanın neresinde olursan ol maruz kalacağın muamele hep aynı; baskı, korkutma sindirme.

Türkiye'de de zaman zaman tekrarını izlediğimiz bu film, şimdilerde Hollanda'da vizyonda. Hem de "faili meçhul siyasi cinayetleri", yasadışı polis baskınları ile "32 kısım tekmili birden"...

Her şey, 26 Ekim gecesi Amsterdam'daki Schiphol Havalimanı'nda bulunan "gözetim merkezi"nde çıkan yangınla başladı. Hollanda'ya yasadışı yollardan girmek isteyenlerle, uyuşturucu kaçakçılarının sınırdışı edilmek üzere bekletildikleri merkezde çıkan yangın 11 kişinin yaşamını yitirmesine neden oldu.

Aralarında 2 Türkiye Cumhuriyeti vatandaşının da bulunduğu 11 kişinin ölümü, hükümeti hedef tahtası haline getirdi. Ülkedeki aydınlar, "11 kaçak göçmenin ölümü, kesinlikle insancıl olmayan yabancılar politikasının diret bir sonucudur" diyerek, Adalet Bakanı **Piet Hein Donner** ve yabancılar ile yabancılar ve entegrasyondan sorumlu bakan **Rita Verdonk** hakkında dava açılması için kampanya başlattılar.

Hollanda'nın tanınmış sol eylemcilerinden hukukçu ve yayıncı **Lois Seveke**, Schiphol'da yaşamını yitiren 11 kişi için bir anma töreni düzenlemek harekete geçti. Bu eyleme destek giderek artarken, "iyi saatte olsunlar" devreye giriverdi. Eylem hazırlıklarını sürdüren Seveke, 16 Kasım günü Nijmegen kentinde kimliği belirsiz kişi ya da kişilerce öldürüldü. 17 Kasım akşamı gerçekleştirilen törende, Schiphol'daki 11 kurbanın yanısıra Seveke de anıldı. Katiller hala sır. Cinayeti kimin işlediği bilinmiyor. Cenaze törenine katılanlara göre Seveke cinayetinde "istihbaratın parmağı" var.

Hollandalılara göre bu akla uzak bir olasılık değil. Çünkü uzun zamandan beri istihbaratla arası "limoniymiş" Seveke'nin. Bir solcu gazeteye sızan istihbarat ajanını deşifre eden Seveke, hukukçu kimliğiyle polisin ve istihbaratın yasadışı uygulamalarıyla mücadele etmiş hep. Bu nedenle de her iki kurum tarafından sevilmeyen bir isimmiş.

Seveke cinayetinin yankıları sürerken, bu kez de "pankart savaşları" başladı. Sol kesim, pankartlarda, eski bir istihbaratçı ve hapishane müdürü olan bayan Bakan Rita Verdonk'u hedef aldı:

"Rita'nın seyehat bürosu: Tutuklama, sürgün, yakılma, acı sona uygun.."

"Canlı yandılar Teşekkürler Rita!"

"Katil Rita!"

"Verdonk hala ellerinde kan yok mu?"

Pankartların peş peşe sokaklarda, evlerin camlarında yer alması Bakan Verdonk'u fena kızdırdı. Amsterdam Belediyesi ile Nijmegen Belediyesi, hiçbir yasal gerekçe göstermeden pankartları toplatmaya başladı. Polis özel timleri de, yasal izni olmadan evlere baskın yaparak pankartları toplamaya girişti.

Zamanında, solcu bakanlara "Elleri Usame Bin Ladin'den daha kanlı" eleştirileri yönelten sağcılar, bu kez kendilerinin eleştirilmesine tahammül edemediler. Hükümetin bu tahammülsüzlüğü üzerine solcular çareyi mahkemeye başvurmakta buldular. Amsterdam Belediyesi daha dava başlamadan pankart toplama işinden vazgeçtiğini açıkladı. Ancak, "solcuların merkezi" olarak bilinen Nijmegen'de belediye inadından vazgeçmedi. Bunun üzerine "bağımsız yargı" devreye girdi ve belediyeye, "Hukuken yasaklanmadığı sürece hiçbir pankarta dokunamazsın" uyarısında bulundu.

Bağmsız yargının kararı ile solcular pankart savaşının galibi oldular.

TAHRAN

Ata ERAD
ataerad@yahoo.com

Büyük Ortadoğu

Londra patlamalarından bir gün sonra Irak Petrol Bakanlığı sözcüsü **Asım Cihad** bir beyanat verdi. "Güney Irak'taki 11 adet petrol havzası çok yakında günde 3 milyon varil petrol çıkarabilecek."

Büyük ihtimalle satılan bu petrollerin geliri Irak halkının nasibi olmayacak. Bu para Sultanların ve büyük Amerikan petrol şirketlerinin cebine girecek hatta ve hatta belki bazı Irak kabilelerin reisi bile bu paralardan nasiplenirler. Ancak 2003-2004 arasında Irak'ın bu 8.8 milyar doları birden bire kayboldu. **Bush**'un 13303 sayılı kanununa göre Irak'ta hiçbir Amerikalı şirkete hukuksal dava açılamazdı. Bu yüzden tüm Amerikan şirketleri aleyhlerinde açılan davalardan temiz çıkarlar. Amerika'nın Irak'a karşı gayri meşru savaşının karnesinde bugüne kadar; sivillerin öldürülmesi, işkence odaları, Pentagon'un Irak'ta emniyet sağlayamaması ve terörist güruhların oluşumudur. Irak'ın tüm kentleri bela ve huzursuzluğun içinde yüzmekte olup tüm bu olaylar sadece ve sadece **Bin Ladin** ile dostlarının işlerine gelmektedir.

Almanya, Fransa, İngiltere ve İspanya'da yapılan araştırmalara göre her 10 Avrupalı'dan 7'si Bush'un politikasını demokratik bulmuyor. Yine aynı verilere göre Avrupalılar **Putin**'i Bush'tan daha güvenilir buluyorlar. Ama Amerika bırakın Avrupa'yı, Avrupalı'nın fikrini dünyayı umursamıyor ki çıkarları sözkonusu olunca. Amerika'nın tek amacı daima tekel olmaktır. Bu yolda harici hiçbir düşünce taraflarınca kabul göremez.

CIA için her türlü muhalefet ve karşı görüş daha fazla işkence ve adam öldürme için izin sayılmaktadır. Hatta bu şeytani doktrinleri için Pakistan, Afganistan ve Yemen'de her an havalanmak üzere bekleyen ve her türlü vuruşu yapmaya yetkisi olan uçakları bulunmaktadır. Amerika dünyayı ikiye bölmüş durumdadır. Bunun bir yarısında **Büyük Ortadoğu Projesi**'nde Amerika'ya yardımcı olan ülkeler; Fas, Ürdün, Bahreyn, Mısır diğer tarafta Suudi Arabistan, İran, Suriye ve Lübnan bulunmaktadır. İlk gruptaki ülkeler Amerika'nın nazarında "iyi" diğerleriyse kötüdür. 2004'de Birleşmiş Milletler bazı Arap araştırmacıları göreve aldı ve onlardan Ortadoğu konusunda bir rapor talebinde bulundu. Bu rapor sunulduğu vakit Amerika'yı çok mutlu etmişti; zira bu raporda Suudi Arabistan ve Kuveyt'in demokrasiden uzak olduğu öte yandan Tunus, Fas ve Ürdün demokrat ülkeler listesinde boy göstermekteydiler. Raporu hazırlayanların hepsi istisnasız Arap entelektüelleri olduğundan bu; Arapların Araplar'a ihanetinin somut bir örneği olmaktadır. Ancak unutulmamalıdır ki ünlü Arap yazar ve siyasi düşünürleri her zaman İngiltere'nin 1920'de Iraklıların isyanını yatıştırmak için İngilizlerin zehirli gaz kullanmasından söz etmişlerdir. Ayrıca hiçbir Arap Fransa'nın 1925-27 arasında Suriye'ye yaptıklarını unutamaz. Enteresandır ki Fransa 1945'de tekrar Suriye halkına aynı muameleyi reva görmüştür. Şu durumda geveze Bush'un demokrasiyle ilgili Arap halkının kafasını daha az ütülemesi gerekmekte değil midir? ABD'nin baş düşmanları İran ve Suriye'dir. Irak tarihinde iki savaşla ve 12 yıl ekonomik ambargoyla zayıflamış ayrıca başındaki liderlerle hiç de hoş anıları yoktur. Suriye ise Amerika'ya karşı zaafları olan bir ülke olmasına karşın istediği an İsrail'i vurabilecek güçtedir. İran'sa Rus füzeleriyle Hürmüz Boğazı'nı kapatıp dünyanın ekonomisini felç edebilir. Bu iki ülkenin dışında Lübnan için de CIA renkli devrimleri uygun görmektedir. Evet, renkli devrimler! Bu Amerika'nın bu ülkede üs kurması anlamına gelmektedir ki zira Amerika üssü bulunan 138 ülkeyi demokrat saymaktadır. Lübnan Üniversitesinin yaptığı bir araştırmaya göre Lübnanlıların çoğunluğu Birleşmiş Milletler'in 1559 sayılı önerisine katılmaktadırlar. Bu da Suriye güçlerinin Lübnan'dan çıkmasına yol açmaktadır. Aynı araştırmadan Lübnanlıların **Hizbullah**'ın silah bırakmasına da karşı olduğu sonucu çıkmaktadır ki Lübnan çoğunluğu **Şii**'lerden oluşan bir devlettir ve **Amel** ile Hizbullah da Şii örgütlerdir. Burada şu sorular akla gelmektedir: "Neden Suriye Lübnan'ı terketmek zorundadır ve neden kimse Amerika'nın Irak'ı terketmesinden söz etmemektedir?

Lübnan'da her 270 Lübnanlı'nın başına bir Suriyeli asker düşmektedir. Amerika'ysa Irak'ta her 170 Iraklı için bir asker tutmaktadır. Bush hükümetine göre Suriye Lübnan topraklarından çıkmalı ancak İsrail halen Golan Tepelerinde kalmaya devam etmeli ve 18 bin askerle korumaya devam etmelidir. Bu bölge Gazze Şeridi'nin 3 katı büyüklüktedir.

Lübnan Başbakanı **Rafik Hariri**'nin ölümünün üzerinden geçen 2 ayda Suriye'nin parmağı var ya da yok birkaç olay vuku bulmuştur... **İmat Fu-**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yeni Dünya Düzeni'nin uzak tarihi

Alıştırılmışız bir kere... "Buhar makinesini **James Watt**, telefonu **Graham Bell**, ampulu **Edison** buldu" diyoruz. Daha doğrusu bunları Batı Bilim Tarihi söylüyor, biz de "peki, tamam o halde" diyerek sorgusuz sualsiz kabul ediyoruz. Ne yazık ki tekerleği bulan iri yarı adamın ve ateşi bulan kimbilir hangi başka adamın isimlerini bilmiyoruz. Aslında "Batı Bilim Tarihi" tekerlek ve ateşi bulanlara da okkalı Hıristiyan isimleri koyabilirdi koymaya, fakat o vakitlerde Eski Ahit bile ortada yoktu. (Öte yandan ateş ve tekerleği bulanların kadın olma olasılıkları hayli yüksektir. Şart mı herşeyi bulanların erkek olması? Kişisel inancım tekerleği değilse bile ateşi bir kadının bulduğu yönünde... Hattızatında tekerleğin de erkekler tarafından bulunduğu konusunda da şüpheliyim. Çünkü erkekler daha ziyade mızrak, ok, yay ve balta gibi keşiflerin peşindeydiler ilk çağlarda...)

Yeryüzündeki tüm buluşlar, ister teknik, ister bilimsel, ister sosyal olgular olsun, hiçbir zaman tek bir kişi tarafından bulunmadı. Muhakkak surette adı bilinen ve hatta ikonlaştırılan, totemleştirilen, ilahlaştırılan bulucular dan çok önce ve çok sayıda kimse o buluşlara giden yollarda bir hayli kayda değer çalışmalar yaptılar. Bu "ikonlaştırma hastalığı" öyle büyük bir yanlıştır ki korkarım gelecek yüzyılda bilgisayarı ve interneti bulan adamın da **Bill Gates** olduğu ilan edilecek!

Gerçekte şunu veya bunu bulan yoktur. Şunu veya bunu en uygun şartlara getiren veya geldiği noktada 'hasbel kader' bulunan kimse vardır. Gerisi tarih yazanlara kalmıştır.

Yaygın ve yanlış bir kanı daha vardır ki o da Yeni Dünya Düzeni'ni bulan veya daha doğru bir ifadeyle dünyaya ilan eden adamın şimdiki **George W. Bush**'un babası olan George Bush olduğudur... Bu kanı tamamıyle yanlıştır. Yaşlı George Bush'un avantajı, medyatik ve süper iletken bir devirde hafızalara sanki asla çıkmazmış gibi yerleşen mutant Sovyet Bloku'nun hafızalardan silinmesine katkıda bulunan ve dünyanın sanal anlamda ilk küresel savaşçığı olan, ki savaştan çok hesaplı kitaplı bir medya şovu halinde yaşanan birinci Körfez Savaşı'nın aktörü olmasıdır. **Saddam**'ın Irak'ı gibi kağıttan şato bir ülkeyi, gerçekte **Nikaragua** veya **Honduras** ordusundan bile çok daha çelimsiz bir Saddam ordusunu dünyanın en tehlikeli ordusu ilan eden bir medyanın bu şovdaki performansı geçtiğimiz yüzyılın "ister inan, ister inanma" başarıları arasındadır. Hatta aynı kumpanyanın oğul Bush döneminde de benzer eylemlere tevessül etmesi ise dünyanın yanlışlardan doğrulara ulaşma hususunda hayli takıntılı olduğunun bir kanıtıdır.

İkinci ile birinci Körfez Savaşı arasındaki en önemli fark ise sanki çok gerekliymiş gibi ilkinde yakalanan fikri ve felsefi küresel yeni dünya düzendaşlığının ikincide pek bulunmayışı ve tam tersine empoze edilen anlamındaki Yeni Dünya Düzeni'ne karşı örgütsüz bir küresel karşıtlığın giderek filizlenmesi, Amerikan yönetiminin yanlışlarına duyulan hislerin anti-globalizm hislerine dönüşerek geniş halk kitlelerinin bilinç derinliklerine körüklenmiş olmasıdır. Her ne kadar oluşan alevin ısısı dünyayı yeterince sarmadıysa bile tarihin bizlerden daha sabırlı olduğu unutulmamalıdır.

Peki Yeni Dünya Düzeni nerden çıkmıştır? Gelin başlangıcına bir göz atalım...

1913'te ABD Başkanı **Wilson** bir Federal yasaya "Yeni Özgürlük" adı altında bir bölüm yazdırır. Wilson, Amerikan üreticilerine ve ticaret erbabına, büyük baş kapitalistlere seslenerek onların hislerine isteyerek veya istemeyerek tercüman olur ve bugünün hükümetler ötesi küresel iktidarlarının primitifliği aşmış gelişmiş atalarına daha sonra 1933'te **Roosevelt** ile de çalışacak olan meşhur bir danışmanının yardımıyla önemli bir tavsiyede bulunur. Devir, Amerikan finans dünyasının Amerikan halkına hizmetle mükellef hükümetleri yönlendirme devridir artık.

Amerikan Merkez Bankası (AMB) 1913'te kurulur. Bugün, Amerikan Kongresi tarafından kurulduğu ilan edilse bile 1910'da Jekyl adasında gizli bir toplantıda bir grup banker ve politikacı tarafından AMB'nın temelleri atılır. Bu toplantının temel esası gerçekte reel yürütmelerin yani politik iktidarın hükümetten bir grup sermayedara transferidir. 1919'da bir başka oluşum filizlenir. Amerikan ve İngiliz temsilcilerin birarada olduğu bu toplantıda o dönemin saygın ve sosyal demokrat esaslı Fabian sosyalistleri olduğu gibi Keynes'te vardır. Bu toplantı 2 yıl sonra kurulacak olan "Council on Foreign Relations" (CFR)'nin temelidir. Tüm bu organizasyonlarda ortak bir isim vardır. Ve bu isim Başkan Wilson'un yakın danışmanı **Edward House**'dır. CFR'nin yayını olan "Foreign Affairs" 15 Aralık 1922'de, hani Türkiye'nin ulusal bağımsızlık mücadelesi verdiği sıralarda yazarları **Philip Kerr** aracılığıyla şöyle der:

"Uluslararası yeni bir sistem yaratılmadıkça, insanoğlu ayrı devletler halinde yaşamaya devam ettiği müddetçe dünyada barış olmayacaktır. Gerçek sorun bir dünya hükümetine duyulan gerektir."

İşin enteresan yanı benzer emeller ve dilekler o dönemin sosyalist ve komünist dünyasında da giderek alevlenmektedir. Batı'nın sosyalist veya liberal düşünürlerinden kimileri daha 1920'lerin dünyasında kapitalist ya da komünist olacak bir dünya düzeninin veya göksel olmayan bir yer dininin gelişmekte olduğunu farketmektedirler. Aslında bir tanesi bu global düzen iştah savaşlarının ortasında daha uzak bir geleceği de görmüştür ve eski bir **Fabian** sosyalisti olmasının ayrıcalığı ile Batı'yı da uyarmıştır ki "o bir tanesi" **H.G. Wells**'tir. Yakın gelecekten öte uzak, pek uzak geleceklere odaklanan bilim-kurgu yazarı Wells için o dönemde iki kutuplu bir dünya olasılık dahilindeyken, tek dinli bir dünya hükümeti hedefinin ufukta görünmesi şaşırtıcı değildir.

Öte tarafta SSCB'de, 1931'de Lenin Okulu'nda öğrencilere kapitalist ülkelerin aptal olduğu ve burjuvaların yanlış bir güvenlik haleti ruhiyesi içinde eninde sonunda kaybedecekleri ve kendi devirlerinin 30 yıl içinde geleceği genç beyinlere kodlanır. Muhakkak ki Sovyet sistemi de kendine has ekonomistler ile sosyologlara sahip olsa da yaklaşmakta olan esas büyük savaşa ve korkunç bir bilanço ile yerleştirilmekte olan mutant bir sisteme daha çok hizmet edecek olan şey, şüphesiz anti-Keynes'li gizli toplantılardan çok acilen seri yurttaş üretimine geçmek ve dağları- taşları-gölleri ve mümkünse kundaktaki bebeleri bile "geleceğin barış dünyası" adına yoldaşlaştırmaktır. Wilson'ın danışmanı Edward House sosyalizmi Marks'ın olmayacak rüyası olarak uzun bir süre önce ilan etmiş ve az önce anılan ilk ciddi küresel organizasyonlarda görev almaya başlamışken Moskova'daki çabaların sadece dünyanın en kanlı efsanelerinden biri olan Stalingrad efsanesi yaratmaya yönelik olduğu gelecekte anlaşılacaktır. Ve tabii uzaya "ilk kim çıktı" sorusuna, eğer insanoğlundan önce uzaya çıkmayı başaran köpeği saymazsak cevap olacakları da aşikardır. Yeni dünya düzeni çağının yeniyetme elektronik oyun nesillerinin ve iflah olmaz anti-komünistlerin bilmesi ve kabul etmesi gereken bir gerçek vardır o da uzaya çıkan ve dünyayı bir "küre" olarak gören ilk insan gözlerinin **Yurl Gagarin**'in 'komünist olmak zorunda olan gözleri' olduğudur. Tabii Kapitalizmin beşiği ABD rövanşı **Jules Verne**'in Aya Seyahat fantezisini gerçekleştirerek almaya alacaktır ama ondan önce Kore'ye Vietnam'a ve dünya haritasında nice noktaya toplu iğneler batacaktır.

zi Elseibi'ye göre Hariri'nin Suriyeyle iyi ilişkileri yoktu ancak Suriye güçlerinin çekilmesini de hiçbir zaman istememişti. Suriye'ye kötülük de yapmamıştı ancak Lübnanlı aydınlara göre ölümü Lübnan'ın parçalanıp bölünmesine sebebiyet verebilir. Bu ise Amerika ve daha önemlisi İsrail'in işine gelecektir. Belki bu tüm Arap ülkelerini bekleyen kader olmalıdır. İsrail tüm Arap ülkelerinin bölünmesinden hoşnut olacak gibi görünmektedir. Bu ülkeler Bush'un Büyük Ortadoğu Projesinin ilk adımında milli değerlerine de darbe inecek yerlerdir. Köklü İslam dininin yanısıra Bush hükümeti için en büyük düşman Arap milliyetçiliğidir. Araplaların birliği İsrail için de büyük tehdit teşkil etmektedir. İsrail yıllarını bu ülkelerin arasına nifak tohumu serpmeye adamıştır. Entelektüel Arap kesime göre Amerika ve İsrail'e en büyük darbe Arap ülkelerinin birleşmesi ve dost olmasıdır. Bu Arap aydınlarına göre Büyük Ortadoğu doktrininin demokrasiyle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Amerika bu savaşta kendi kayıplarını Irak'taki demokrasi yoksunluğuna bağlamaktadır. Kökten dincilere göre İslam demokrasiyle zaten bağdaşamaz ancak şunu da söylemek gerek ki emperyalizm de tarihin hiçbir bölümünde halkın yanında yer almamıştır, Ortaoğu'ya demokrasi getirmek bahanesiyle insanları katletmek, onlara işkence etmek, ülkeleri tehdit ederek saldırmak hiçbir insani felsefe ve siyasete sığmayan bir davranıştır. Ortadoğu halkı da eski ve zengin hayat felsefesiyle, kültürüyle, insani düşüncesiyle bunu herkesten daha fazla idrak etmektedir.

İsmail GÖKAL
ismail_gokal@yahoo.com

MADRİ

Ankara Blues

1 1683, Türkiye tarihinde bugünün başlangıcıdır. Türkiye, bugün, Batı düşünce ve iktisadı alanındadır. Ancak Türkiye Avrupa değildir, hiç olmadı ve yüz elli yıllık Arupalılaşma süreci ile görülen Türkiye'nin Arupalılaşmasının imkansız olduğudur.

2 Türkiye, Batı'dan bağımsız değildir. Savaşmak ve benzemeye çalışmak bağımlılık anlamındadır.

3 Batı parçalayıcıdır. Batı'da, birey parçalandı. Aynı zamanda Batı dışında olanı parçalama eğilimindedir. Parçalananlar, parçalama işlevini yükleniyorlar.

4 Teori ile pratik ayırımı ilk Batı'da yapıldı. Kullanımı yaygındır. Yaşam ve bilimde, bu ayırım yanıltıcı oluyor.

5 J.P.Sartre, "yaşamalı mı yazmalı mı" sorusunu sordu. Sembol olarak kullanılabilir. Yaşamın yazıdan ayrılmasıdır.

6 İki ülke grubu ayırımı yapılıyor. İlk grup, politika imkanına sahip olanlardır. İkinci grubun adı, büyük laflar ülkesidir, las grandes palabras, yazıda yeri vardır. Politikaya maruz kalmak anlamında kullanılıyor.

7 Türkiye'de "yerli sinema" tamamen ve kesinlikle İspanya'dan ithaldir. Hıçkırık ve hikaye aynıdır.

8 Batıda televizyon kanalları, polis istasyonları sayılabilir.

9 Piyasa, toplum ve devlete karşıdır. Sanat, bilim ve düşünce üretim ve tüketimini engelliyor. Belirsizlik kaynağıdır.

10 Küstahlık, moderndir. Ortaya çıkış ve işlev anlamında. Eski toplumda küstahlık yoktu. Doğuluların Batıyı yanlış anlaması doğuda küstahlığı yaygınlaştırıyor.

11 Roma'da herkes birarada yaşadı. Osmanlı, son Romadır, durum aynıydı. İnsan hakları ya da azınlık hakları yoktu. İhtiyaç duyulmadı.

12 Avrupa, Roma'nın na-mevcudiyetine çare bulmak projesi olarak "birlik" kavramını uydurdu. Bugün Paris sokakları birlik göstergesi değildir.

13 Bir form olarak şiir ve resim aynıdır.

14 Ahmet Mithat Efendi yaşıyor. Türkiye'de hayatın değişik alanlarındaki "yersen yaklaşımı"nın temsilcisi Ahmet Mithat Efendi'dir. Bu yaklaşım teorisizliktir. Teorisiz hayatta "satış" doğal karşılanır.

15 Kendiyle takıntılı insanlar ülkesinde, özgür olmak imkansızdır.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Prof. Yalçın Küçük:

Dubai'den 20 cent bile gelmiyor!

Hükümet – ordu ilişkileri son günlerde bilindik seyrinden biraz daha farklı gitmeye başladı. Özellikle Genelkurmay Başkanı Org.Özkök'ün açıklamalarıyla bu seyir biraz da değişti. Türkiye'de hemen herkesin bildiği demokratik anlayışın bir noktasını işaret eder gözükse de ama herkesin aklında olan bir ordu-hükümet ilişkisinin dışında bir tanımlamaya gerek duydu Özkök. Bu son gelişen süreçte Genel Kurmay Başkanı. Özkök'ün çıkışlarını ve hükümetle olan ilişkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Efendim, şöyle başlayabiliriz, Genelkurmay Başkanı Hilmi Paşa Hazretleri, geçen ayın sonunda olabilir, ya da bu ayın başında idi, "biz siyasi iktidarın altındayız, denetimindeyiz, siyasi iktidara bağlıyız" buyurdular ve bu da 'malum matbuat' ve dahi *malum televizyoncular* tarafından pek ziyade sitayişkar elfaz ile mukabele edildi. Paşa Hazretleri bir daha "demokrat" unvanı ile taltif edildiler. İptida bunu ele alabiliriz.

Evvela, elbette son derece güzel bir hitabet olduğuna iştirak ediyorum. Ancak burada Bedri Gürsoy Hocamı hatırlamadan edemiyorum, kısa bir süre Maliye Bakanı da olmuştu. Müteveffa Hocam Gürsoy, bize maliye nazariyelerini tedris eder iken sık sık, bazı nazariye hakkında, "cazip amma ve lakin kazip" diyordu. Bu bana, cazip nazariyelerin doğruluğunu sınama terbiyesini vermişti ve sınamadan duramıyorum. Bu nedenle Paşa Hazretleri'nden affımı niyaz ediyorum.

Elbette, Hilmi Paşa Hazretleri'nin bu kelamına kazıp demiyorum, hürmetim var, ayrıyeten Hilmi Paşa Hazretleri siyasi iktidarın üstünlük ve önceliğini, tebarüz ederken çok isabet etmektedir. Amma benim yakın zaman tarih bilgilerim de bazı noktaları tespit ile kaydetmemi emrediyor ve bunu yerine getirmek durumundayım.

Bir defa Hilmi Paşa Hazretleri'nin Harbiye'ye duhulu 1957 yılındadır, aynı zamanda yüksek öğrenim görüyorduk. Biz, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, siyasi iktidarı devirmeye çalışıyorduk, seçimle gelmişti, ancak laik ve "demokrat" bulmamaya başlamıştık. Harbiye'nin de bize iltihak ettiği hep malumdur. Demek ki, evveliyetinde, Hilmi Paşa'nın, genç bir teğmen olarak, 1960 yılında, seçimle gelmiş bir siyasi iktidarı devirmişliği var. Aksini düşünemeyiz, devirmeseydi, ordunun dışında kalırdı ve subaylık kariyeri sona ererdi, şükürler olsun, sona ermemiştir. Sonra 12 Mart 1971 "Vak'a-ı Makus'u" var, bu vakada, Hilmi Özkök'ün, bu kez genç bir subay olarak, seçimle gelmiş bir başbakanı tard ettiğini görüyoruz. Süleyman Demirel Hükümeti'nin devrilmesi bu tarihtedir. Özkök'ün bu tard işine müdahil olduğu da şüphesizdir.

Üçüncüsü, 12 Eylül'dedir, Hilmi Özkök, bu defa bir üst subay kapasitesinde, Demirel'i bir daha deviren ve tarihimizin en karanlık diktatoryalarından birisini kuranlar meyanındadır. En küçük bir itirazı olsaydı, hemen sonra general rütbesini idrak edemeyeceğinden eminiz. Demek ki Hilmi Paşamız üç defa, seçimle gelmiş siyasi iktidarların devrilmesine rol almıştır. Dördüncüsünde, 28 Şubat 1997, ise en ön plandadır.

Peki bundan ne çıkıyor?

Devire devire aradığını buldu mu, diyeceğiz? Şimdilik sadece, siyasi iktidarın altında olma sözünün, Orgeneral Özkök söz konusu olduğunda, bazı pürüzlerle karşılaştığını teşhis edebiliyoruz. Tarihi hakikatlere tetabuk etmemektedir, görüyoruz.

Demekki bizde devire devire seçim var.

Ekleyebileceğimiz bir nokta daha var.

Yüzde elliye yakın bir oy desteği olan Ecevit Hükümeti'nin, Bülent Bey'in hastalığı bahane edilerek, tard

edilmek istendiğini biliyoruz. Hastalık senaryosundan önce, Financial Times'ın, Ordu'nun Ecevit'in yerine Hüsamettin Özkan'ı getirmek istediği haberini yazdığını da hatırlıyoruz. Yüksek komutanlar, Özkan ile, oligarşi ile görüştüler, bazı gazetecileri harekete geçirdiler. Bunlardan birisi çok dürüst davranarak Ecevit'i haberdar etti, Ecevit çok şaşırmıştı, sigarasını yakıp koltuğuna yaslandı, Hüsamettin Özkan ile dramatik yüzleşme ve vedalaşma anıdır, "kimler, Yaşar Paşa mı?" yollu sormuştu. Hakikatte, Orgeneral Büyükanıt yoktu, Orgeneral Özkök vardı.

Hal bu ki istifa, ettiremedikleri hükümeti erken seçime zorlayabildiler.

İslamcı bir partinin ön plana çıkacağı tahmin ediliyordu. Washington istiyordu.

Öyleyse, siyasi iktidarın emrinde olma kelamını bir kenara koymak zorundayız.

Kaldı ki bu hükümetin seçilmişliği de pek tartışmalıdır. Oyların dörtte biriyle halk temsil edilmiş olmamaktadır; doğru nazariye, silahlı kuvvetlerin halkın emrinde olması ve siyasi iktidarın da bihakkın halkı temsil etmesidir. Yüzde yirmi beş..

Hocam nasıl yüzde yirmi beş olur, yüzde otuz dörtle geldiler?

Oyların yüzde yirmi beşidir. Kendi kalemşorları dahi bunu yazıyor...

Kullanılmayan oylar karşı tarafa mı sayılacak?

Hayır ama aldıkları üçün biri değil, bütün oyların dörtte biridir. Karşı taraf veya bu taraf, aldıkları oylar, bütün oyların sadece dörtte biridir. Bunu iktidarın adamları söylüyor, benim rakamım değil. Ayrıca yüzde otuz dört olsa üçün biridir ve peki anayasa ne diyor? Eylülist diktatoryanın yaptığı anayasa bile, seçim sisteminde, bir istikrarlı bir hükümet ve bir de temsilde adalet şart koşuyor. Temsilde adalet yoksa halk egemenliği ve meşruiyet yoktur.

Dörtte bir veya üçün birine anayasayı değiştirecek kadar sandalye vermek, seçmek değil, hükümeti ihsan etmektir.

Bu bir ihsan hükümeti'dir.

Adalet bunun niresinde?

Bu arada bir düzeltme yapmama izin verin lütfen, "3 Kasım Tezleri" içinde not ettiğimi tekrarlıyordum, orada değil, hemen izleyen mülakatların birindedir; bu hükümetin, yüksek bürokrasinin son otuz beş yılda en çok istediği ekip olduğunu ileri sürüyordum. İşte budur.

3 Kasım'dan itibaren "diktatorya" tabir ettim.

Şimdi ilerliyoruz ve "oryantal despotizm" tarif ediyoruz.

Hocam burada şeytanın avukatlığı rolüne gireceğim. Daha önce Bülent Ecevit hükümeti de yüzde on sekizler, on dokuzlar, yirmilerle iktidar oldular, koalisyon hükümetleri kurdular. DSP'nin oyu da hatırlayabildiğim kadar yüzde yirmi bir, yirmi ikiydi. 12 Eylül döneminden Turgut Özal hükümetinden sonra belki yüzde otuz dört çok az, ilk defa tek başına bir partinin aldığı oy ama bu partinin ideolojisi, kimliği ve yaptıkları onun meşruiyetini etkiler mi?

Çok yanlış bir yerdesiniz, koalisyon hükümetleri vardır. Hükümeti kuran parti yüzde beş veya daha az oy almış olabilir, ama, mecliste o hükümete oy veren partilerin oy toplamı çoğunluk olmak veya çoğunluğa yaklaşmak zorundadır.

Yüzde dokuz veya yüzde yedi oranında oy alan partilerin meclise kimse sokamadıkları bu sisteme, "bul karayı al meclisi" sistemi diyebiliriz. Bu, budur. Kumar oynamıyoruz, "demokrasi" oynuyorsak, kuralları olmak zorundadır.

Bugün tartıştığımız noktaya bir de şunu ekleyebiliyoruz. Seçim günü, 3 Kasım 2002, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Özkök, oyunu verdikten sonra, Washington'a uçmuştu, teamüllerimizde yoktur. Zamanında yadırgadığımızı tespit etmiş ve duyurmuştum. Aceleye gerek yoktur, devam etmektedir.

Gürkan Bey Dostumuz,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gurkanhacir@yahoo.com **Gürkan HACIR**

Hilmi Paşa Hazretleri'nin emrinde olduğu hükümeti, hukuka uygun bulmadığımı defaatla not etmiş bulunuyorum. Özetlememe izin verir misiniz? Bir, Tayyip Bey'in seçime girmesini önleyen kararları ben hep hukuka aykırı buldum, cezaların erteleme yasası çıkmıştı ve seçime girme hakkı vardı. İki, daha sonra bu karardan vazgeçmek daha büyük hukuksuzluktur. Üç, mecliste yemin etmiş bir milletvekilinin, usulüne uygun olarak dokunulmazlığı kaldırılmadan meclisten tard edilmesi, Siirt Milletvekili Fadıl Akgündüz'den söz ediyorum, bir anayasa ihlalidir. Dört, yenilenen Siirt seçimine ancak önceki seçime girenler katılabilirdi, Erdoğan'ın sokulması ayrı bir ihlaldir. Beş, Siirt'te üç sandıktaki oy verme usulüne aykırı bulunarak seçim yenilenirken, Hadep'in tüm oylarının geçersiz sayılmasına rağmen, meclisteki, temsilde hiçbir değişiklik yapılmaması ayrı bir hukuksuzluktur..

Gürkan Bey Dostumuz, deveye demişler ki boynun eğri ve deve de "nerem doğru ki" demiş; demek ki, 1946 seçimleri, 2002 sandık sayımına göre, bir seçimdir. Demek ki, Adamo'nun şarkısıyla "her yerde hukuksuzluk var." Bunu görüyoruz.

Demek ki, bu açıdan da, Hilmi Paşa Hazretleri'nin bu hitabetini yerinde bulamıyoruz.

Tarihimizin utanç yüklü sandık sayımıdır.

Peki hocam buradan duyduğunuz rahatsızlığı Erdoğan'ın şiir yüzünden girdiği hapis dolayısıyla aldığı siyasi yasak konusunda da duyuyor musunuz?

Benim yasalarım var. Tayyip Bey'in seçime girmesini engellemenin bana göre hiçbir hukuki temeli yoktu. Ancak o kararlar olduktan sonra dolayı AKP kapatılır. Erdoğan siyasi yasaklı hale gelir, halk istediğini yapsın. Halktan daha önemli olan hukuk düzenidir. Tekrar ediyorum; Tayyip Beyefendinin milletvekili olmasını yasaklamakla ilgili kararları, başkaları bana alaylı hukuk profesörü diyorlar, çünkü hukuka çok meraklıyım, hep kendimi savunmak zorundaydım. Belki de hakkında en çok dava açılan insanım, bana anlatmak mümkün değildir. Ama o karar aldıktan sonra ABD istedi, oligarşi istedi, "Aaa bu da bizdenmiş" deyip bütün kapılar açıldığı için... Bu tespit ile dindarlığı hesaptan çıktı, itikatından "döner" teşhis ettiler. Haklı çıktılar.

Bir dakika hocam ne demek bu?

Açmıyorum, açıktır. Devam ediyoruz.

Net olan şudur, "yahudilerin elini öperim" diyebileceğini gördüler. Kapıları açtılar.

Önemli olan, siyasi otoritenin altında olmakla bir hükümetin destekçisi olmak arasındaki ayrımı dikkatle yapabilmektir. Bu bir sırat köprüsüdür.

Bu yapılmıyor mu?

Peki, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Büyükanıt, Danimarka başkentinde basın toplantısından kaçan Erdoğan için "bravo" derse, bunun yapıldığını söyleyebilir miyiz? Sadece hükümetçilik oyununda değil her işte, altın üste "bravo" çekmesi, yoktur. Büyükler, küçüklere, "aferin" diyebilir, alt üste "tebriklerini sunar" veya "kabulünü arz eder", usul budur.

Galiba Erdoğan'ın basın toplantısını terk etme restini tasvip etmiyorsunuz?

Neredeyiz?

Aşiret devletinde bile reisler bunu yapmıyorlar. Tayyip Bey, "bedelini öderim" diyor, siz kimsiniz, devlete verilen zararları "öderim" demek nedir, bir lokantada bardak kırmaya benzemez, mahkemede ödemek zorundadır. İrecep İrdogan bunu yaparken kime danıştı, yanında bir devlet görevlisi var mıydı? Şimdi ne olacak, Avrupa'da hiçbir yerde basın önüne çıkmayacak mı? Her yerde varlar.

Montesquieu'nin yazdığı "oryantal despotizm" budur.

Şimdi devlet bir ehliyetsiz tayfaya kiraya mı verildi; "bedeli" çok yüksektir. Yüz yıl ödeyebileceğini sanmıyorum.

Artık Erdoğan, başbakan olmayacağını, ispat etmiş haldedir.

Çıktığı gibi indirilmelidir.

İndirmenin hukuki ve anayasal dayanakları vardır.

ROJ Tv muhabiri Senem Güneşer

Eskiden her dış görüşme masasına otururken "PKK'yı yasaklayın" deniyordu. Şimdi her gittikleri yerde "Senem'i istemiyoruz" mu diyecekler. Bir ülkenin, bir devletin ölçeği bu kadar düşürülür mü? Senem, her toplantısına katılıyor ve soru soruyordum, diyor; bu defa öyle esti mi, diyeceğiz. Senem, gülüyor. Avrupa Birliği Komiseri, Erdoğan'a, "Avrupalı gibi davran" direktifini gönderdi. Demek ki hukuki temel çıkmıştır.

Artık Avrupalı başbakanların karşılarında görmek istemediği birisidir.

"Son sözlerinden dolayı AKP kapatılabilir. Tayyip Erdoğan, yeni bir seçim yasağına yaklaşmaktadır. Ayrıca benim savcılıklara başvurularım devam edecektir, Erdoğan'ı, bir yerlere yaklaştırma çabası içindeyim."

Tayyip Bey için bir ilin seçimlerini iptal etmek ve ayrıca usule aykırı olarak bu seçime sokmak, hukuk dışıdır.

Bu hükümetin hukukiliği tartışmalıdır.

Ama sonradan bir fiili durum çıktı ortaya...

Ne demek?

Fiili durum şu; halk, herkes biliyordu ki, Tayyip Erdoğan'a veya partisinin genel başkanı Tayyip Erdoğan'a oy vermek istiyordu fakat siyasi yasağından dolayı...

Beni hiç ilgilendirmiyor, açıkça şunu söylüyorum; seçim bir hukuk işidir. Hükümet kurmak bir hukuk meselesidir.

Hukuk yoksa meşruiyet de yoktur.

Bir temsil sorunu çıkmıyor mu ortaya?

Bir temsil sorunu varsa, oyların dörtte birini alan bir ekibe hükümet verilmemelidir. Fiili durumun ise sonu yaklaşmış olabilir.

Ne demek?

Son sözlerinden dolayı AKP kapatılabilir.

Tayyip Erdoğan, yeni bir seçim yasağına yaklaşmaktadır.

Ayrıca benim savcılıklara başvurularım devam edecektir, Erdoğan'ı, bir yerlere yaklaştırma çabası içindeyim.

Gürkan Bey Dostum, "halk istiyordu" sözü yersizdir. Hukuk var. Önce hukuk çerçevesinde olmak zorundadır.

Ayrıca oyların dörtte biri "halk iradesi" veya tercihi değildir. Hilmi Paşa Hazretleri, bu meselede de, Washington'da, yanılmışlardı.

Washington'un istediği kesindir.

Oligarşi görüş değiştirerek, "bizdendir", bizim millettendir, demiş ve kapılar açılmıştır. "Açıl susam açıl" olmuştur, hukuk bulamıyoruz.

Yarın öyle durum olur bugünkü sözlerinden

Bu arada, Sevgili Arkadaşım Murat Yetkin'e, bir "mesaj" yazabilir miyim? AK'istler'in üç yılında, Türkiye Avrupa'dan altmış yıl uzaklaşmış durumdadır. Bunları destekleme dayanakları yıkılmış durumdadır ve işte hakikat budur.

Murat Yetkin

Artık rüyalardan uyanmalarını öneriyorum.

Yaşar Paşa, her halde, kötü manevraları bozmak için bunu söyledi. Buna, Kopenhag'dan ricat etmeye, pireye kızıp yorgan yakma, diyoruz. Senem ve arkadaşlarının pek sevindiğini tespit edebiliyoruz. Artık atını vuran kovboylar diyarındayız.

Artık ilk hedef, başbakanlığı kurtarmak'tır.

Artık ilk hedef, devleti, İrdogan'dan ihlas etmektir.

Şimdi orada yasadışı örgüt diye bilinen PKK'nın bir yayın organı var, Roj TV. Bunun muhabirinin orada bulunmasını TC'nin bir başbakanı kaldırabilir mi?

O muhabir "kırk defa bulundum, kırk defa da soru sordum" dedi. Türkiye'de Sovyetlerle ilişkilerimiz bozuktu, Sovyet temsilcileri gelirdi, basın toplantılarına katılırdı Tass Ajansı temsilcilerini kıp kızıl komünist görürdük, neyi değiştirecek bu, daha önce olmuyor muydu bu, "esti" mi?

Prof. Haluk Koç

Mesut Barzani

Prof. Haluk Koç ikide bir, psikiatr'a gitmesini söylüyor; CHP yöneticisi olmak bir yana tıp profesörüdür. Tıp Profesörü H.Koç, Tayyip Bey'i, "psikiatra gönderin" diyor, ısrar ediyor. Güzel, ama bana göre, ilave olarak, yaz tatilinde de, Mesut Barzani'nin yanına gönderilmelidir, biraz devlet adamlığı stajı görmelidir...

Beğeniyor musunuz hocam Barzani'yi?

Barzani'yi beğenip beğenmediğim ortadadır. Barzani'nin başına geçtiği devletimsi organizmanın Türkiye'yi bölmek üzere olduğunu hep tekrarlıyorum. Musul alınmazsa Diyarbakır verilir, diyen de benim. Aşiret reisidir. Ama Tayyip Bey'e göre bir devlet adamı tablosu çiziyor, ağır başlı ve saygı uyandırıyor. Bölgede, Türkiye'ye rakiptir ve bu nedenle de artık Erdoğan'ı indirmek bir zorunluluktur.

Papa'ya gidiyor, saygı uyandırıyor...

Barzani, Erdoğan'ı, başkanlık sandalyesinden, çoktan indirmiş haldedir.

Erdoğan orada oldukça artık bölgede Barzani var.

Tayyip Bey'de bunlar yok mu?

Hiç biri yok.

Sezar'ın hakkını da Sezar'a vermek ve bizde başbakanlık koltuğuna oturtulan kimsenin davranışlarıyla karşılaştırıldığı zaman derin acı duymak gerekir. Benim içim yanıyor, başkalarının da yanması için yazıyorum. Beyaz Saray'dan çıktığında söyleneceklerin dışında bir tek söz söylemiyor. Gereksiz gülümsemeler, kabadayı haller, bunlar yok, daha misafir hiçbir başbakana elense çektiğini görmedik. Hiçbir büyükelçiye "gece fazla mı kaçırdın" dediğini duymadık.

Üçüncü Selim'den beri batılılaşıyoruz. Ama dünyada "müslüman" bakan eşi sadece bizde var.

Şu bakanlara bakın, Barzani kadar bile dil bilmiyorlar. Barzani'ye bakarak boş övünmeyi bırakmayı öneriyorum. Hepsi budur.

Barzani, oturduğu sandalyeyi dolduruyor.

Erdoğan, oturduğu sandalyenin adamı olmadığını ispat ediyor.

Hazır bu dil sorununa gelmişken bir Türkçe sorunu da yaşanıyor mu acaba hocam? Başbakan ne medyayla ne muhalefetle anlaşamıyor. "Ben ülkeyi pazarlarım" dedi muhalefetten yoğun eleştiri gelince "sizin aklınız neredeydi ne düşünüyordunuz ki bunu yanlış anladınız" dedi. Şimdi de bir "ulema" tartışması çıktı. Bu sefer de beni yanlış anladınız dedi. Başbakan kastettiğini mi aşıyor?

Beni hiç ilgilendirmiyor, bunlar.

Bu ara hem yeni çalışmalarım nedeniyle ve hem de sizi beklediğim için, bütün kartlarımı ve notlarımı gözden geçirdim. Tayyip Beyefendi'nin ulema tevili beyhudedir, yeni formülasyonu da aynı ölçüde vahimdir. Korkmuş olduğunu çıkarıyoruz, ama korkunun ecele faydası olmadığını da biliyoruz.

Neden korkuyor?

Kapatılmaktan.

İmam ve Hatip Tayyip Beyefendi, partisini kapatılmanın eşiğine getirmiş durumdadır.

Hazırlıkların gecikmeyeceğini görebiliyoruz.

Kimin hazırlıkları?

Kim mi, hazırlık yapacaklar çoktur...

Hangi gerekçeyle kapatılır?

Gerekçeler birikmektedir. "Aşiret Devleti" olmak çok ciddi bir gerekçedir. Kurullar ezilmiştir; Tayyip Erdoğan, ihale kurullarının yerini almaktadır, sorumsuz kişiler kamu mülkünü satıyorlar, bu devletin sonudur, bundan daha önemli gerekçe olur mu? Devlet, tebdil ve tağyir ediliyor, ceza yasasında karşılığı ağırlaştırılmış müebbet hapis olmak durumundadır. Bunun dışında, Danimarka Büyükelçisi, "rönesanstan beri ulema dinlemiyoruz" demek zorunda kalmıştır. Devleti dini esaslara göre kurmak, çok vahim bir hal olup doğrudan kapatılmayı gerektirmektedir.

İster bilirkişi ister kadı, bu sözler ağızdan çıkmıştır. Başkaları da var; artık dosya hazırlama aşamasındayız.

Bunu her bilir kişi yapabilir.

Kuşkusuz önemli olan Başsavcı'nın hazırladığı dosyadır.

Cemil Çiçek

Ama birleşik kap düzeninde yaşıyoruz.

Ayrıca artık aşırı kibar Ağar'dan başka, Baykal, Bahçeli, Mumcu yüce divan sayıyorlar. Tayyip Bey ve bazı nazırlarının adları çağrılıyor. Ben buna bir de Cemil Çiçek'i ekliyorum...

AKP ciddi paradoksal bir durum içinde gözüküyor. Hem kendi tabanına karşı iyi gözükmek mecburiyetinde hem de Türkiye'deki sisteme muhalif sözler etmemeye gayret ediyor. Bu durumun bir benzeri de AİHM'in türban konusunda verdiği kararda yaşandı. Eski Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu'nun da söylediği gibi bu karara "Türkiye dava kazandığına üzülür" şeklinde bir beyanda bulunuldu. Bu çerçevede sıkışmış bir AKP'den söz edebilir miyiz?

Hayır sıkışmışlık değil, tabanını memnun etme olarak da göremeyiz. Tabanın kaydığını görüyor; muhtemelen de bir erken seçim hazırlığı yapıyor. Hep öyledir; bu tür hareketler, tabanları kayınca, bir, kürdizm'e ve bir de, aşırı dinselliğe dalıyorlar.

1950 yıllarının ortasında da böyle olmuştu, ekonomik ve diğer sıkıntılar, Menderes'in desteğini kemiriyordu. Bu durumda, birden bire, Said-i Nursi'yi harekete geçirdi, yeşil bayrak açıldı ve diğer taraftan da Abdülmelik Fırat'ı, Şeyh Said'in

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

torunu olduğu gerekçesiyle, yaşını büyüterek milletvekili yaptı. Erdoğan'ın "Kürt Sorunu" ve "Ulema" keşifleri buraya giriyor.

Sonunda Menderes idam edildi ve partisi kapatıldı.

Temenni etmiyorum. Ama kapatılma süreci başlamıştır. Yüce Gök'e şükürler olsun, idam kalkmıştır. Yerine ağırlaştırılmış müebbet hapis koydular.

Bunlar ayrı, Başsavcı Kanadoğlu'nun açıklamalarında başka bir nokta var, bu arada not ediyorum, Kabataş Lisesi'nden sınıf arkadaşıyız, beyanatı üzerine, telefonla kutladım, Sabih Bey, bir de tarikatların Anayasa mahkemesine de girdiğinden söz ediyor ki, 12 Eylül'den beri yargıya tarikatlar sızmış ve yer yer hakim olmuş haldedirler. Kanadoğlu, bu nedenle, çok büyük isabetle konuşuyor; yalnız benim küçük bir ilavem var. Mahkeme Başkanvekili Haşim Kılıç muhafazakar tandanslıdır; ancak, Anayasa mahkemesinin önemli kararlarını inceledim, Haşim Beyefendi, çok zaman, özgürlükleri genişletici yönde oy kullanmış görünüyor. Biz buna da bakıyoruz.

Sabih Kanadoğlu

Amma Kanadoğlu çok önemli bir hastalığa cesaretle parmak bastılar.

Görevdeki Başsavcı Ok ise, yargının tümden tarikatların ve siyasetin kontrolüne girmekte olduğunu tespit ile işaret ettiler. Bu son noktada Çiçek, bardağı taşırmıştır. Yüce Divan'da sandalyesini rezerve ediyoruz.

Brövede kullanılan İslami kılıçtır...

Peki bu konuyu bırakalım, hocam. Askerle ilgili iki önemli sorum var. Biri, son günlerde çok tartışılan ve ulusalcı kalemler tarafından yoğun bir şekilde eleştirilen, gazetelere de haber olan bir bröve konusu var ve bir de zamanlamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çok iyi değerlendirmeler oldu ama bütün bu değerlendirmelerde işin özüne girilemedi. Bana göre bu bröve değişikliği, hiç sevmediğim bir söz ile, "olayı", ilk bakışta sanıldığından daha ciddi görünmektedir. Üzerinde bizim de durmamız yerindedir, ayrıca bu yeni bröveyi Hilmi Paşa Hazretleri'nin çizdiği de rivayet ediliyor; beğenenler bir saf ve beğenmeyenler bir başka saf oluşturuyor.

Saflar burada da oluştular, abe-istler, Barzaniciler, yeni bröveyi beğendiler, sade ve parlak tasvif ettiler. Milliciler-kemalistler-sosyalistler karşı çıktılar. Ele almak durumundayım.

Evet "Yunanistan çok beğendi" diye Hürriyet'te yayınlanmıştı.

Yüksek komutanların, a- Atina'nın, b- Erivan'ın c- Diyarbakır'ın Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girişinin ateşin taraftarı, abe-ist, olduklarını görememesi büyük zaafiyetidir. Bunu, "kurmay sınıfı sınıfta kaldı" cümleciği ile özetliyoruz.

Devamla, tabii beğenir. Bak güzel kardeşim, kimdir bizim kahramanlarımız, tarihler ne yazıyor, ana okulunda ne okutuluyor, sayısı üçtür. Bir, Kanije Kahramanı Tiryaki Hasan Paşa, iki, Plevne Kahramanı Gazi Osman Paşa ve üç, Anafartalar Kahramanı Mustafa Kemal Paşa, hepsi üçtür. Üçünün ortak yanı ise bir'dir; üçü de savunma üzerinedir. Demek, biz hep müdafada "kahraman" çıkarmışız, ve "Koca Tepe" figürü ise, tek taarruzi kahramanlıktır. Hangi Paşamız ise, bu ender kahramanlığı hedef almış olmaktadır; Yunaniler'in sevinmeleri yerindedir.

Bu öyle vahim bir hal ki ben buna hiç niyet atfetmiyorum. Buna "basiret bağlanması" diyebiliyoruz.

Kara ordusuna kılıç, uydurmadır.

Bu ordu'da tarih bilen hiç kimse kalmadı mı? Daha önce de yazdım, eskiden "cahil" diyorduk ve şimdi, "uluslar arası ilişkiler profesörü" tesmiye ediyoruz, hepsini harp akademilerine aldılar. Yeni bir söz çıktı, "Aydın Doğan televizyona çıkarır, Harp Akademileri ders çıkarır", yazık; sadece gördüklerine uzanıyorlar.

"Bak güzel kardeşim, kimdir bizim kahramanlarımız, tarihler ne yazıyor, ana okulunda ne okutuluyor, sayısı üçtür. Bir, Kanije Kahramanı Tiryaki Hasan Paşa, iki, Plevne Kahramanı Gazi Osman Paşa ve üç, Anafartalar Kahramanı Mustafa Kemal Paşa, hepsi üçtür. Üçünün ortak yanı ise bir'dir; üçü de savunma üzerinedir. Demek, biz hep müdafada "kahraman" çıkarmışız, ve "Koca Tepe" figürü ise, tek taarruzi kahramanlıktır."

Ama yerine kılıç kondu...

Basiret bağlanması demeyi sürdürüyoruz. Bu kılıç nereden çıktı?

Nereden?

Biz hiç kılıçla savaşmadık.

Gürkan Bey Dostum, bir savaşçı kuruma hiç savaşmadığı bir silahın resmini koymak basiret kaybıdır. Kılıç olursa, zambak neden olmuyor? Zambak ile de hiç savaşmadık. Biz kılıçla hiç cenk eylemedik, peki neden koç olmuyor, bir saban dahi olabilirdi.

"Bir savaşçı kuruma hiç savaşmadığı bir silahın resmini koymak basiret kaybıdır. Kılıç olursa, zambak neden olmuyor? Zambak ile de hiç savaşmadık. Biz kılıçla hiç cenk eylemedik, peki neden koç olmuyor, bir saban dahi olabilirdi."

Ama nasıl?

İşte öyle, biz ya pala ile savaştık ya da süngü ile cenk ettik. Meşhur "kılıç kalkan" oyununda dahi kılıç yoktur, pala vardır ve oyuncular sıçraya sıçraya bir birinin kalkanına binerler. Ben her gördüğümde saklanıyorum. Kılıçları yok, palaları var.

Gürkan Bey, bizde, kılıç yoktur. Bunu nereden çıkarıyorlar...

Peki nereden çıkarıyorlar?..

Yoktur. Önce bu noktadayız. Bakın Gürkan Bey, Gelibolu ile ilgili çok önemli bir kaynakta, "le 10 aout, Mustapha Kemal lance la 8e division, a la baionette sur le group Baldwin.." yazıyor, Anafartalar'da Mustafa Kemal, birliğini, " a la baionette" , süngü hücumuna kaldırıyor. Bizde kılıç yok, göğüs göğüse savaş, eskiden pala ve sonra süngü ile yapılıyordu. Kore'de bile askerler süngü savaşı yaptılar.

Peki neden?

Bir dakika; bizde kılıç sadece seremonyaldır. Törenseldir; bu da önce sultanlar tahta çıkarken "kılıç kuşanma" merasimleri yapılıyordu ve daha sonra Avrupa'da kılıç törenlere girince biz de aldık. Bakın Fahrettin Paşa, Fahrettin Altay, anılarında, "Conkbayır'ından sonra Mustafa Kemal üç yıl kıdem zammı kılıçlı altın imtiyaz madalyası ile taltif edilerek albaylığa yükseltildi" demektedir. Demek ki bizde kılıç bir savaş aracı değil bir nişandır...

Demek yine de var...

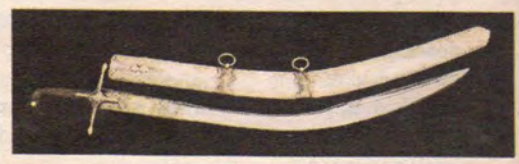
Hayır yok. Bu kılıç, yeni bröveye konan kılıç bizde yoktur.

Size Büyük Genelkurmay Başkanı Fevzi Paşa'nın 1938 yılında, Kemal Paşa Hazretleri'nin cenaze töreninde taşıdığı kılıç resmini sunuyorum. Bu kılıç düm düzdür, şakulidir, ve çok uzundur. Öyle brövedeki gibi tıknaz, kubbeli, islami bir kılıç değildir. Devrim'in de var, Sabri Dedesi'nden kalma olup son derece uzundur, sizinle konuşmadan önce, evine gittim, baktım. Bu kılıçların

Ali and no sword but Dhu'l-fiqar", and the second with the invocation "Trust in Allah" executed in gilt upon steel; between. The belt is in damascened steel and the sword in silver.

Syria or Turkey; XIIth century A.H.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

veraset yoluyla geçişi de usüllere bağlanmıştır, madalyalara benziyor.

Bröve'deki islami mi dediniz, yoksa yanlış mı anladım..

Önce şöyle veya böyle kılıç'ın kara ordusu ile bir ilgisi olmadığını söylemek durumundayız, kılıç sözcüğü, Arabi "seyf" olup, bizde savaşçı sınıfa "seyfiye" deniyordu. Bahriye de seyfiye'dir, demek ki bu açıdan da kara ordusunun alamet-i farikası olması mümkün değildir. Nerden bakılırsa bakılsın hiçbir isabet bulamıyoruz.

Sorunuza gelince, tabii islami kılıç seçilmiş olmaktadır.

Bu kadarı da olamaz hocam!

Oluyor. Encyclopedia Britannica, volume 21, "a special category of swords comprises those used in state ceremonies and those presented to individuals as mark of esteem or honour" demektedir. Bunu not etmiş bulunuyorum, kılıcın bir türü, Fevzi Paşa'nın belinde ve Devrim'in evinde olanı, seremonyaldir ve nişan olarak da verilmektedir. Bizde sadece bu var.

"büyük proje" oluyoruz, şeyhleri tahrik edebiliyor. Daha çok döner kule yapmaya gelebilirler, "öyle düşünüyoruz."

Britannicca'da, volume 2, bir de, Ku'ran'da, "the sword is the key to Heaven and Hell" ifadesine olduğu yazılıyor, Kur'an'da, "kılıç cennetin ve cehennemin anahtarıdır" sözünün yazılı olduğu iddia ediliyor ki biz bunu, Cevat Hocam'la birlikte araştırdık, bulamadık. Ancak Batı, bu kılıç ile, Bröve'de olanla, islamı özdeşleştirmektedir. Brövedeki kılıçlarla Cumhuriyet, biraz daha müslümanlaşmakta ve biraz da Şark'a kaymaktadır. Öyleyse manzara-i umumiye vehametini muhafaza eylemektedir.

Derhal değiştirilmesini ve eski bröveye dönülmesini öneriyorum.

Bu kılıcın islamın kılıcı olduğundan kuşku duyanlar için Riyad'da açılan islami silahlar sergisinden sayfalar sunuyorum. Brövedeki kılıç islamın kılıcıdır; görüyoruz.

Orgeneral Özkök, 29 Ekim'de galiba kendisine yapılan eleştirilerle ilgili olarak "kendilerini aslan terbiyecisi bizi de aslan yerine koyuyorlar" dedi. Kimi kastediyor olabilir, üzerinize alıyor musunuz?

Hayır, benimle rabıtasını kurmak için hiçbir neden göremiyorum.

Kaldı ki Hatip Dicle, Hilmi Paşa'yı, "demokrat general" sıfatı ile göklere çıkardı. Birand, gelmiş geçmiş en büyük genelkurmay başkanı ilan etti; bu kadar övgü varsa, eleştiri de olmalıdır. Bir avuç aydın, yazar, bunu yapıyorlar. Yerindedir.

Hatip Dicle

Bana gelince ben "gazi" unvanına sahibim, bu Ordu ile birlikte savaştım, "bizim sol", bundan dolayı beni nerede ise "alçak" ilan ediyordu. Kuşkusuz savaşa gitmek istemezdim, ama kaçmadım, olağanüstü bir deneyim kazandım.

Uzun müddet saklı tuttum, bu deneyimi, ilk önce Elence anlatacağıma, savaşta, kendime söz vermiştim, bekledim ve öyle yaptım. Atina'da bir kitap çıktı, sevmediğim sözcükle, "best seller" oldu, daha da önemlisi, Eleniler, şimdi Bedri Paşa'yı nerede ise "evliya" sayıyorlar. Kıbrıs Komutanı idi, Bedrettin Demirel Paşa'dan söz ediyorum, savaştı, ancak, "düşman" tarafa, hiçbir ilave zarar vermemek için üstün çaba sarfediyordu, "bir kiliseyi altı defa soydular, asteğmenim" deyip bağırıyor ve için için yanıyordu ve yanan içini bana döküyordu. Her savaşın kötülüğü vardır, her savaşta kötüler vardır, bunlar vardı ancak mükemmel subaylarla, mükemmel insanlarla birlikte savaştım. Bunları anlattım. Yunaniler sevdiler. Kabul ettiler.

Dolayısıyla benim hakkımdır.

Ben, Doğan Avcıoğlu ile birlikte "orducu sosyalist" sayılıyoruz. Ne demek? Biz bu Ordu'yu Koç'lara , Sabancı'lara bırakmayız. Yıllardır bunu tekrarlıyorum. Bu nedenle Hilmi Paşa'nın, holding başı olunca Güler Sabancı'yı tebrik etmesini ve hele iade-i ziyarete kabul etmesini kabul etmem mümkün değildir. Teamüllerimizde yer almıyor; içimizi yakıyor. Söyleyeceğiz.

Nasuh Akar

Ama Hocam, gazetelerde çıktı, Güler Sabancı Avrupa'nın sekizinci güçlü kadınıymış...

Gürkan Dostumuz, nasıl güçlü oluyor, halterde mi, güreşte mi? Güler Sabancı hiç güreş tutmuş mu ki, sekizinci olsun? Hiç kanırtmış mı..

Eşref Şefik

Ne demek ne alakası var?

Anlatmama izin verir misin, biz küçüktük, ama bizim yetiştiğimiz yerde, poker bir eğitimdi, akşamları ders çalışmak bahanesiyle, birbirimizin evinde toplanır hem çalışır ve hem de poker öğrenirdik. Henüz ilkokulda idik, o sıralarda, güreşçilerimiz yeni çıkıyorlar, dünyada ve Türkiye'de fırladılar, o yıllardı. Radyo güreşleri verirdi, bir de bunu dinlerdik. İtalya'da olurdu, kulağımızı radyoya dayar, hem çalışır ve hem de dinlerdik, İtalyan spiker, spori greko-roman Nasuh Akar Lombardi tuşi, derdi biz sıçrardık, sevinçten bayılırdık. Nasuh, Lombardi'yi yakalar yakalamaz güreş bitiyordu. Kısadır, pek tadına varamıyorduk. Ama Eşref Şefik Üstadın güreş anlatmasına doyamazdık..

Nasıl?

Bir yerde "Yaşar, yakaladı" derdi. Yaşar yakalardı ve biz dersi ya da pokeri bırakır kulak kesilirdik ve sonra Eşref Şefik anlatırdı, "Yaşar kanırttı, kanırttı..", Yaşar Doğu rakibini hep kanırtırdı. Eşref Şefik'ten öğrendiğimize göre güreş demek kanırtmak demektir, kuvvat ise, güreşmektir, Güler kuvvatlı ise hem güreşecek ve hem de kanırtacak, bu nedenle soruyorum, hiç kanırttı mı, kimi kanırttı. Bunu bilmiyoruz. Kilolu ama yetmez, kanırtmak gereklidir; yüzü de güreşe müsait, amma ille de kanırtması gereklidir. Eşref Şefik sonra devam ederdi, "Yaşar alttan girdi, girdi..girdi.." daha çocuktuk, ne nereye giriyor, kavrayamazdık, ama, heyecandan ölürdük, girdi... Girdi. Girince, ders veya pokere dönerdik. Birden Eşref Şefik'in sesi gelirdi, "tuh kaydırdı." Biz ders çalışırken birden heyecanlanırdık, tekrar kulak olurduk, Yaşar arkasına geçti, silkeledi.. silkeledi.. Yaşar, hep arkadan silkeliyordu. Peki şimdi Güler hiç arkadan silkeledi mi, biz buna bakmayı öğrendik. Sonra Yaşar arkasında, bastırıyor, bastırıyor.. yatırdı, yatırdı.. bastırdı. Ama yine kaymasın mı, ve biz derslerimize dönerdik. Derse veya poker dersine dalmışken, Eşref Şefik, birden o tok ve yaşlı erkek sesiyle başlardı, Yaşar kanırttı, kanırttı.. Yaşar güreşi kazanır, yeni güreş başlardı ama Eşref Şefik hala kanırttı kanırttı demeyi sürdürürdü... Kanırttı.. kanırttı...

Yücel Aşkın

Kuvvatlıymış, hiç kanırttı mı? İşte mesele budur.

Şimdiye kadar sadece halkımızı kanırttılar. Hala da halkımızı kanırtıyorlar. Bu nedenle bu kabulden dolayı içim acıyor.. Bu nedenle Hilmi Paşa Hazretleri'nin Rektör Yücel Aşkın için için yanan rektörler hakkında, toplu gelselerdi görüşmezdim, anlamında sözlerine içim ağlıyor. Hilmi Paşa Hazretleri seyfiye sınıfından ise rektörler de ilmiye sınıfındandırlar; topluca ve her daim görüşmek yerindedir. Güler Sabancı ile görüşmekten daha elzemdir.

Güler Hanım güreş mevzusunu bilemem ama zenginliği su götürmez herhalde. Çağımızda da güç demek...

Hulagu Bağdat'ı alınca son Abbasi halifesinin bu dünyadan nasıl ayrıldığı tartışmalıdır. Bir rivayete göre Hulagu, zengin halifeye, altınlarını teker teker yutturmuş ve bir diğer rivayete göre altınlarla dolu hazineye kapatmış, yemek vermemiş. Altınların karın doyurmadığı tarihlerde yazılıdır.

Tam bu noktada Başbakanın "ülkemi pazarlarım" sözü ve bunun çok somuta indirgenen hali var. Bırakın özelleştirme ihalelerini İstanbul'un belli önemli arsalarının uluslararası sermaye gruplarına verilmesi şeklinde devam ediyor. Şimdi buradaki estetik, kent mimarisi, şehir planlamasına aykırı durumlar bütün bunlar bir tarafa bir kere usulen nasıl değerlendiriyorsunuz?

Usulden önce, bize bilgi geliyor, ülkesini sevenlerin çoğu en önemli bilgileri bana bir şekilde iletiyorlar, o yüzden yeniHarman'da da çıktı "onların Mossad'ı, Mit'i varsa Türkiye'nin de Yalçın Küçük'ü var" demiştim." Musul Vasiyeti" bilgisi de bana geldi. Gelenlerden neyin doğru olabileceği veya olmayacağını biliyorum; öyle bir yoldan gelir ki doğruluğundan kuşku duymuyorum.

Yine böyle bir bilgimiz var. Londra'dan geliyor, doğru olması ihtimali çok güçlü görünüyor. Mustafa Erdoğan'ın, Londra'da elinde dosyalarla, parası olan Arap aradığı söyleniyor.

Hangi Mustafa Erdoğan?

Gülben'gillerinki değil, Tayyipgillerinki..

Tayyip Erdoğan'ın kardeşini mi kastediyorsunuz?

Ofer'de çalışan, tayfa olan, Mustafa Erdoğan. O Londra sokaklarında ellerinde böyle dosyalarla para arıyormuş, "size şunu veririz, bunu veririz", tıpkı "yağ satarım bal satarım" oyunu misali, dolaştığı söyleniyor. Dubai'den 20 cent bile gelmiyor ve ortada hiçbir projenin olmadığı da ekleniyor...

Sinan Aygün

Güngör Uras da buna benzer bir yazı yazmıştı..

Evet, Sinan Aygün'ün "biz de yaparız" demesi üzerine, Topbaş'ın, "burayı size veririz, Şeyh'e başka yer veririz" demesi de gelen haberi doğruluyor. Bundan da ortada ne dolar ne de mimari proje olmadığı sonucunu çıkarabiliyoruz...

Kadir Topbaş

İstanbul Belediyesi'ndeki son ihtilafın bununla bir ilgisi olabilir mi?

Sanmıyorum.

Bundan dolayı kavga etmezler, rant ranttır.

Gürkan Dostumuz, bu soruna cevap veremiyorum, ama sormadığın sorulara cevap verebilirim. Topbaş'ın baş danışmanı Profesör Erman Tunçer'dir, karısının adı güzeldir, "Özleyiş" diyorlar. Vekili ise İdris Güllüce...

Hocam, yine mi, sabetayizm...

Hayır, ne münasebet, eksiğimi kapatıyorum.

Bu arada Roj'dan Senem'in sabetayist olma ihtimali var. Çok sakin dav-

Bu bröve icat edilirken, bir kurmay albay çıkıp da, "Paşam, yapmayalım, Yalçın Küçük bunu fark eder, zor duruma düşeriz" dememiş, benim kastim de budur.

Devam etmeden önce bir parantez açmama izin verir misiniz, kurmay sınıfının sınıfta kaldığını tekrarlayıp duruyorum. Bu bröve icat edilirken, bir kurmay albay çıkıp da, "Paşam, yapmayalım, Yalçın Küçük bunu fark eder, zor duruma düşeriz" dememiş, benim kastim de budur. Sınıfta kaldılar.

Bundan sonra bu kılıç meselesini bitirebiliriz; Britannica'da, "whereas the straight sword was favourite in the west, the curved sword predominated in the eastern Europe and Asia" bilgisini de buluyoruz. Batı'da düz, Doğu'da "curved", kubbeli kılıç var; Batı'da ayrıca uzun, Doğu'da kısadır. Bröve'de kubbeli ve kısa kılıç görüyoruz.

Bizim palaya, "scimitar" diyorlar, Farisi "şemşir" sözcüğünden gelmesi mümkündür; islami kavimler bayraklarına bu tür kılıç alıyorlar. Bizim ki bilerek yapılmamışsa, büyük bir basiret bağlanmasıdır. Bunu tercih ediyorum.

Bilerek yapılabilir mi?

Sanmıyorum. Ama Orta Doğu'da

Akşamsefası

"yeniHarman'da da çıktı "onların Mossad'ı, Mit'i varsa Türkiye'nin de Yalçın Küçük'ü var" demiştim."Musul Vasiyeti" bilgisi de bana geldi. Gelenlerden neyin doğru olabileceği veya olmayacağını biliyorum; öyle bir yoldan gelir ki doğruluğundan kuşku duymuyorum. Yine böyle bir bilgimiz var. Londra'dan geliyor, doğru olması ihtimali çok güçlü görünüyor. Mustafa Erdoğan'ın, Londra'da elinde dosyalarla, parası olan Arap aradığı söyleniyor."

Mustafa Erdoğan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu arada zamanım yok, ayrıca başkalarına bırakıyorum, şu Kürt politikacılarımız arasında İbrani asıllıları yazmayı ihmal ediyorum. Hadep ile başlayabilirdim.

Hocam, yan bir soru. Merak ediliyor, neler okuduğunuzu geçen sayı öğrendik peki kimlerle görüşüyorsunuz? Mesela Güngör Uras'la buluştuğunuzu duymuştum?

Güngör Uras

Nerede, sadece tesadüfen oluyor.

İstanbul'da çalışma dairem tamamlanıyor, o zaman görmeyi umuyorum.

Yemekli toplantıları da artık sevmiyorum, kaçıyorum, çünkü içkili seminere dönüşüyor. Çok ters bir durumdur. Aydınımızın kurumasına denk düşüyor. Roman okumayan, şiir okumayan, mizah yapmayan bir aydın türü çıkıyor, bu kurumadır. Tabii klasik müzik baştadır.

Bugün ülkemizde eleştiri tükenmişse mizah tükenmiş demektir ve tersi de doğrudur.

Mizah çelişkiyi görme yeteneğidir. Özellikle gülünçlü çelişkiyi sezebilme işidir. Bu da eleştirinin kaynağı anlamındadır. Bunun için mutlaka zeka gerekiyor, ama tersi de doğrudur; mizah yapa yapa zeka gelişiyor.

Mizah, en zeki taş atma yoludur.

Aydın Üzerine Tezlerî yazarken, "Aziz Bey Marko Paşa'yı nasıl değerlendiriyorsun" dedim, Sabahattin Ali ve Rıfat Ilgaz ile Aziz Nesin adına yazılıdır, cevabı, "Yalçın, abartma, bir taş atmamız gerekiyordu, attık" oldu. Hep gerekli taşları atmaya çalışıyoruz.

Birlikte olduğumuzda çok gülerdik, her mizah anlatıcısı misali Aziz Bey anlatırken oynardı. Anlattıklarına en çok kendisi gülerdi, tombul yanakları kızarır, gülmekten daha da tombul olurdu.

Lokantada olmaz, anlatırken oynamak gerekiyor.

Aziz Nesin Yasası çalışıyor, aptallaşıyoruz.

Bir tane aktarır mısınız?

Aziz Nesin, Ankara'ya geldiğinde, Tahsin Saraç'ın, Şair Tahsin erken göçenlerdendir, Emek'teki küçük çalışma yerinde kalırdı, Tahsin başka yere giderdi, orada buluşurduk. Aziz Bey, herkesin bildiği fıkraları da güzel anlatırdı. Benim en çok sevdiğim, "kuvvatlı" fıkrası idi.

Tahsin Saraç

Eskiden Dubai Şeyhleri tatil için İstanbul'a geliyorlardı, birisi gelmiş dört yıldızlı bir otele yerleşmiş, eskiden katip deniyordu, şimdi resepsiyonist diyoruz, şeyhe adını sorunca, şeyh başlamış saymaya.. Salih bin ebu Ahmet... Bir takım isimler, aralarında "ebu" veya "bin" devam ediyor; zavallı katip bir zinciri yakalamış; aşina sedalar var, ebu Tayyip bin Abdullah ul Gul Barani.. Sevinçle bunu kaydetmiş, Ebu Tayyip bin Abdullah ul Gul Barani, ama bundan sonra, bir şeyhe bakmış, kefiyesinde sadece gözleri görünüyor, çıkaramamış, dolduracak, çaresiz, "seks?" yollu sormuş, kayda geçirmesi gerekiyor. Hayret, bunu, seks ile ilgili soruyu duyunca, Şeyh'in göz bebekleri sevinçten yanmış sönmüş, yanmış sönmüş; gözleri pilli oyuncak bebeklerin çeşmi misli yanıp sönüyor, vallahi azim, "mütheş mütheş" diye düşünüyormuş, pazarlama-i azim, müthiş, room service-i kerim, ne servis ne pazarlama, soruyorlar, ona göre oda servisi, pazarlama-i harika deyi düşünmüş, sevinmiş, canlanmış ve hemen cevap vermiş, "kuvvatlı kuvvatlı.." Aziz Nesin buraya gelince gülmekten patlayacak oluyordu, tabii biz de gülüyorduk. Seks? Kuvvatlı kuvvatlı. Ebu Tayyip bin Abdullah ul Gul Barani, "seks" denince "kuvvatlı kuvatlı" diyor. Katip pek şaşırmış, "hayir.. kiz yoksa oğlan.." deyivermiş, yazması gerekiyor. Şeyh Ebu Tayyip bu soruya daha ziyade mest olmuş, pazarlama-i azim, en büyük Türk, vallahi sual ediyorlar, kiz yoksa oğlan diyorlar, demek ki intihabat hurdur, Türk-i azim, pazarlama-i kerim, room service-i muhteşem ve hatta Muhteşem Süleyman'dan dahi muhteşem, müthiş vallahi ki müthiş deyu içinden geçirdirdikten sonra, daha heyecanlı ve daha canlı, cevabını vermiş, "fark etmez fark etmaz.." Çok gülerdik ve bundan sonra en az bir hafta "kuvvatlı kuvvatlı" ya da "fark etmaz fark etmaz" derdik. Birisi Tahsin'e, Tahsin Ağabey, "rakı nasıl olsun" derse Tahsin "kuvvatlı kuvvatlı" derdi, bu susuz demektir. Arkasından "buz" sorusu eklenince, "fark etmaz fark etmaz" cevabını alıyorduk..

Aydınca yaşıyorduk.

Fıkra çok hoştu ama kimlerle görüştüğünüzü sormuştum.

Güngör'ü yakında ve tesadüfen gördüm. Londra'dan arkadaşım İlhan gelmişti, öğle seninle beraberdik, Nazmi'nin Körfezînde idik, akşam Sheraton'da buluştuk, önündeki yeşilde akşam güneşinin batışını seviyorum, güneş en güzel Polatlı'da ve sonra Ankara'da batar, İlhan ile Sabri Çarmıklı kardeş kadar yakınlar, geldiklerinde orada buluşuyoruz, Nurettin Bey, Nurettin Çarmıklı, lokantasını değiştirdi, kış için çok çok güzel oldu, insanlar birbirini görmüyorlar, bir kez yine oradaydık, ancak kalkınca fark ettik, Fehmi Koru, Nuray Mert , bir minibüs dolusu ak bakanlar oturuyorlarmış görmemişiz, o akşam da Fikret Bila, Serpil Hanım, Doktor Asena toplandık, içkili seminer yapmadık, biraz da bunları anlattım, Güngör'ü özlediğimi söyledim. Makul bir saatte çıkıyorduk ki, kapıdan Güngör ve Nuran giriyorlardı, döndük ve bunları konuştuk. Aydın gecesi oldu.

Bir çok nedenle. Normal işleyen hukuk devletinde bir adalet bakanı hükümet sözcüsü olmuyor. Bu kadar çok konuşmaz; adalet bakanlarını her sözü yargıyı etkilemek durumundadır. İkincisi, Ermeni meselesinde konferans toplanırken bir mahkeme konferansı durdurdu. Ama Çiçek, bu mahkeme kararını işlemez yapmak üzere, açıkça hukuk dışı ve hukuka aykırı yol gösterdi. Mahkeme kararlarını çiğnemek üzere yol bulan adalet bakanı adalet dışındadır. Ayrıca, hakkında da Adalet'i siyasileştirdiği ve tarikatlara yol açtığı yollu çok çeşitli şikayetler var. Bazı yerlerde, Van veya Malatya misallerini verebiliyoruz, yargı sanki

Napolyon

diktatoryasında, muhtemelen tarikat bağlantısı nedeniyle, milletvekili adaylığı veto edilmişti..

Devam etmemi ister misiniz, Napolyon bile sizden insaflı idi. Çavuş, bu top neden ateş etmiyor, sorusunu yöneltince, çavuş, "on sebep var İmparatorum" demiş, Napolyon da "say" komutunu veriyor. Bir, barut yok... Bunun üzerine Büyük Napolyon bile "yeter" diyor. Gürkan Bey Dostum, yetmez mi?

Peki bu olayla ilgili olarak ne diyeceksiniz?

Çiçek, çiçek misali bir kelam etti, çamaşır ipi gerekmez, hapiste intihar için, nevresim yeterlidir, buyuruyordu. Bu cazip amma aynı zamanda kazip bir kelamdır; nevresimle, battaniye ile intihar emniyet müdürlüklerinde olu-

Cenaze

"Yemekli toplantıları da artık sevmiyorum, kaçıyorum, çünkü içkili seminere dönüşüyor. Çok ters bir durumdur. Aydınımızın kurumasına denk düşüyor. Roman okumayan, şiir okumayan, mizah yapmayan bir aydın türü çıkıyor, bu kurumadır. Tabii klasik müzik baştadır. Bugün ülkemizde eleştiri tükenmişse mizah tükenmiş demektir ve tersi de doğrudur.Mizah çelişkiyi görme yeteneğidir. Özellikle gülünçlü çelişkiyi sezebilme işidir. Bu da eleştirinin kaynağı anlamındadır. Bunun için mutlaka zeka gerekiyor, ama tersi de doğrudur; mizah yapa yapa zeka gelişiyor. Mizahı kurumuş bir toplum aptallaşmaya mahkumdur.. Aptallar mizah yapamazlar. Mizah yapamayanlar aptallaşırlar. Bu arada eklemek gerekiyor, solcu olamazlar."

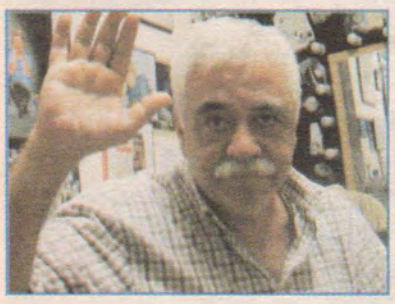
Mizahı kurumuş bir toplum aptallaşmaya mahkumdur.. Aptallar mizah yapamazlar. Mizah yapamayanlar aptallaşırlar. Bu arada eklemek gerekiyor, solcu olamazlar.

Aziz Nesin gibi konuşuyorsunuz..

Aziz Nesin'li günlerimi özlüyorum. Saatlerce gülerdik.

Türkiye'de "halkımızın aptallaşma sürecine girdiğini" Aziz Nesin'in bulması bir rastlantı değildi. Zeka ile mizahın içiçeliğini yaşıyordu; bakın, mizahın eleştiri olduğunu da biliyordu. Mizah, barışçıl silahların en ateşlisidir ve aynı şekilde barışçıl yolların en imkanlısıdır. Unutamayız, bu nedenle, bütün silahların sustuğu bir zamanda, 1946-1956 döneminde, Aziz Nesin tek başına eleştirir olmuştu. Tek silahlı dönemidir. 1956 yılında ben üniversiteye girdim, yetiştik.

Bunun tersinde Levent Kırca var, ne çok severdim, hiç tanışmadım,

pek yetenekli bulurdum, ama, mizahın eleştiri olduğunu unuttu, oligarşinin nişangenesinde sıkıştı, bir sarhoş tipi ile kaldı. Çok üzülüyorum. Mizah yapamadığı için de zekasını yitirmeye başladı, acıyla seyrediyorum.

Şu üniversite öğretim üyelerinin haline

Van'da Yücel Aşkın birkaç aydır tutuklu. Genel sekreter yardımcısının da cezaevinde iple kendini astığı söylendi. Bunu nasıl görüyorsunuz?

Yücel Aşkın

Yüzüncü yıl üniversitesinin üç dört aydır tutuklu olan genel sekreter yardımcısı hapishanede intihar etti. Yücel Aşkın'ın biz hapisçilerin deyimiyle cürüm ortağı, aynı dosyadan yargılananlara "cürüm ortağı" diyoruz.. Burada öyle mutlak bir sonuca varmak zor. Ancak eğer bir insan irtikaptan, zimmetten tutuklanırsa ve gerçekten bu işi yapmışsa intihar etmez, böyle düşünebiliyoruz. Bu işi yapanlar hesaplarlar; 2 yıl yatarım, çıkarım, derler. Bu işi yapanlar bu işten çok fazla üzülmezler. Onurlarının kırıldığını düşünmezler. Kesin konuşamayız ama genel sekreter yardımcısının hayatına kıyması bu dosyanın boş olduğunu gösteriyor. İkinci nokta ise, toto oynar gibi yüce divan listesi yapıyorlar. Hiç toto oynamadım, amma, bu listeye Çiçek adını da düştüm, not etmiştim.

Neden hocam?

> **- "Bakan çok inat ediyorsa evinde deneyebilir; bilimde gerçeklere deneme yoluyla ulaşılabiliyor. Denemelidir, ben olmayacağını biliyorum. Ancak herkes bana çok güveniyor, Cemil Bey'e yine de bana fazla güvenmemesini, tedbirli davranmasını tavsiye ediyorum."**
>
> "Ne demek, ne tedbiri...
>
> **- Efendim, olmaz, diyorum ama, boynunda nevresimden ilmik, sandalyenin üstünde, sandalyeye vurmadan önce evlad-ü eyal ile halelleşmek yerindedir. Çünkü, Allah göstermesin, ya olursa... Bir de vazife başında olduğu kayda geçmelidir. Çünkü, can, Hak Tealaya aittir, islamda, kul bu canı alamaz, alırsa, cennet kapısı kapanmaktadır. Ancak iş kazası kağıdı olursa mümkün olabilir.. Kapıda bu kağıt işe yarayabilir."**

Devam etmemi ister misiniz, Napolyon bile sizden insaflı idi. Çavuş, bu top neden ateş etmiyor, sorusunu yöneltince, çavuş, "on sebep var İmparatorum" demiş, Napolyon da tamamen yürütmenin denetimindedir, maksata mutabık tutuklama veya yasaklama kararı çıkarılmasından anlıyoruz. Diğer taraftan, Kenan Evren yor, amma, emniyet müdürlüklerinde insanlar durup dururken sekizinci kata çıkıyorlar oradan düşüp intihar dahi ediyorlar. Bu ayrı bir hikayedir.

Nevresimle olmaz, biz hapisciyiz..

Ama sayın adalet bakanı olur diyor, bir bildiği olmalıdır..

O bilgiler bizde daha çoktur. Bu ye-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alayına Katılan Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak (1938)

ni tip cezaevlerinde, üstelik iki katlı hücrelerde, üç nevresim denemesi olmuştur, başarısızlıkla sonuçlandığını biliyoruz..

Ama bakan çok inat ediyorsa evinde deneyebilir; bilimde gerçeklere deneme yoluyla ulaşılabiliyor. Denemelidir, ben olmayacağını biliyorum. Ancak herkes bana çok güveniyor, Cemil Bey'e yine de bana fazla güvenmemesini, tedbirli davranmasını tavsiye ediyorum.

mut Şevket Paşa başa geçince erkani harbiye reisi oldu. Bunun için yatağından entarisiyle aldılar, zındana koydular. İntikam alıyorlardı.

Yücel Hoca'ya yapılan budur.

Kin kusuyorlar. İntikamla hareket ediyorlar.

YÖK Başkanı Teziç Van'da Rektör Aşkın'ı ziyarete girerken Teziç'in üstü arandı. Ve ardından YÖK Başkanı Teziç katıldığı bir canlı yayında ben yan yana geleceğiz zannediyordum ama

Erdoğan Hoca hiç bilmiyor, ceza evleri bir savcıya bağlıdır, savcı da başsavcıya ve adalet bakanına bağlıdır. Van'da başsavcı bu davayı açandır, bütün avukatları pkk militanı sayandır, Adalet Bakanı Çiçek'tir. Onlar orada oldukları sürece, mafya reislerine tanınan imkanlar Yücel Hoca'ya ve Yök Başkanı'na tanınmıyor. Bunu bilmesi gerekiyordu.

Bak, Gürkan Bey, İmam ve Hatip Tayyip Bey, Trakya'da hapiste iken,

diye seviniyormuş; mizah seven bir hanımefendi olduğunu anlıyoruz. O zaman Tayyip Bey arkada duruyormuş; Necip Fazıl'ın eşi görebiliyordu ve tebessüm ediyordu, bunu da çıkarabiliyoruz.

Şimdi ise ne görebiliyoruz, diktatör

Kenan Evren bir parti kurdu, başına General Turgut Sunalp'ı getirdi, diktatoryanın başbakanı Amiral Bülent Ulusu da oradaydı, dikyatoryayı bunlara emanet etmeyi planlıyordu. Olmadı; sandık sayımı tutmadı.

Öyle görünüyor, ama, yine de olmuştur, ve derini görüyorum. Çünkü, Tayyip Bey'e baktıkça, hep Sunalp'ı görüyorum, o da sık sık çam deviriyordu ve pek kabadayı idi. Anlamı olmayan sözlere bayılıyordu. Ulusu'ya bakınca da Abdullah Gül'ü buluyorum, sanki hık demiş burnundan düşmüş, devam ediyorlar; sanki Evren'in senaryosundayız. Belki de Hil-

mi Paşa'nın rahatlığı buradan kaynaklanıyor, emanet, emin ellerdedir. Bilemiyorum.

Bildiğim o diktatoryanın, bu günkünden daha özgür olduğudur, o zaman karikatür dahi vardı, Ulusu'yu hep baş örtüsü ile zenne çiziyorlardı.

Size Büyük Genelkurmay Başkanı Fevzi Paşa'nın 1938 yılında, Kemal Paşa Hazretleri'nin cenaze töreninde taşıdığı kılıç resmini sunuyorum. Bu kılıç düm düzdür, şakulidir, ve çok uzundur. Öyle brövedeki gibi tıknaz, kubbeli, islami bir kılıç değildir. Devrim'in de var, Sabri Dedesi'nden kalma olup son derece uzundur,

Gözümün önüne baş örtülü Gül geliyor. Çok hoşuma gidiyor; boş zamanlarda, gözümün önüne davet ediyorum ve pek gülüyorum.

Ve Deccal'i de görüyorum.

Bir Deccal var. Geziyor. Bütün çizgileri bozuyor. Bütün kabulleri yok ediyor.

Deccal var, dolaşıyor. İnsan sanıyorlar, imam diyorlar, görüntüye aldanıyorlar, o, oligarşidir. Görüntüsüne bakmamalı, oligarşi'dir.

Oligarşi, kıran'dır. Kıran kırıyor.

Ahlaksızlıktır ve herkes bir gecelik aşık oluyor. Efemer yaşıyorlar.

Karanlıkta ve ancak kin ile yaşayabiliyor. Yaşadıkça dolaşıyor ve siliyorlar.

Tek sevdikleri sürüdür. Sürü ile yattıkça mutlu oluyorlar.

Bunun için matbuat ve ekran, sürü imal ediyor. Mamulleri, kendilerine benziyor. Sadece kendileriyle yatabiliyorlar. Bu yüzden homoseksüalite kural'dır.

bakın, hiç birinden ses çıkmıyor. Sürüdürler...

Ne demek, ne tedbiri?..

Efendim, olmaz, diyorum ama, boynunda nevresimden ilmik, sandalyenin üstünde, sandalyeye vurmadan önce evlad-ü eyal ile halelleşmek yerindedir. Çünkü, Allah göstermesin, ya olursa... Bir de vazife başında olduğu kayda geçmelidir. Çünkü, can, Hak Tealaya aittir, islamda, kul bu canı alamaz, alırsa, cennet kapısı kapanmaktadır. Ancak iş kazası kağıdı olursa mümkün olabilir.. Kapıda bu kağıt işe yarayabilir.

Genel Sekreter Yardımcısı ve Yücel Hoca'ya gelince...

Gürkan Bey, Hüseyin Hüsnü Paşa'yı biliyor musun?

Bizim Mehmet Ali Aybar'ın, Türkiye İşçi Partisi'nin genel başkanı idi, sosyalizmin yerleşmesinde yeri büyüktür, dedesi oluyor. Mütareke'de, bir gece, yatağından, gecelik entarisiyle aldılar, Bekir Ağa Koğuşu'na tıkadılar. Neden mi, Harekat Ordusu'nun komutanlarındandı, ilk gelen komutanlardandır, Mah-

Mahmut Şevket Paşa

camın arkasından telefonla konuştuk dedi. Böyle olduğunu bilmiyordum dedi. Teziç'in önemli bir anayasa hukuku profesörü olduğunu hesap edersek cezaevlerini ilk kez görmesi

YÖK Başkanı Erdoğan Teziç

biraz tuhaf değil mi?

Ben buna çok üzüldüm. Erdoğan Hoca asistanken çok parlak birisiydi. Anayasa profesörüdür. Cezaevlerinin durumunu bilmemesi çok acı, demek ki bir cahilleşme dönemindeyiz. Toptan cahilleşiyoruz. Bir anayasa profesörünün, asistanlığında faal bir aydınımızın cezaevlerini bilmemesi; hepten cahilleşiyoruz.

Hem bilmiyor ve hem bilmiyor.

Şimdi intikam varsa, görüştürmüyorlar.

Doğu Perinçek kardeşimiz ile ben Haymana Zındanı'ndaydık. İmam ve Hatip Tayyip Bey'e, her ziyaretçi, odasına kadar gidebiliyor ve istediği kadar konuşuyordu. Güzel de, Hasan Celal Bey hapse girince özel odalar yapıldı, isteyen görüşüyordu. Biz, Doğu ve ben, haftada bir gün, kısa bir süre, ancak demir parmaklıkların arkasından ziyaretçi görebiliyorduk.

Bu aydına duyulan kindir.

Sabih Kanadoğlu'nu bu nedenle aradım, bütün bunlar, 12 Eylül'de başladı, diyordu ki, çok doğrudur. 12 Mart'ı saymazsak, asıl başlangıç 12 Eylül'dür.

Ordu eliyle ülkenin karanlığa boğuluşunun başlangıcıdır.

Gürkan Bey, görmek derini görmektir. Hem göremiyoruz, hem gülemiyoruz. Necip Fazıl'ın eşi bile daha çok görüp gülüyordu..

Bu da nereden çıktı hocam?

Bunlar Büyük Doğu'cu imişler, "ibda-c" de devamıdır. Sık sık Necip Fazıl'ı ziyaret ederlermiş, ayakkabılarını kapıya koyarlar, çıkarlar, biraz iş görüyorlarmış; Necip Fazıl'ın eşi, daha önce Necip Fazıl demiştim, düzeltiyorum, "gamlı sesli Abdullah'ım geldi"

"Ve Deccal'i de görüyorum. Bir Deccal var. Geziyor. Bütün çizgileri bozuyor. Bütün kabulleri yok ediyor. Deccal var, dolaşıyor. İnsan sanıyorlar, imam diyorlar, görüntüye aldanıyorlar, o, oligarşidir. görüntüsüne bakmamalı, oligarşi'dir. Oligarşi, kıran'dır. Kıran kırıyor. Ahlaksızlıktır ve herkes bir gecelik aşık oluyor. Efemer yaşıyorlar. Karanlıkta ve ancak kin ile yaşayabiliyor. Yaşadıkça dolaşıyor ve siliyorlar. Tek sevdikleri sürüdür. Sürü ile yattıkça mutlu oluyorlar. Bunun için matbuat ve ekran, sürü imal ediyor. Mamulleri, kendilerine benziyor. Sadece kendileriyle yatabiliyorlar. Bu yüzden homoseksüalite kural'dır. Çizgileri kazınmış, kabulleri ezilmiş olan artık sürü'dür. İnsan, Kant'ın çok güzel söylediği üzere, insan, aklındaki design ile, görüyor. Deccal, bütün dizayn'ları siliyor; buna sürü imalatı diyoruz. Mamulatı kör'dür. Aydın Doğan, bir kör fabrikatörüdür. Genel yayın müdürleri, kör imalatında usta başıdırlar. Yök de buradadır."

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çizgileri kazınmış, kabulleri ezilmiş olan artık sürü'dür.

İnsan, Kant'ın çok güzel söylediği üzere, insan, aklındaki design ile, görüyor. Deccal, bütün dizayn'ları siliyor; buna sürü imalatı diyoruz. Mamulatı kör'dür. Aydın Doğan, bir kör fabrikatörüdür. Genel yayın müdürleri, kör imalatında usta başıdırlar.

Yök de buradadır.

Nasıl buradadır?

Gürkan Bey, çok güzel, pek çok rektörümüz, başlarına Erdoğan Hocamız, Van'a gittiler. Yücel Aşkın için gösterilen destek son derece sevindiricidir. Ancak, bakın, üç üniversite öğrencisi çıkmadı, üç öğrenci gül verebilirdi. Vermediler. Üç öğrenci çıkmadı, çıkabilir ve domates atabilirdi. Atmadılar. Çünkü sürüdürler. Çürük domates atmayı sürülere bıraktılar.

Şu üniversite öğretim üyelerinin haline bakın, hiç birinden ses çıkmıyor. Sürüdürler.

Belki çoğunun Van'da olanlardan haberi yoktur. Çünkü sürülerin haberi olmuyor.

Sürpriz mi? Yazdım, Teziç'e de götürdüm, verdim. Bir, kışlayı biliyorum, savaşta bu ordu ile birlikte oldum, her kışla bugünkü üniversiteden daha özgürdür ve daha tartışmalıdır. İki, hapishaneleri bilirim, koğuşların maltası ve bir de bütün koğuşların açıldığı ana malta vardır, burada volta atarız. Her ana malta, bugünkü her üniversiteden daha üniversitedir. Orada dünyada olup bitenlerin hepsi tartışılır.

Bunları yazdım ve Teziç'e verdim.

Şimdi seksen adet sıfırın başındadır.

Ama çok "paper" çıkarıyoruz, diyor. Övünüyor.

Buraya her girerken kapıdaki ismi okuyorsun, "duatepe" yazıyor. Şimdi Prag Büyükelçisi, Cenk Duatepe'dir. Aile buluşmaları olur, bazen söz biter, sonra fark ettim, tam bu anlarda ben "Cenki Dayın ne halde" diyordum. Cenk de "Ağabey doktora yazıyor" diyordu, Paris'te idi. Sonra aradan zaman geçiyor, aile toplantısı var, sessizlik var, sessizliği bozmak bana düşüyor, "Cenk, Aslan Dayı'n ne yapıyor", cevaben, "doktora yazıyor, Ağabey" geliyordu. Bir defasında baktım, yirmi yıl olmuş, canım sıkıldı, "Cenk doktora bitmedi mi hala" deyiverdim. Cenk, cevaben, "Ağabey, yanlış anladın, Dayı'm, Saint Germain'de doktora işi yapıyor, başkalarının doktorasını yazıyor" deyiverdi. Ben de Erdoğan Hoca'ya haber ver, yorum, doktora yazma sanayii ülkemize de gelmiştir ve benimle gizli celse yaparsa, sanayii ve bazı adları verebilirim.

Bizimkiler sömürge üniversitesidir; terfi etmek için yabancı dilde yazmak şarttır. Bazı çok değerli rektörlerimiz dahi bu utanç verici kuralda ısrar ediyorlar; gaflet içindeler, internet icat edildi, mertlik bozuldu, internetten, her dilde makale yazma sanayimiz de kurulmuştur. Kendi kendimizi aldatıyoruz.

Murat Bardakçı

Bir tek yenilik var mı? Murat Bardakçı ve Turgut Özakman'dan başka tarihçi var mı? Bu kadar tarihçi var da,

Turgut Özakman

Ermeni Sorunu'nda bir tek yeni makale var mı, bir tek yeni tahlil var mı? Bunlar yoktur.

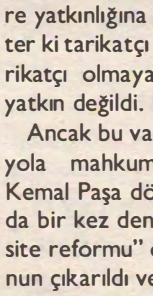
Ancak mahkeme zabıtlarına göre karısını döven profesörler var.

On yedinci yüz yıl Osmanlısı'nda cerre çıkan softalar misali, ay boyu, oligarklardan para toplayanlar var. Para toplamaktan, maç anlatmaktan, varlıklı kasapların sağlıklı oğulları tipi ile televizyonlara çıkıp millicilere küfretmekten hocalığa zaman bulamayanlar var. Öyleyse yök, yok'tur.

"On yedinci yüz yıl Osmanlısı'nda cerre çıkan softalar misali, ay boyu, oligarklardan para toplayanlar var. Para toplamaktan. Maç anlatmaktan, varlıklı kasapların sağlıklı oğulları tipi ile televizyonlara çıkıp millicilere küfretmekten hocalığa zaman bulamayanlar var. Öyleyse yök, yok'tur."

YÖK yok mu?

Bir ülkede Güler Sabancı rektör tayin ediyorsa, Rahmi Koç rektör seçiyorsa, üniversite öğretim üyelerinin rektörlerini seçmemeleri ayıptır; eskiden seçiyorlardı. Bu korkudan aklı durmuş 12 Eylül'ün icadıdır. Erdoğan Hoca'nın ilk işi, rektörlerin üniversitede seçilmesini istemek idi, yapmadı.

"Bugün seçim üniversitelere bırakılsa, yüzde seksen rektörler, tarikatlardan çıkar. Bunların pek çoğu da fethullahçıdır.."

Rektörlerin öğretim üyeleri tarafından seçilmesini savunuyorsunuz?

Eylülist diktatoryadan önceki durum budur.

Yalnız burada her hangi bir illüzyona kapılmıyorum.

Bugün seçim üniversitelere bırakılsa, yüzde seksen rektörler, tarikatlardan çıkar. Bunların pek çoğu da fethullahçıdır..

Peki neden?

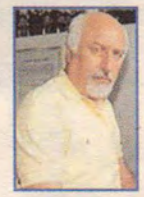
Doğrusu budur. Tarikatçılık ise 12 Eylül'ün yoludur. Biz, üniversitelerde asistan seçme özgürlüğüne sahip değildik. Güvenlik tahkikatı vardı, bu nedenle, üniversiteleri tarikatçılarla doldurdular. Bu da Ordu'nun tercihlerine uygundu, bakın, çok yakında, ailesinde bir töb-der üyesi, öğretmen olduğu için bir astsubay öğrenciyi tard ettiler. Töb-der tarih oldu ve hala korkusu sürüyor. Bu nedenle ancak "bulaşmamış" olanları asistan alıyorduk, alabilmek için, akademik kariyere yatkınlığına hiç bakamıyorduk. Yeter ki tarikatçı olmasın, dolayısıyla, tarikatçı olmayanların da çoğu bilime yatkın değildi. Değildir.

Ancak bu var olduğu için bu günkü yola mahkum değiliz. Çözümü var; Kemal Paşa döneminde, otuzlu yıllarda bir kez denendi, "kemalist üniversite reformu" olarak biliyoruz, bir kanun çıkarıldı ve üniversite kapatıldı ve on gün sonra tekrar açıldı. Onlar dışarıda kaldılar.

Eylülist yol çare değildir. Üniversiteleri, toptan, bir kez kapatıp yeniden açmak gerekiyor. Kuşkusuz yeniden açarken, sabancı, koç, has, okan hepsini ve hepsini kamulaştırmak durumundayız. Bu "açtım-kapattım" operasyonunda ise, mevcut "hocalar" içinden üçte ikisini, camilere atamak yerindedir. Bekir Coşkun, umum cami imamlarını, müsteşar ve genel müdür yaptıkları için camilerde imam-hoca kıtlığı olduğuna işaret ediyordu. Böylece bir kıtlığı dahi telafi etmiş oluyoruz; Robert College Rektörü Ayşe Hanım'ı, Bebek Camii'nde "hoca" düşünebiliyorum. Pek güzel, türbanını takar, matematiğini anlatır ve sonra yakın lokantalara; pek güzel, tayyibi islamda dudak boyamak, düşük bel, açık göbek usuldendir. Bir tek türban yeterlidir; böylece camilerde, istatistik ve bahusus iktisat ve matematik dersleri de başlamış olacaktır. Bir gün bunun yapılacağını biliyorum.

"Eylülist yol çare değildir. Üniversiteleri, toptan, bir kez kapatıp yeniden açmak gerekiyor. Kuşkusuz yeniden açarken, sabancı, koç, has, okan hepsini ve hepsini kamulaştırmak durumundayız. Bu "açtım-kapattım" operasyonunda ise, mevcut "hocalar" içinden üçte ikisini, camilere atamak yerindedir. Bekir Coşkun, umum cami imamlarını, müsteşar ve genel müdür yaptıkları için camilerde imam-hoca kıtlığı olduğuna işaret ediyordu. Böylece bir kıtlığı dahi telafi etmiş oluyoruz; Robert College Rektörü Ayşe Hanım'ı, Bebek Camii'nde "hoca" düşünebiliyorum. Pek güzel, türbanını takar, matematiğini anlatır ve sonra yakın lokantalara; pek güzel, tayyibi islamda dudak boyamak, düşük bel, açık göbek usuldendir. Bir tek türban yeterlidir; böylece camilerde, istatistik ve bahusus iktisat ve matematik dersleri de başlamış olacaktır. Bir gün bunun yapılacağını biliyorum."

Biz, Kenan Evren diktatoryasına karşı çıkardığımız "aydın belgesi" içinde, bir eş güdüm kurulu olarak yök'ü koruduk. Ama hiçbir işe yaramamıştır ve sadece bir eylülist alet olarak kalmıştır. Erdoğan Hoca'dan çok umutluyduk, hiçbir işe yaramadığını görüyoruz.

Yalçın Doğan

Artık YÖK yok olmalıdır.

Peki Hocam, konuşmamızın sonuna geldik, Şemdinli'yi saymazsak iki sorum kaldı, kısaca cevap verir misiniz, birincisi, Harold Pinter ile ilgili, Pinter Nobel alınca hepsi övündüler, başta Yalçın Doğan, sonra siz söylediniz, yazdıklarının dışında şeyler çıkınca biraz sustular.

Ne demelerini bekliyordunuz, ben, belgelerle konuşuyorum. Yalçın Doğan, "sıkılmıyor". Orada kavga var, Strausz-Hupe, Pinter'i kovuyor, Pinter önce Nazlı Ilıcak'ın üzerine yürüyor. Amerikan Büyükelçisi Strausz-Hupe, "olur, demokrasilerde tartışma olur" deyince, Harold, "not if you've got an electric fiire hooked to your genitals", penisine elektrik kablosu bağlanmışsa hangi tartışmadan söz ediyorsunuz, diye çıkışıyor. Nazlı, her zamanki nazlılığındadır, Harold'a, "biz buralıyız, sen gideceksin, yine bir oyun yazacaksın, para kazanacaksın" demeden de geri kalmıyor. Harold ise hemen Nazlı'nın üzerine bir hamle yapıp, "that is an insult and was

Strausz-Hu

Nazlı Ilıcak

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erdal İnönü dahi Yalçın'dan dürüst ve cesur davranıyor, Miller'e, "size katılmamak elimden gelmiyor" diyor

meant an insult and I throw it back" yollu, bağırıyor; hakaret ediyorsun, bilerek yapıyorsun, hakaretini yüzüne fırlatıyorum, demektir. "Sakallı gazeteci", kayıtlarda, Yalçın Doğan böyle, "a bearded journalist" olarak geçiyor, zavallı övünmeye kalkmasa hatırlamayacaktım. Sıkılmadan bunları ve bulunanların hiç birisini hatırlamadığını yazıyordu..

Amerikan Büyükelçisi'nin, Arthur'un konuşmasından sonra konuklardan konuşmalarını istiyor ki, Erdal İnönü dahi Yalçın'dan dürüst ve cesur davranıyor, Miller'e, "size katılmamak elimden gelmiyor" diyor; belki de Erdal İnönü Tarihi'nin en cesur sahifesidir. Sıra Yalçın Doğan'a geliyor, yazarken utanıyorum, kayıtlarda, "he chose simply to rub his hands together" geçmektedir, ellerini oğuşturmuş ve demek ki Aydın Doğan'ın kulu olmaya dünden razı imiş, bunu da anladık, sadece hem Arthur'e ve hem de Strausz-Hupe'ye teşekkür ediyor. Bu sakallı gazeteciye ise her zaman tutkulu Pinter şaşırıyor, Arthur'e, "sen konuşurken bana hep tasvip ettiği işaretini gönderiyordu", demektedir.

Umursamıyorlar mı? Umursuyorlar, ama, artık umursadıkları biz değiliz. Kafkaesk bir metamorfozdan geçmişler, hem cinslerini umursuyorlar, Kafka ise, hem yeni hemcinslerini ve hem de bunların, umursama organlarını yitirmiş yaratıklar olduklarını anlatıyor.

Havaalanı'na doğru yol alırken Harold, mutluluktan uçuyordu, bu emekçi, çocuğu emekçi, Amerikan Büyükelçiği'nden kovulan yazar olduğu için kendi kendisiyle iftihar ediyordu.

Önemli mi?

Gürkan Bey Dostum, bir ders veriyoruz, bırakılırsa , "yalan tarih" yazacaklar, önlüyoruz.

Strausz-Hupe önemlidir, yaşlı profesör kampanya direktörü idi, benim bilgilerime göre, izliyorduk, Özal yerine yeni bir başbakan arıyordu. Seksenli yıllardır, Mehmet Barlas'ın evinde Bedrettin Dalan ile buluştuğu haberlerini alıyorduk. Bedrettin Bey hayattadır. Tarihe doğru not düşmek zorundayız.

Asıl önemlisi, Strausz-Hupe, basında kadrolaşma peşinde idi; Hasan Cemal, ilk başarısıdır. Hasan Cemal'i, soldan soyup Amerikan çizgisine yatıran Strausz-Hupe oldu. Hasan, o zaman yakını, Ufuk Güldemir'i sağladı ve Yasemin Çongar, ise Güldemir'in çok yakınıydı, ilk hasat bunlardır. Yirmi yıllık bir tarihten söz ediyorum.

"Asıl önemlisi, Strausz-Hupe, basında kadrolaşma peşinde idi; Hasan Cemal, ilk başarısıdır. Hasan Cemal'i, soldan soyup Amerikan çizgisine yatıran Strausz-Hupe oldu. Hasan, o zaman yakını, Ufuk Güldemir'i sağladı ve Yasemin Congar, ise Güldemir'in çok yakınıydı, ilk hasat bunlardır. Yirmi yıllık bir tarihten söz ediyorum."

Hasan Cemal

Ufuk Güldemir

Yasemin Çongar

Devamı?

Semih İdiz, kimin keşfidir, bilemiyorum. Ancak Amerikancılık'ta Hasan Cemal'i, İsraelcilik'te Yalım Eralp'i, Barzanicilik'te İlnur Çevik'i geride bırakıyor. Ve Sedat Ergin'i kutluyorum, İdiz'e, Milliyet'in her sayfasını açan odur. Yazmakta olduğumuz basın tarihinde yeri sağlamdır. Burada duruyorum ve tekrar tekrar kutluyorum.

Semih İdiz

Terim'i geçiyor muyuz.?

K. Aksu'nun damadıdır. Futbol bilmez, bildiği kadarını da anlatamaz; aynı şebekedendir ve hem "ak", hem "su" ve hem de terim'i var, akistler bol para veriyor. Ağar ile ilişkisi, Şemdinli'den "müdürüm, sos.." diyen polis müdürünkünü andırıyor. Diğer yandan, futbolcuların çoğu tarikattandır, hem sabetayist hem fethullahçı, klüp başkanları tit'tendir, inşaat ve tekstil ve turizm, demek istiyorum. Tit sektörü mafya ile iç içedir.

Hepsi bu kadar..

Sabetayist-tarikatçı olmayanın takıma alınması zordur. İsim vermiyorum, yazdıklarım kitaplardadır.

Şemdinli'ye geliyoruz...

Susurluk nire Şemdinli nire?

Aydın Doğan matbuatı, Şemdinli'de patlayan bombalardan hareketle, Jandarma Umum Komutanlığı'nı pasifize etmeyi ve bir zamanlar genelkurmay başkanı olması için davul-zurna çaldıkları Yaşar Paşa'nın, şimdi "millici" sayıp, yolunu kesmeyi denediler. Yine yanıldılar.

Neden?

Susurluk'ta cesetler ve dolayısıyla ip uçları vardı, "beyin" ya da "merkez" aranıyordu. Bulamadılar. Burada hem Jandarma Komutanlığı ve hem de Kara Kuvvetleri, başında, "biz varız" dediler. Dolayısıyla, Tayyip Erdoğan, bizim Murat Yetkin'i bir daha yanılttı, "sonuna kadar" gidecekti, patinaj oldu.

Kim kimi yanılttı?..

Murat benim arkadaşımdır.

Peki "biz varız" demek ne anlama geliyor?

Artık teoremlerimiz genel kabul görüyor. a-Musul alınmazsa Diyarbekir verilir. b-Hem Musul ve hem Diyarbekir bölge adlarıdırlar. c-Musul'da Kürdo-Jüdaik devletsi organizmadan sonra, Diyarbekir, daha çok, iskeleye bağlanan halatı kopmuş mavnadır, hareket ediyor, kopuyor ve kayıyor. d-Kara Ordusu ve Jandarma Umum Komutanlığı "izin vermeyiz" demektedir. Şemdinli işte budur.

Peki?

Kuvvet Komutanları'nın bu refleksini anlamak isabetlidir. Ancak bu yolun başarı sağlayacağını sanmıyorum. Hatta en çok başarılı olduğu halde hedeften o ölçüde uzaklaşma ihtimali var; yeni teoremi böyle formüle ediyoruz. Çünkü, artık ülke bütünlüğüne yönelik "tehdit" yer değiştirmiş durumdadır, şiddet'in merkezi Musul'a kaymış haldedir. Görüyoruz.

Artık Diyarbekir'i avuç içindeki sabun saymak zorundayız, sıkıştırılırsa sıçrar, uzağa düşme ihtimali var. Anlıyorum, amma, yol olarak görmüyorum.

Çözüm yok mu, Hocam?

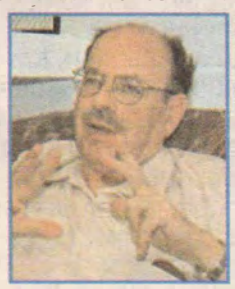
Hayır, her zaman var, "Edirne'nin İstirdatı" önümüzdedir.

Çalışılmasını öneriyorum.

Teşekkür ederim, son sözleriniz varsa..

Ne yazık çok, özetleyebilirim.

Bir; arkadaşımdır, yine Murat'a dönebilirim. Tayyip Bey, bitmiştir, "çözüm" görmeye çalışmak, gazetecilik açısından çok tehlikeli görünüyor. Bitirebilir. Burada gazetecilik veya tahlil göremiyorum, zaman ve kağıt israfına benziyor.

James Petras

Gazeteci mi? Cheney'in danışmanı Libby yargı önündedir, "neo-con" imiş, bu kadar mı? Amerika'da yayınlanan Counter Punch Dergisi'ni tavsiye ediyorum, Kasım 3 2005 sayısında, Profesör James Petras'ın yazısı var. Buradan öğreniyoruz, İrving Lewis Libby bir Yahudi olup, "Wolfowitz, Elliot Abrams, Douglas Feith, Kagan, Cohen, Rubin, Pollack, Chertoff, Fleisher, Kristol, Marc Grossman, Shumsky", hepsi birlikteler, sionist Likud Partisi'nin, "zionism linked with the right wing Likud Party of Israel", Amerikan kolu'durlar. Bunlar bir pati'dirler; bunu okuyoruz. Güzel, demek gazetecilik de tükenmek üzeredir.

İki sorumuz, çıkıyor, demek ki, Işık Tarikatı'nın İhlas Holding'i, üzerinde ayrıca durmamız gerekiyor ve şimdi başında Albay Hilmi Işık'ın damadı Enver Ören bulunuyor, kendisine danışman olarak sionist Grossman'ı seçiyor. Nokta.

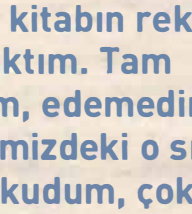
İkincisi, Wolwowitz'in da, Şaron'un fazla sionist olduğu için ayrıldığı Likud Partisi'nden olduğunu öğreniyoruz. Bu da güzel, buraya gelince kimlerle konuşuyordu, hangi evde toplanıyorlardı; gazetecilik sormayı gerektirmektedir. Yoksa...

İkinci son-sözüme geliyorum.

Aşk da bilim de ayrıntıdadır, hep söylüyorum. Rahmi Bey'i yakalamışlar, biz tekne sefası yapıyor, sanıyorduk, Avusturalya denizinde, teknesinde aşırı silah olduğu için Rahmi Koç'u gözaltına almışlar. Bunu, bununla birlikte, bir de küçük ayrıntıyı yakaladık, kaptanı, "eski bir İsrael askeri" olup adı Yasef Catalan imiş, çok hoş, Koç, Katalanya'lı, seferad bir Yahudi ile iş tutuyormuş, ayrıntı müthiş görünüyor. Acaba mossad'tan mı, acaba askeri bir sefer mi; yerim yok, soruları burada bırakıyorum.

Üçüncü son-sözüm, bir rastlantı üzerinedir, tam bröveden Atatürk resmi çıkarılırken Mustafa Koç'un Londra'da mumya Atatürk'ü daha yakışıklı yaptığını öğreniverdik. Kul matbuat bunu bir koç bayramı haline getirdi, sevindik. Amma bayramlık fotoğrafta, yanlarında, hala hazırol vaziyetinde İbrahim Fırtına vardı, ne arıyor? Daha düne kadar Hava Kuvvetleri Komutanı idi ve o sırada, sık sık, uçağa binip Tel Aviv'e sürdüğünü takip ediyorduk. Şimdi öğreniyoruz, Koç ile golf arkadaşı imişler; çok hoş, halkımızın ordusunun komutanları oligarklarla devamlı golf arkadaşlığı yapıyormuş, daha halkçı gerekçeler bekliyorum. Bir de uçak parası ile oteli kimin ödediğini, Kemal Tahir Türkçesi ile, müthiş merak ediyorum.

Son sözümün sonuncusu şudur; Geçen Pazar, Hürriyet'te, fevziye mektepleri ile ilgili yeni bir kitabın reklamı vardı, tam sayfa idi, okudum, kestim ve bir de arkasına baktım. Tam sayfa Ahmet Altan ile karşılaştım, ne yapayım, itiraf ediyorum, edemedim, ilk cümle-paragrafı okuyuverdim. Aktarıyorum, "hepimiz, içimizdeki o sırrını ele vermeyen esrarın peşindeyiz." İyi oldu okudum, çok çok güldüm, "esrar" sözcüğünün "sır" sözcüğünün çoğulu olduğunu bilmeyen bir yazarla yüz yüze geliverdim. "..o sırrını ele vermeyen sırların peşindeyiz", demek "bab-ı ali kapısından geçiyoruz" demekle özdeştir.

Wolfowitz

Bu da, Ahmet Altan, Ertuğrul Özkök'ün büyük keşfidir.

Tarihe not düşüyoruz.

Geçen Pazar, Hürriyet'te, fevziye mektepleri ile ilgili yeni bir kitabın reklamı vardı, tam sayfa idi, okudum, kestim ve bir de arkasına baktım. Tam sayfa Ahmet Altan ile karşılaştım, ne yapayım, itiraf ediyorum, edemedim, ilk cümle-paragrafı okuyuverdim. Aktarıyorum, "hepimiz, içimizdeki o sırrını ele vermeyen esrarın peşindeyiz." İyi oldu okudum, çok çok güldüm, "esrar" sözcüğünün "sır" sözcüğünün çoğulu olduğunu bilmeyen bir yazarla yüz yüze geliverdim. ".. o sırrını ele vermeyen sırların peşindeyiz", demek "bab-ı ali kapısından geçiyoruz" demekle özdeştir. Bu da, Ahmet Altan, Ertuğrul Özkök'ün büyük keşfidir. Tarihe not düşüyoruz.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

timurdan@yahoo.com
Timur DANIŞ

HACETTEPE'DE ÇAYLAR ÖĞRENCİDEN

Çay Bildiri

Duyduk ki, yurtların önüne kocaman bir alışveriş merkezi yapılmış. İhalelerinde dolarlar uçuşan.

Orayı işler kılmak isteyen akıl, önce kantinleri kapatacakmış.

Dönüp yüzümüzü Edebiyat'a çevirdik.

Burası bir kantin mi? Bir büfe mi? Hatırladık sonra kışın ayaklarımızın donduğunu.

Edebiyat içerisinde oturabilmenin cam kenarlarındaki taşlara emanet olduğunu.

Bir de içimizi ısıtacak bir bardak çayın fiyatının 50 lira olduğunu..

Madem öyle, işte böyle deyip bir tüp, bir çaydanlık getirdik.

Hesap ettik, maliyeti 15 YKR.

Buna rağmen 215 YTL para arttı.

Takım elbiseli adamlar geldi sonra, dekanlığın rektörlüğe şikayeti üzerine.

Çay demleyip içiyoruz diye mi? dedik.

"Evet, bir de tüp tehlikeli olabilir" dediler...

Elektrikli kazan alıyoruz dedik. Para kazanıyorsunuz, ticaret yapıyorsunuz dediler.

İnsanlar kendi paralarını atıp üstünü alıyor, parası olmayanlar da çay içebiliyor dedik.

Bize ne, ne haliniz varsa görün dediler.

Biz de sorduk:

Neden, neden, neden???!!!

Trilyonluk ihalelerle açtığınız oralarda çay ne kadar olacak?

Kimlerin ne çıkarı var ki biz kışın ortasında taaa 'oralara' dünyanın parasına bir çay içmeye. Bunun nedeni sadece para mı?

Biz, rektörlük binasının üst katlarından bakılınca birer rakam olarak mı görülüyoruz?

Ya biz birer insan ve öğrenciysek?..

Ya her şey para değilse?..

Peki, niçin jandarma karakolunda çay 5 YKR?

Hocaların ve hizmetlilerin mutfakları var; Niçin bizim bir bardak çayımızda gözleri?..

Niçin 50 YKR?

Tüm bu sorulara yanıt alabilmek için biz buradayız ve öğrenci çayhanesi açılıyor.

Ve sayın rektörümüzü sorularımızı yanıtlamaya; o büyük alışveriş merkezinin değil, bizim mütevazı çayhanemizin açılış kurdelesini kesmeye davet ediyoruz.

Tüm arkadalarımızı çay demlemeye, çay içmeye çağırıyoruz.

Ayrıca kazan ve tabure almamıza rağmen para arttığından dolayı, önümüzdeki 3 gün öğrenci çayhanesinde çaylar ücretsizdir!

Çay Şiiri

BEN ÇAYIM BİR KÜLTÜRÜN PARÇASIYIM.
BEN ÇAYIM EN GARİBAN SOFRALARIN BAŞTACIYIM.
BEN ÇAYIM SOHBETLERİNİZİN ARKADAŞIYIM
BEN ÇAYDANLIĞIM ÇAYINIZA EV SAHİPLİĞİ YAPARIM
KAH BİR TÜP KAH BİR PRİZLE ÇALIŞIRIM.
BİRAZ DİKKAT EDERSENİZ EĞER, BİR ZARAR VERMEM SİZE.
ALMAYA GELİRLERSE BENİ ELİNİZDEN
BIRAKIN GİDEYİM , EN GEÇ ERTESİ GÜN GERİ GELİRİM
İNATÇIYIMDIR ANLAYACAĞINIZ.
SONRA BİZİM ŞEKER VARDIR. EN TATLISINDAN.
GERÇİ O ÇAYLA DAHA YAKINDIR AMA..
OLSUN SEVERİZ BİRBİRİMİZİ.
ÖĞRENCİ ÇAYHANESİ YENİ MESKENİMİZ..
DUYDUK Kİ BİZDEN MAHRUM EDİLECEKMİŞSİNİZ..,
BENİM İNADIM SİZİN HAKKINIZDIR.
SOHBETLER EDİN BAŞIMDA
BOL BOL EĞLENİN SONRA..
PAYLAŞIN HERŞEYİ.
BİR KUTUDA BİRİKSİN KAYNAĞIM
AMA BAKMAYIN, PARA DEĞİLDİR YAŞAM KAYNAĞIM
YAŞAM KAYNAĞIM YAŞAM ALANLARINIZDIR.
SİZİN OLAN BU ALAN SİZİN OLDUKÇA BENİMDİR ..
BENİM OLDUKÇA SİZİNDİR
YENİ TANIŞMALARA YENİ SOHBETLERE SEBEP OLDUM ŞİMDİYE DEK
VE HEP OLACAĞIM...
BENİ SAHİPLENİN
ÇÜNKÜ BEN HEPİNİNİZİM...
EN YAKIN ZAMANDA GÖRÜŞELİM..
ŞİMDİLİK HOŞÇAKALIN

Git Bilgi Üniversitesi'ndeydi.

yeniHarman ve Git Dergisi yazarlarından Timur Danış, geçen ay, İstanbul Bilgi Üniversitesi Türk Dili Birimi'nin davetlisiydi. Timur, Üniversitede öğrencilerle bir sohbet toplantısı yaptı. Bir yatıştırıcı, stres alıcı, ortam yumuşatıcı olarak seyahat planlamanın etkisine değinen Timur, kendi yaşamından örnekler vererek, okul yıllarında ve hayatının sonraki dönemlerinde kurduğu seyahat hayallerini anlattı.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boğaziçi Üniversitesi

öğrencileri Ekim ayı içinde bir hafta süre ile okullarının bahçesine çadır kurup eylem yaptılar. Eylem gerekçeleri hazırlık sınıfında kalan öğrenciylere öğrenci yurtlarında yer verilmemesiydi. Yapılan eylem sonucunda sınıfta kalan öğrenciler yurt hakkını kazandılar. Bu kazanımlarından dolayı öğrencileri kutluyoruz. Şimdi meseleyi daha iyi anlayabilmek için mikrofonumuzu Boğaziçili öğrencilere bir daha tutuyoruz:

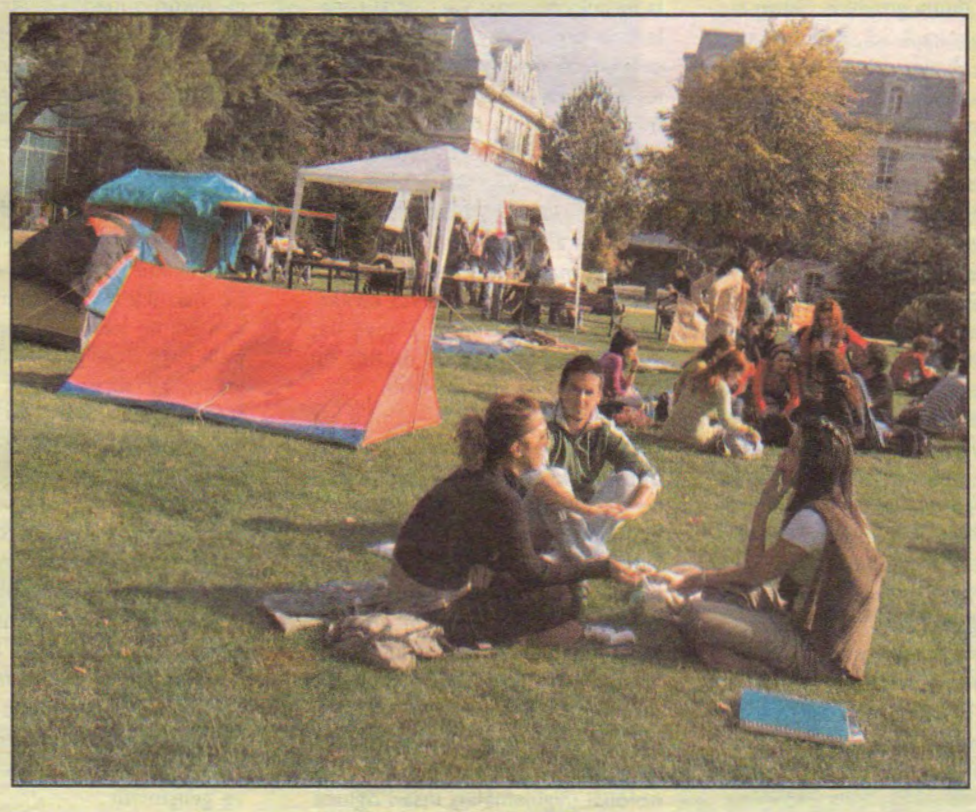
Sorun neydi?

Boğaziçi Üniversitesi'nde "remedial" olarak adlandırılan hazırlık sınıfını geçememiş öğrencilerin, derslere girme, yurtta kalma ve burs haklarının elinden alınmasıdır.

Bu uygulama sorunun bütünü göz önüne alınmadığında normal karşılanabilir. Öncelikle "remedial" olan öğrencilerin sayısının 300 civarında olması yani hazırlık sınıfını sistemin öngördüğü sürede bitiremeyen azımsanamayacak sayıda insanın olması, açıkça öğrencilerin başarısızlığından ziyade, hazırlık sınıfının İngilizce öğretemediğinin önemli bir göstergesidir. Bu olay öğrencilerine dersini aktarmayı beceremeyen öğretmenin herkese sıfır vermesine benzemektedir.

B.Ü.'de hazırlık sınıfları üç seviyeden oluşur. Hiç İngilizce bilmeyen veya çok az bilen öğrenciler "beginner" denilen başlangıç düzeyinde hazırlık okurlar ki bu gurup bir senelik hazırlık sınıfının sonunda "proficiency" denilen lanet sınavı geçemeyerek "remedial" olma potansiyeli taşıyan gurup olarak konumuzun esasını oluşturmaktadır. Bu üç düzeydeki öğrencilerin sosyoekonomik durumları arasında karşılaştırmaya gittiğimizde olayın sınıfsal karakteri bir kez daha karşımıza çıkar; "remedial" olan öğrenciler arasında kolej mezunu, özel dersler almış, paralı okullarda okumuş öğrencilerin olmaması okul yönetiminin sosyeteden yana tavrını açıkça ortaya koymaktadır. En büyük eşitsizliğin eşitlik olduğu göz ardı edilerek fiili durum sonucu çoğunluğu Anadolu'dan gelen bu öğrencilere "gözden çıkartılmış" muamelesi yapılmaktadır. İngilizce bilmemeleri onların suçu olmadığı gibi öğrenememeleri de geri zekalı oldukları anlamına gelmemesi gerekirken sistem adeta onları cezalandırmakta ve elemektedir.

Sorunun trajik yanlarından birisi de yurtlara yerleştirilebilecek insan sayısı konusudur. Okul yönetimi sürekli olarak bu açıklamaya sığınırken okulun son on yılda uygulanan yurt açma-kapama politikaları neden yer az var sorusunun cevabını içinde taşımaktadır. Okul idaresi son on yılda normal insanların kalabileceği iki koca yurdu kapatmış ve bir adet sosyete yurdu açmıştır. Bu sosyete yurdu insana şaka gibi gelen (insanın yüzünde bir gülümsemeye sebep olan) yedi milyar türk lirası gibi bir parayla (7,000,000,000 TL --7,000 YTL) kayıt olunabilen ve içerisinde jakuzi hariç her tür konforun olduğu bir çeşit otel olarak, birer – ikişer kişilik odalarıyla Boğaziçili olmanın ayrıcalık olduğunu idrak edebilmiş müşterilere, pardon sosyete öğrencilere hizmet vermektedir. Bu yurdun normal yurda çevrilmesi (normal insanların kalabileceği bir forma sokulması) durumunda yaklaşık 1500 kişilik bir ek alan açmak gayet mümkündür. Özet olarak okul idaresi yurtları kapatıp ondan sonra da yer yok ne yapalım derken bir yandan da "ayrıcalıklı" öğrencilerini unutmamaktadır.

Bir diğer mesele YADYOK'ta (Yabancı Diller Yüksek Okulu) var olduğu öne sürülen yetersiz hoca sayısı ve buna ilişkin olarak "remedial" öğrencilerin derslere alınmaması ve hatta "remedial" öğrencilerin yazdığı kompozisyonların okunmasının yasaklanmasına kadar giden saçmalıklar silsilesidir. Öne sürülen bu bahane de YADYOK hocalarının yaptıkları iş ile olan ilişkileri ve samimiyetleri konusunda çarpıcı bir sonucu ortaya koymaktadır (muhakkak ki istisna hocalar vardır). Çünkü aynı yetersiz sayıdaki hocalar Yaşam Boyu Eğitim Merkezi adı altındaki okul bünyesinde açılmış bilgi pazarında fiyakalı müşterilerine İngilizcelerini pazarlarken, iyi paralar kazandıklarından mıdır bilinmez, bir hayli yeterli olabilmektedir. Uzun lafın kısası Boğaziçi'nde okuyup da paranız olduğunda ayrıcalıklara sahip olabildiğiniz gibi, sadece paranızın olması durumunda da ayrıcalıklı olabilirsiniz.

Yukarıda ana hatları ile çizmeye çalıştığımız sorunun en güzel özeti ise "remedial" olan öğrencilerin isimlerinin listesidir. Aybüke, Berkant, Tankut gibi isimlere bu listede rastlanmaması bizim açımızdan tesadüf değildir.

Çadırlı eylem

"Remedial" öğrencilerin öncülüğünde bir gurup öğrenci bu sene bir dizi eylem ile sorunu çözme çabasına girişti. Önce taleplerin dile getirilmesi ekseninde bir takım yöntemler kullanan öğrenciler hiçbir sonuç alamamanın yanı sıra doğru dürüst dikkate bile alınmadıkları için yöntem değiştirdiler ve 'biz niye onları kovalıyoruz onlar bize gelsin' diyerek sorunu kendi bildikleri gibi çözmeye karar verdiler. Güney kampusun orta yerine çadır kurarak oraya yerleşen "remedial" öğrenciler ve arkadaşları, devletsiz, idaresiz, sınavsız yurtta (çadırda) hayatı aracılar olmadan üretmenin, birbirine ve bir başkasına yabancılaşmadan emek harcamanın özgürlüğünü yaşadılar. Baştan başa bir şenlik olarak geçen bu bir haftalık çadır eyleminin içerisinde bir de mini şenlik günü organize edildi. Bu şenlik gününde tavla turnuvaları, tiyatro gösterileri, İngilizce dersi, hocalarla sohbet, futbol maçları, müzik dinletileri, tişört boyama atölyesi ve bir de film gösterimi (Hababam Sınıfı Çadırda) gerçekleştirildi. Okul kamuoyundan yoğun destek alan çadır eyleminin şenlik günü sürpriz bir konukla kapandı. Ali Tekcan adındaki Öğrenci Dekanı insan çadırlara talepleri ile geldi. Attıkları somut adımları anlatan Tekcan yalvarırcasına çadırların kaldırılmasını istedi. Bu sahneyi gören "remedial" öğrenciler hisli bir yapıda olduklarından, okul idaresinin iki hafta içerisindeki somut adımlarını görmek üzere çadırları kaldırmaya karar verdi.

Sonuçlar:

İdare üç ana programla karşımıza çıktı (tabi ki doğruluğunu zaman gösterecek). İlk etapta şu anda mağdur durumdaki "remedial" öğrenciler için ek odalar yaratılması ve idareten çözümler ile kısa vadede rahatlamanın sağlanması. İkinci etapta yeni yurt olanakları için çaba harcanması. En önemli ve son olarak ise uzun vadede hazırlık sisteminin bütün olarak gözden geçirilmesi ve yeniden yapılanması. Şu anki aşamada ise bazı "remedial" öğrenciler yurda tekrar yerleştirildi, burs hakları ise birkaç haftaya kadar verilecek.

Mihri Belli
Hapishaneden Çizgiler

Yirmili yaşlarını süren bir genç adamla olgun bir kadının aşkı

"Kadın; hem şairi, hem sığırcık kuşunu hem mükemmel bir noteri andıran şaşırtıcı hayvan."
Colette

İspanyolca'dan klasik ve çağdaş aşk şiirleri seçkisi

Akşam sefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hüseyin ÇELİK

İnsanlığa devrimci bir meydan okuma: Globalizm

Paris'te 1968 olaylarının en kızgın zamanında 75 yaşlarında olan ve kendisini Anarko-Stalinci' olarak tanımlayan, Nazilere karşı Fransız direniş hareketinin önemli bir ismi olan Pierre, Chamonix'deki chalet'sinden Paris'e inmişti. Ne olup bittiğini yakından görmek, hissetmek için... Hani ne olur ne olmaz devrimden söz ediliyor... Belki...

Çeşitli yürüyüş ve gece toplantıları ile geçirdiği bir hafta sonunda kararını vermiş idi: Yine Chamonix deki kulübesine la mort dans l'ame -gönül kırıklığı- içinde dönecekti. Bir hafta içinde gördükleri, izledikleri, hisleri, devam eden olayların geleceği ve anlamı konusunda bir fikir edinip karar vermesi için yeterli olmuştu.

Vardığı sonucu şöyle dile getiriyordu Pierre:

"1919'da kalmışlar. Dünya çok değişti. Çok konuşuyorlar... Aşk-tan örneğin.. fakat aşk yapmıyorlar... Henüz sistemin değer yargılarından kurtulmuş değiller... Devrim yine bir başka bahara kaldı... Düzen, düzmeye ve nefes almaya devam ediyor... Ama bundan böyle bir çok şey de değişecek... En başta devrim beklentisi ve anlayışı."

Aslında söz konusu olaylar bir "isyan" bir "arayış" idi. Geleneksel olarak devrimden yana olduklarını söyleyenler ile karşı olanlara neredeyse eşit mesafede bir isyan... Her iki tarafın kurulu düzenlerine, anlayışlarına hayat tarzlarına isyan. Yasaklamak yasaktır. "Hayaller iktidara" diyerek geleneksel devrimci ezberi bozan bir başkaldırı...

Daha sonraki yıllarda İspanya'da Felipe Gonzalez partisinin yaşlı ve çileli kuşağına karşı durarak iç savaş ve uzun direniş yıllarının kutsal sayılan simgesi bayrağı Kraliyet bayrağı ile değiştirmeyi kabul edip ettirince, biraz daha yaşlanmış olan Pierre:

"Bu oğlana dikkat! En kuvvetli olduğu bir zamanda taviz veriyor. Yıllardır uğruna mücadele edilen bir bayrak yerine Kraliyet simgesi bayrağı İspanya'nın resmi bayrağı kabul etti ve ettirdi. Bazıları için hiç gündemde olmadığı halde ve hatta geri sayılacak bir adım attı. Yaşlı ve çileli yüreklerin duygularını, yaşları ile başbaşa bırakıp iç savaş ve baskı yıllarının yaralarını bir başka türlü sarmaya koyuldu. Kendini iktidar yapan partisinin emektarlarının hainlik suçlamalarına aldırış etmedi. İspanya'yı birleştirmeye yelken açtı. Bazı vicdanlarda suçlansa bile değişimden yana tavır aldı. Kısaca evrim yaptı bu oğlan... Bunu yaparken haklılığı tartışılsa bile haklı olmaya yol aldı."

Böylece yaşlı Pierre, farklılığını ortaya koyup, yaşadığı tarih diliminin önünde olduğunu gösteriyordu.

Aynı Pierre 12 Eylül 1980 darbesinde tesadüfen Türkiye'de idi. 12 Eylül'ü 13 Eylül'e bağlayan gece Antalya'da sıradan bir otelde kalıyordu. Sabah uyandığında gördüklerini şöyle anlattı:

"Odamdan indiğimde bol sigara içen bir sürü bıyıklı adamı bir radyonun etrafında gördüm. Salon sigara dumanı kaplı idi. Kendimi dışarı attım. Birileri bir şeyler söylemek istedi fakat anlamadım. Dışarıda olağanüstü bir sakinlik vardı. Sokaklar bomboş idi. Bir hayli yürüdükten sonra silah tutuşlarından Anadolu köylüsü oldukları belli olan askerleri gördüm. Ve darbe olduğunu anladım."

Sonra İstanbul'a ve daha sonra Paris'e dönüşü ve izlenimleri... "Tamam" diyordu, ordu kuvvetli, hiçbir direniş göstermenin ne imkanı ne de anlamı var.. Ama buna rağmen evlerin pencerelerine örneğin bir tarafı kırıştırılmış bir Türk bayrağı asamazlar mı? Bir farklılık gösteremezler mi? Direnişin bir kültür bir iklim meselesi olduğunu uzunca anlattıktan sonra Pierre Boğaziçi Köprüsü'ne karşı olan bir anlayışın direniş göstermesinin mümkün olmayacağına inandığını anlatırdı. Çünkü teknolojik gelişmeye ayak uyduramamanın, teknolojiyi insanların hizmetine sunmamanın gericilik olduğuna inanır idi. Dolayısıyla darbecilerin bir işlerinin de darbe karşıtları yaratmak olduğunu söylerdi.

Pierre "epucurien" bir insandı. Başucu kitabı da Paul Lafargue'ın "Tembellik Hakkı" idi. O, bugün hayatta yok. Ama hayatta olsa ve son yıllarda meydana gelen değişimi görseydi, bu "burjuva piçleri" ve "beyaz yakalılar" mavi tulumlu ve zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayanların bir türlü yapamadığı devrimi inceden inceye yapıyorlar diyeceğinden şüphem yok. Ve en başta canla başla internet öğrenmeye başlayacağından da şüphem yok. Çünkü Pierre'e göre medeniyet tüm dünyada tek'tir. Çeşitli olan kültürdür. Medeniyet bir ülkenin köprüleri, yolları, üretim aletleri, teknoloji uygulamaları, trenleri, uçaklarıdır. Oysa kültür mutfaklarıdır, sevgi ve sevgiyi ifade tarzları, şarkıları, türküleri, acı ve neşeyi algılama biçimleridir. Elbette medeniyet kültürü, kültür medeniyeti karşılıklı etkiletmedir. Ve hatta kültür medeniyetin gelişimine göre değişime uğramaktadır. Yeni değerler ve değer yargıları oluşmaktadır.

Burdur ilinin Ağlasun ilçesi yakınlarında Sagalossos antik kentinde Belçikalı bir arkeolog yıllardır bir araştırma ve kazı yapıyor. Bu çalışmalarda civar köylerden bir çok insan çalışıyor. Hele yaz aylarında ilçe kökenli talebeler için bir iş kapısı. Birkaç yıl önce bilim adamı kazılarda nispeten iyi korunmuş bir iskelet bulur. Adamın aklına bir fikir gelir: yanında çalışan yerli köylülerin saçlarından aldığı örnekler ile iskelet kemiklerini DNA testi yapan bir laboratuara yollar. Çıkan netice olağan üstüdür: En az iki-üç bin yıl önce yaşamış olan iskelet ile köylüler akraba çıkar... Gelişen teknoloji uygulamasının neticesi yılardır süregelen bir tarih anlayışını alt üst edecek niteliktedir. Kim bilir daha neler öğrenmek mümkündür alışılmış ezberlerin tersine.

Şırnak'da sözde güvenlik güçleri tarafından kendi dışkıları kendilerine yedirilen köylüler ülkelerinde haklarını alamayınca Avrupa İnsan Hakları mahkemesine başvurup haklarını almışlardır. Oysa birkaç yıl öncesi bırakın mahkemeye baş vurmayı bu olayın yurt dışında duyurulması bile suç sayılırdı.

Afrika'nın bir çok ülkesinde kız çocuklarının sünnet edilmesi tüm dünyada ki sıradan insanları rahatsız etmektedir ve ayağa kaldırmaktadır.

Bunlara daha çok örnekler eklenebilir. Dünyanın herhangi bir köşesinde işkence gören bir insan, kötü muameleye maruz kalmış bir hayvan artık insanlığın ortak sorunu olamaya başlamıştır.

Gerçekten son yıllarda yaşanan ve gelişerek devam eden bilgi teknolojisi uygulamaları insan oğluna bugüne kadar görülmedik imkanlar sunmakta, geniş ufuklar açmaktadır. Ancak bilgi kurgu kitaplarında görülmesi mümkün olan gelişmeler artık hayata geçmiş durumdadır.

Son yıllarda dünya ölçeğinde en çok kullanılan ve aynı zamanda en çok tartışılan sözcüklerin başında globalizm, globalleşme, küreselleşme, mondializm gelmektedir. Bu sözcüklerin anlamı konusunda yoğun bir tartışma gündeme gelmiş ve derinleşerek devam etmektedir. Bundan böyle de daha yoğun bir şekilde devam edeceği açıktır.

İtalya'da ilk ve orta öğretim talebeleri arasında yapılan bir kompozisyon yarışmasında, Hindistan kökenli bir çocuk globalleşme yi bizim Hindistan'da ürettiğimiz bir ayakkabıyı iyi bir fiyat ile Amerika da satmamız olarak algılarken diğer katılımcıların bir kısmı, hayat seviyesinin tüm dünyada aynı olması, açlığın ve sefaletin ortadan kalkması, savaşların olmaması, yetersiz beslenmeden dolayı çocukların ölmemesi olarak anladıklarını yazmışlardır. Başka talebeler ise globalleşmenin başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere zengin ülkelerin dünyaya tamamen hakim olması, fakir ülkelerin daha da fakirleşmesi anlamına geldiğini yazmışlardır.

Aslında bu kavram yelpazesi ve kargaşası İtalyan gençlerine mahsus olmayıp tüm ülkelerde, her seviye ve çevrede bulunmaktadır.

İnsanlığın yaşamaya, görüp hissetmeye başladığı bu değişim gerçekten köklü ve derin bir medeniyet değişimi, radikal bir devrimdir. Ama tarihin yaşamış olduğu medeniyet/devrim süreçlerine benzemediği meydandadır. Dolayısıyla gerek kavram içeriklerinde, gerek algılamalarda eski ezberler ile, sözcüklerle anlatma ve anlamanın mümkün olmadığı açıktır. Eski kavramlar ile yeniyi tanımlama zorlukları kendini bu konuda daha kesin bir şekilde göstermektedir.

Belgelere dayanarak insanlık tarihinin son yirmi bin yılı aşağı yukarı bilinmektedir. Son iki bin yılı aşkın zamanı ise daha detaylı olarak, herkes tarafından anlaşılacak bir şekilde gözler önüne serilmiştir. İnsanlık tarihinin en azından son iki, üç bin yıllık döneminin belli başlı özelliği sürekli değişim içeren bir süreç olarak izlenmektedir. Adına medeniyet evreleri ve devrimleri denebilecek bu değişim sürecinin en elle tutulur, hissedilir özelliği insan oğlunun ve toplumların tükettiğinden fazla üretme mücadelesidir. Aynı zamanda tüketim ihtiyaçlarının çeşitlendiği, geliştiği olgudur. Bir başka deyimle zengin olma duygusudur. Her medeniyet dönemi geçmişe göre insanlığın bir adım ileriye gitmesi anlamına gelmiş, insanların hakları, yaşam hakları ve kalitesi daha ileri gitmiş ve gelişmiştir.

İnsanlık tarihinin yaşadığı en son ve en büyük medeniyet değişikliği bir başka deyimle en büyük devriminin endüstri devrimi olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Dünyada, tek olan medeniyetin geldiği en son seviye, insan oğlunun birey ve toplum olarak refahı için en çok olanak sunan bir ortamın temelinde olduğu meydandadır.Endüstri devriminin ve getirdiği toplum yapı ve anlayışı insanlık tarihinin geldiği en önemli kazanım, gelişmişlik noktasıdır. Endüstri devriminin gerçekleştiği toplumlarda özgün toplum yapılarının oluşmasını ve bu yapıların kendi kurum ve kurtuluşlarını ortaya koymasını sağlamıştır. Aynı zamanda geleneksel kültür yapı ve değerlerinin değişip gelişmesini yepyeni yapı ve değerler oluşmasını sağlamıştır. Örneğin sendikalar, siyasi partiler, siyasi rejimler, sivil toplum örgütleri endüstri toplumu kurum ve kuruluşlarıdır.Ulus ve devlet anlayış ve uygulamaları bu sürecin bir garantisi olarak öne çıkmaktadır. Bu anlayış tamamen bir endüstri toplumu ürünü ve kavramıdır, gelişen süreçte uygulaması üretimi geliştirmek, ham madde teminini garanti altına almak, üretilen malların satılması için gereken dünya düzenini sağlamanın yolu ve aleti olarak görülmüş ve uygulanmıştır. Ve buna bağlı olarak da eşit olmayan ilişkiler, bağımlılıkların oluşmasında bir kuvvet ve tehdit unsuru olarak kendini göstermiştir. Çeşitli nedenlerden dolayı endüstri devrimini yapamayan toplum ve ülkeler, yapan ülkelerin etki alanlarına girmişlerdir. Bu etki sömürgecilikten dolaylı bağımlığa kadar çeşitli şekillerde kendini göstermiştir.

Endüstri toplumu süreci yağdan kıl çeker gibi kolay olmamış tam aksine çok kanlı olmuştur. Hem ülkeler içinde hem ülkeler arasında bir çok kanlı savaşların temelinde sanayi toplumu süreci yatmaktadır. Bu devrimin temelinde bulunan ana unsur daha fazla üretim, daha fazla zenginlik olgusudur. Böyle olunca üretim araç ve ilişkilerinde meydana gelen gelişme ve değişiklikler toplumların kendi içlerinde olduğu gibi ülkeler arasında da güce dayanan ilişkiler kurulmasına yol açmıştır. Bu bağlamda tarım toplumundaki güç ilişkisinden çok farklıdır. Böylece sanayi üretiminin devamı ve gelişmesi için gereken ham madde ve pazarların kontrolü hem bölgesel hem küresel çapta kanlı savaşlar yaşatmıştır. Aynı zamanda bu güç ilişkileri ve savaşlar dünyanın bir çok bölgesinde tüm şiddeti ile devam etmekte, ettirilmektedir.

Tarihin her dönemi gibi endüstri toplumu dönem de değişime uğramak, yerini daha ileri bir döneme bırakmak durumundadır. Bu aslında doğal bir süreçtir. Çünkü sanayi devriminin özünde değişim ve daha ileri gitme özelliği bulunmaktadır. Bu yapısal bir sorun olduğu kadar insanlık tarihinin genel gelişim çizgisinin bir gereği, sonucudur. Sanayi toplumu gelişme sürecinde kendi iç çelişkilerini nasıl geliştirmiş ise kendini aşacak, değiştirecek özellikleri de yapısında bulundurmaktadır.

* * *

Dünyanın bir çok ülkesinde henüz sanayi toplumu yerleşmemiştir. Fakat her yönlü etkisi bir gerçektir. Bazı ülkelerde ise sanayi toplumu ile tarım toplumu tüm çelişkileri ile iç içe yaşamaya çalışmaktadır. Hatta bazı ülkelerde ileri kesimler bilgi toplumuna adım atarlarken yanı başlarında geri kalmışlık hüküm sürmektedir. Dünyanın bir çok gelişmiş ülkesi medeniyetin bu yeni döneminin etkilerinden dolayı yapısal krizlerle boğuşmaktadır.

Dolayısıyla tüm dünyada yeninin sancıları her alanda yaşanmaktadır. Binlerce yıllık insanlık tarihinin adalet, refah ve dayanışma mücadelesinin başarı ile devam etmesinde hiçbir zaman bu günkü kadar imkanlar oluşmamıştır. Dünya tarihinin hiçbir döneminde insanlığa bu denli meydan okunmamıştır.

Bu meydan okumayı kabul etmek veya etmemek geleceğin şekillenmesi anlamına gelmektedir.

Tüm mesele hızla gelen globalist bilgi toplumunu yakalamak, kucaklamak için eskilerden kurtularak yeni dönemin kurum ve kavramlarının yaratılması için çalışmaya başlamaktır.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onlara Fransız deniyor!

El Pais'den alınmıştır. Çeviren: Ceren Balamir

Son haftalarda Fransa'da yaşanan şiddet olayları yalnızca aklını kaçırmış ve kendi hayatlarını bir çırpıda yakmaya karar vermiş bir avuç sokak serserisinin yarattığı sorunlar değil kesinlikle. Ama aynı zamanda hükümete karşı yapılan muhalefet entrikalarından biri de değil: bu ne bir organizasyon, ne bir tarikat ne de bahsi geçen şehirlere karşı başlatılmış bir ideoloji çatışması. Spontane gelişen bir öfke nöbeti. Bir umutsuzluğun sokaklarda kol gezen bir şiddet kasırgasına dönüşmüş hali.

Bugünlerde yaşanan olayların hepsi aslında çok önceden beri seziliyordu. Aslında 30 yıldır sosyal ortamlardan dışlanan ve özellikle de son 3 yıldır çevre mahallelerde yaşayan fakir halka karşı yapılan demagojik provokasyonların şehirli bir meyvesi. Dışardan göç almanın, farklı dinlerden insanların bir arada yaşayamamasının bir sonucu değil bu. Yaşanan tüm olaylar bize ve tüm dünyaya Fransa'nın ülkesel birliğindeki çatlakları ve bütünlüğündeki bozukluğu gösterir bir ders niteliğinde. Tamamıyla Fransız hükümetinin başarısız politikasının bir sonucu. Normal şartlar altında hiçbir siyasi partinin bir diğerinin söylediği sözler ya da yaptığı işler konusunda somut bir sorumluluğu yoktur, ne sol görüşlü partiler sağ görüşlü partilerin söylemlerinden mesuldür ne de tam aksi söz konusu olabilir. Fakat Fransa'da yaşanan bu şiddet olayları sonucunda hepsi aynı sorumsuzluğun parçası durumuna düştüler ve bu da bir faciayla sonuçlandı. Hiçbiri olayların böyle patlak vereceğini tahmin edemedi.

Son üç yıldır olayların gidişatı önemli ölçüde bastırılıyordu, fakat bize bir bakan tüm kenar mahallelerin altına tehlikeli bir şekilde dinamit döşedi. Böylece bir hakaret sonucunda 30 yıllık bir kenara atılmışlık duygusu bir anda bulunduğu yerden su yüzüne çıktı. Tüm ayaktakımının aklını başına getirmek adına sarfedilen sözler ciddi bir genelleme barındırıyordu içinde. Önceden sezildiği üzere bu sözler son damla oldu ve yaşanan olaylar patlak verdi. Çünkü bakanın karşısında kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan bir grup genç duruyordu.

Artık yaşanan patlamaların sonuçlarını ölçebilecek bir mekanizma yok. Ama hala bir denge sağlanabilir. Ve bu noktada bir hata yapmaktan korkarak telafi yollarını kaçırmanın hiç anlamı yok. Fakir halk tarafından m Jacquerie yeniden yaratıldı ve ona sıkı sıkıya bağlandılar. Ancak bu süre içinde ülkenin çok derin yaralar aldığı da unutulmamalı. Tüm o alevlerin arasında otuz yıldır kendilerinden nelerin alındığını keşfettiler; sosyal hayatlarındaki etnik ayrımcılık, ırkçılık, nefretin de etkisiyle her alanda dışarıda bırakılma duygusu hızla yayılan bir savaş halini aldı.

Biz de yaşanan bu olaylara çanak tutmak istemiyoruz ama gerçekler de açıkça ortada: Fransa Hükümeti "eşitlikten" bahsederken kendi kendini kandırmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Bu gerileme dönemini yeni fark etmişiz gibi mi davranıyoruz acaba? Son on yıldır bu topraklarda bu ateşin içten içe yandığını ve hükümetin bunu bastırmaya çalıştığını açıkça görüyoruz artık. Kendi çocuklarını reddeden bir milletin ayakta kalabilmesi olanaksızdır. Haklar gerektiğince uygulanmıyorsa, görevlerden bahsedilmesi de anlamsızdır.

Seksenli yıllarda yaşanan göçlerden sonra yaşam koşulları iyiden iyiye kötüleşmeye başladı. Şimdi biz o göç akımının çocuklarının kimliklerini geri kazanmak amacıyla başlattıkları bir meydan okuma savaşıyla karşı karşıyayız. Kendi kendini kanıtlama savaşını kültürel bir savaşa çevirdik aslında. Artık babalar ve oğulları aynı ezilmişlik duygusuyla hareket ediyor. Aslında bu çok doğal bir süreçti, çünkü yöneticiler de bu politik oyunun başında yer almaktan geri durmadılar. Onlar için Fransız köylerindeki ve banliyölerindeki insanlara saçma sapan emirler ve hakaretler yağdırmak sosyal bütünlüğü zedeleyici bir noktaya varamaz. Oysa ki ikinci nesil gençlere bir kimlik kazandırmak gerekiyordu, doğru kategorilerde yönetimde yer almalarını sağlamak, varlıklarını reddetmemek, doğru politikalar, işleyen televizyon programları yayınlamak gerekiyordu.

Şimdi yeterince değer bulamamış bir milli bütünlüğün sembolü olarak ayaklanmış insanlarla karşı karşıyayız. Çünkü artık karşımızda "bay hiç kimse"lerden oluşan büyük bir unutulmuşlar ordusu var ve kendilerini hiçbir yere ait hissetmiyorlar. Bu her açıdan çok tehlikeli bir durum. Aslına bakarsanız hiçbir zaman hiçbir yere ait hissetmediler, hissettirilmediler. Sol görüşlü partiler onlardan "Genç Emekçiler" yarattı, ama güç ellerine geçtiği anda da onları kar gibi erittiler. Gerçekte bu yeni "tehlikeli sınıflar", tüm toplumlarda var olan zenginliklerin karşısında aşağıda kalıp kendilerini baskılıyorlar. Fakat hepsinin sınırı var ve bu kez en kötü şekliyle ortaya çıktı.

Peki tüm bu politik oyunlardan kim kendisine kâr sağlayabildi, diye sorulmaya başlandı bile. Galiba bu seçimler sonucunda belli olacak. Aşırı sağ ellerini ovuşturmaya başladı bile. Nicolas Sarkozy'nin pek çok şeye göğüs germesi gerekecek anlaşılan. Sağdaki tüm De Villers taraftarları olayları ölçüp biçtikten sonra, süsleyeceğini de unutmamak gerekiyor. Fransa'da kol gezen bu vahşetin korkusunu kendi yerlerini de sabitlemek amacıyla doğru bir şekilde yerleştirip kullanmaya çalışıyorlar.

Hükümet kendi adına bu olayları yasal yollardan bastırabilmek için çareler arıyor. Tüm yangınları söndürebilmek için 1955 anayasasında düzenlemeler yapmaya çalışıyor. Yasaları düzenleyen organlar biraz daha zorlu günler yaşıyor; Adalet Bakanı kapalı eğitim merkezlerindeki gençleri kışkırtıyor, İç İşleri Bakanı sorun çıkartan yabancı uyruklu vatandaşlar konusunda valileri kesin bir dille uyarıyor. Başbakan Dominik de Villepin emirlere ve yasalara kesinlikle uyulması konusunda kesin bir dille çağrılar yapıyor. Emirlerin neler olduğu çok açık. Peki sınırdışı etmek için mi çalışıyorlar? Olayların üzerine bu tür sert hamlelerle gitmek ileride çok daha büyük sorunlara yol açabilir. Elbette hükümet de bu konuda bilinçli: bir taraftan da ard arda bildiriler yayınlayıp bu olaylarla ilgilenecek kişiler atıyor ve kenar mahallelerde durumlarından memnun olmayan halkın arasına gönderiyor. (tüm işsiz gençlerin ANPE'ye (İş ve İşçi Bulma Kurumu) çağırılmalarını sağlamaya çalışıyor ve bu konuda tüm ayrıntıları içeren haber bültenleri dağıttırıyor. Bu bültenler daha özgür yaşayabilecekleri yeni bölgelerin oluşturulması acilen iş bulmaları ya da eski işlerine geri dönebilmeleri imkanları gibi bilgileri ayrıntılarıyla açıklıyor) Bu arada iş ve işçi bulma kurumuna %25 oranında ekonomik destek sağlayacağına da söz verildi. Hükümet halkın sağlık koşullarının iyileştirilmesi konusunda da çalışmalarını sürdürüyor.

Fransa'daki sözde olaylar üzerine sözde görüşler!

Baudrillard son günlerde Fransa'da olan biten olayları "sözde olaylar" (pseudo-événements) olarak değerlendiriyor. Bu değerlendirmeye biz nasıl bir açıklama getirebiliriz?

Her şeyden önce bu olayların herhangi bir devrimci girişim, örneğin bir Mayıs 1968'le öz ya da içerik açısından uzaktan yakından hiçbir ilişkisinin bulunmadığını söylemek gerekiyor. Araçların yakılmasından yola çıkılarak medyamız tarafından üretilen güncel bilim kurgunun gerçekle bir ilişkisi yok. Din, inanç, baş örtüsü vs ile hiç mi hiç ilişkisi yok.

Simülasyon kuramı penceresinden bakıldığında Fransa ve benzeri konumda bulunan ülkelerde devrim olasılığının sıfırın altında olduğunu anlamak gerekiyor. Bir anlamda toplumun gönüllü olarak boyun eğip sahip çıktığı neo liberal düzeni değiştirmek isteyen kimse yok. Yaklaşık 60 milyon nüfusa sahip bu ülkede 2004 rakamlarıyla çalışan insan sayısı 27.455.000. Olayları çıkaranlarsa yoğunlukla her bölgeden olarak değerlendirilebilecek Afrika kökenli Fransız vatandaşı, Fransa'da eğitim almış olan 18-30 yaş arası genç insanlar. Hemen hiçbiri çalışmıyor. Bunların mevcut düzende değişiklik istemek bir yana, tam tersine mevcut düzenden kendilerine düşen payı istedikleri ortada. Televizyon kanallarının her yaştan eylemciyle -yüzlerini gizleyerek- yaptıkları görüşmelerde söylenen şey: "İşsizim, iş istiyorum. Yaşım 24. Bu yaşa kadar doğru dürüst iş sahibi olamadım. Bu hep böyle mi olacak? Böyle olacaksa ben de sesimi başkalarına zarar vererek çıkartırım." Çünkü medya ancak o zaman bizimle ilgileniyor. Normal zamanda gazetecilere derdimizi anlatmaya kalkışsak kimse bizi dinlemiyor. Bizi dinleyenleriyse hükümet dinlemiyor. Banliyölerde tıkıldığımız toplu konutlarda da dört duvar arasındayız, hapishanede de dört duvar arasındayız. O yüzden hiç fark etmez diyorlar. Bu insanları tanıyanlarsa yaptıklarının yanlış olduğunu söylemekle birlikte, onları bu noktaya işsizliğin getirdiği görüşündeler.

Olayların olduğu Fransa'da büyük bir heyecan yok. Daha çok bir bıkkınlık ve bezginlik söz konusu. Olaylar her nedense mesai saatleri içinde olmuyor. Hemen hep geceleri oluyor. Çalışan kesim gündüzleri sakin sakin işine gidip geliyor. Geceleri herkes evine döndükten, araçlar sokaklara park edildikten sonra yakma, yıkma işlemi başlıyor. Burada bile eylemcilerin naif/çocuksu yaklaşımına özgü bir şeyler bulabilmek mümkün. Arabası yakılan genç bir kadın ayni bıkkınlıkla: "Eğer durum benim arabanın yakılmasıyla düzelecekse, yansın anasını satayım!" diyor.

Bu eylemcilerin arkasında herhangi bir sendika, siyasi örgüt, cemaat desteği yok. İnsan yerine konmak, insan gibi yasamak istediklerini söylüyorlar. Çalışan yirmi yedi milyon küsur insanın her gün karşılarına geçip tüketmeleri onları psikolojik açıdan rahatsız ediyor doğal olarak. İş bulamamalarının ya da buldukları zaman bile uzun süre çalışamamalarının nedeni ait oldukları etnik grup ya da renkleri. Kendi kölelerini yani proletaryasını burjuvalaştıran ve onların yerini eski kolonilerden getirttiği insanlar ve göçmenlerle ikame eden bir Fransa, bu insanlara eskiden kendi proletaryasına uyguladığı ayrımcı yöntemleri uygulamaktadır. Bu kez aradaki fark eski proletarya yeni burjuvazinin mevcut düzenin arkasında yer almasıdır. Anlaşıldığı kadarıyla göçmen kökenli eylemci Fransız vatandaşlarının yapması gereken iş önce Fransız vatandaşı olduklarını topluma kanıtlamaktır. Bunu renkleri ve etnik kökenlerini koruyarak yapmaları mümkün görünmüyor. Oyunu kuralına göre oynamak için Fransa'nın onlara sunduğu sporcu modellerine bakmaları gerekiyor: Fransa için oynayan Afrika ve koloni kökenli futbolcular, Fransa için koşan atletler,vs gibi. Fransa adlı ülke, Fransa vatandaşlarına aitse onların da bu ülkeye sahip çıkması bekleniyor. Dolayısıyla Fransa toplumundaki olaylara karşı tepki ancak bir o kadar da derin sessizliğin nedenlerinden birinin bu olduğu söylenebilir. Fransa'nın kimlik kartını taşıyorsanız önce Fransalı olacaksınız. Geldiğiniz ülkeyi çok sevebilirsiniz ama sizi konuk olarak kabul eden ülkeye de ihanet etmeniz hoş karşılanamaz diyor diğerleri. Yaptığınız suç. Bunun bedelini ödemek durumundasınız. Sonuç olarak buradan bakıldığında bir demokrasi ve insan hakları ülkesi gibi görünen Fransa'nın en azından mevcut hükümet ve devlet politikalarına bakıldığında, sanıldığı kadar demokrat ve sanıldığı kadar insan hak ve özgürlüklerine sahip çıkan ve göçmenleri demokrasi kurallarına göre kazanmak isteyen bir ülke olmakta zorlandığı görülüyor.

Bu işi başarsalar da başaramasalar da, bu onların sorunu. Beni önce on milyon dolayında işsizin bulunduğu söylenen kendi ülkem ilgilendiriyor. Fransa'yı bırakalım, kendi işimize bakalım derim.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AB uğruna Kıbrıs gidiyor, Güneydoğu da ciddi tehlike edilmesi ve Ermeni tazminatı yolda. Bu kadar tavize

"Ne oldu yahu, savaş mı

Aydın bey, AB sürecinde 3 Ekim gününü çok farklı değerlendirdiniz. Ağırlıklı olarak Kıbrıs'a işaret ediyorsunuz, "Annan planını kabul etmekle orayı gözden çıkardık" gibi tespitleriniz var. Biz hakikaten AB sürecinde Kıbrıs'ı elden çıkardık mı?

İsterseniz o Türkiye – AB ilişkilerini çok kısa bir şekilde bir yere oturtalım hemen arkasından da Kıbrıs'la ilgili düşüncelerimi açıklayayım.

Bugün genel görüntü ve kamuoyunda uyandırılmak istenen kanaat şöyle; biz AB'ye girmek istiyoruz, esas olarak AB Türkiye'yi de almak istiyor ama burada en büyük engel AB'nin Türkiye ile arasındaki demokrasi ve insan hakları açısından varolan Türkiye aleyhine büyük uçurum. Anlatılmak istenen bu. Ben ise tamamen ona ters bir kanaate vacibim. AB ile Türkiye arasındaki ilişkiler özellikle AB açısından onun niyetlerinden kaynaklandığı için böyle söylüyorum "örtülü bir soğuk savaştır". AB 1995'de "Kıbrıs" dedi. Satrançta kaleler gibi vezirler gibi. AB'nin Türkiye'deki bölücülükle ilişkileri o günlerde de belliydi. Bugün için bu çok daha belirgin bir hale geldi. Yalnız burada bana göre de son derece kritik bir soru var. Türkiye Cumhuriyeti Devleti büyük bir kuruluştur.Bunu bir yere yerleştirmek, lokalize etmek de çok zordur.

Kim için zordur?

Herkes için zordur. TC Devleti fevkalade büyük, önemli, kalabalık, hafızası olan, refleksleri olan, politikası olan -bu arada iktidarlarla hükümetlerle özdeşleştirmiyorum devleti- sıradan bir devlet olmadığını biliyoruz. Niçin ben, Türkiye AB ile ilgili bu ilişkilerini sürdürüyor yani girmekte bu kadar ısrarlıdır bu ip niye kopmuyor diyorum? Eğer AB'ne üyelik süreci Türkiye için Kıbrıs'tan başlayıp kendi bütünlüğünü kaybetmeye varacak kadar tehlikeli bir sürece dönüşmeseydi bu yolda ileride telafi edemeyeceğiniz bir takım ödünleri AB'ne vermek ve hele bundan sonraki süreçte bu çok daha belirgin bir hale gelecek buna yenilerini eklemek mecburiyeti söz konusu olmasa idi ben çok çeşitli sebeplerden AB'ne karşıyım ama Türkiye'nin dış politika portföyünde AB gibi bir seçeneğin bulunmasını yadırgamam bunu muhafaza edebilirdi Türkiye, bunun izahı vardı.

Ancak görülüyor ki bu Türkiye için giderek zararlı bir süreç olacaktır. Şemdinli'de başlayan olayların üzerinde de AB'nin gölgesinin olduğunu söylememek mümkün değildir.Tekrar başa dönüyorum acaba ip niye kopmuyor? Kendi kendime diyorum ki acaba şöyle bir düşünce mi var, değerlendirme mi var? Biz üye olmak istesek de istemesek de AB bunları nasıl olsa Türkiye'den isteyecek, istediği vakit de sadece istemekle kalmayacak bunların yerine gelmesi için çeşitli yollara başvuracak. Bir başka ifadeyle üyelik müzakereleri dışında Türkiye'yi bunlara zorlamak isteyecektir ve diyorum ki acaba böyle düşünenler şöyle bir kıyaslama mı yaptılar?

Olaylar nasıl olsa Türkiye'nin gündemine bir şekilde girecek iyisi mi bu üyelik müzakerelerinde ortaya çıksın, bu şekilde ortaya çıkışı gelişmelerin hem zamana yayılmasına sebep olur hem de bu şekilde Türkiye için bunları kontrol altında tutmak imkanı diğer ihtimale göre daha fazla olabilir.Yoksa konuyu sadece Tayyip Erdoğan'ın ve AKP' nin birden bire AB'ci kesilmesi büyük bir nefretin aniden büyük bir aşka dönüşmesi gibi izah edemeyiz. Bu tek başına açıklayıcı değildir. Sadece siyaset böyle bakabilir bu güne ama diyelim ki, tarih böyle bakmaz. Ancak AB ile ilgili üyelik için yapılan görüşmeler adeta Lozan'ın yeniden müzakeresine dönüştü. Hazırlıkların yeniden tamamlanması ekümen, ruhban okulları, Ermeni soykırımı bir de Türkiye - Ermenistan sınır ihtilafı AB'den öğrendik böyle bir sınır ihtilafı yoktu.Türkiye'nin akarsularının komşularına ne kadar bırakılacağının uluslar arası bir komisyon tarafından belirlenmesi tabi burada hazırlıkların yeniden tanımlanması derken, Kürtlerin ve Alevilerin sokulması anlamında edildi şimdi bunların hepsi AB müktesebatı içerisinde yer almıyor. Sadece son müzakere çerçevesini oluşturacak belgeler azınlıklarla ilgili konu üstü kapalı geçilmiş bu çok yakında bu konuların gündeme getirilmeyeceğini, getirilemeyebileceğini gösterebilir ancak Anadolu'da "turbun büyüğü heybede" diye bir söz vardır, bunların hepsi ülkenin önüne gelecektir.

Bunları müzakere etmek yeniden Lozan'ı müzakere etmektir. Çünkü bunların hepsi çok açık bir şekilde veya örtülü bir şekilde Lozan sürecinde karara bağlanmış konulardır, şu anki süreci başka türlü adlandırmamız mümkün değildir. İp hala niçin kopmadı bilmiyorum. Ancak kopmamasını mümkün görmüyorum, daha doğrusu ya AB yola gelecek bu isteklerinden vazgeçecek Türkiye için makul bir çizgi ortaya çıkacak ya da Avrupa bunda ısrar edecektir. Öyle bir noktaya gelecektir ki; Türkiye AB'ye rest çekmekten başka bir şey yapamayacaktır. Bence 17 Aralık 2004'ten 3 Ekim 2005'e kadar gerisini bir tarafa bırakın, yaşadığımız süreci toptan ele alacak olursak ortaya çıkan tablo budur. Nitekim Başbakanın Danimarka'da ki basın toplantısını terk etmesi bu söylediğimin bir işaretidir. Bu terkin planlanmış olup olmadığını bilmiyorum. Büyük bir ihtimalle o anda başbakan Erdoğan'ın çok alıştığımız fevri tepkilerinden birisi olabilir ama Başbakanın 17 Aralık'ta kalkması lazımdı, bir bakıma çok da gecikmiş bir tepkidir ama işin nereye varacağını işaret ediyor gösteriyor.O günkü prizmadan bakmak lazım Türkiye - AB ilişkilerine,daha doğrusu iki olayın müştereken oluşturduğu prizmadan. Birisi AİHM'nin türbanla ilgili kararı diğeri Danimarka'nın başbakanının basın toplantısında "burası demokratik bir ülkedir" diye Kızıl TV' yi yani Roj TV'yi basın toplantısından Türk başbakanının arzusuna rağmen çıkartmaması. Burada da hemen bir soru mukadder oluyor. El Kaide'nin televizyonu olsaydı Danimarka başbakanı Roj TV'ye gösterdiği demokratik hoş görüyü acaba El Kaide'nin TV'sine gösterebilir miydi? Çifte standart ortadadır, AB'nin demokrasiyle, insan haklarıyla, hukuk devletiyle ilişkisi sadece kendileri içindir. Atina Demokrasisi. Bu güne kadar Avrupa'ya göçenlere, göçmenlere insan hakları yok, hukuk devleti yok, demokrasi yok, Türkiye'ye gelince bölücülük için var, sonsuz özgürlük var ama bir takım engellenmiş dini vecibelerin serbestleşmesi için bu değerler AB'nin defterinde ve kitabında yazmıyor.

Danimarka'nın başbakanının basın toplantısında "burası demokratik bir ülkedir" diye Kızıl TV' yi yani Roj TV'yi basın toplantısından Türk başbakanının arzusuna rağmen çıkartmaması.Burada da hemen bir soru mukadder oluyor.El Kaide'nin televizyonu olsaydı Danimarka başbakanı Roj TV'ye gösterdiği demokratik hoş görüyü acaba El Kaide'nin TV'sine gösterebilir miydi?

Türkiye bu isteklerin bir bölümünü reddetmeden en azından reddetmeyi denemeden başka hiç bir şey yapamaz. Kesinlikle kabul edemez ve onun ilk sınavı da 2006'da ve bir türlü cevabına geçemediğim Kıbrıs'la ilgili olarak ortaya çıkacaktır.

Şimdi anlattıklarınızı alt alta topladığımızda Ak Parti'nin dış siyaseti iç siyasi malzeme olarak kullandığı ortaya çıkıyor…

Kesinlikle. Çok anlamlı bir soru sordunuz teşekkür ederim. Evet, kıyamet senaryosu deniliyor. Acaba AB ile ilişkiler konusunda benim yaptığım ve buna benzer değerlendirmeler sadece kötümser bir ruh haletinden veya ideolojik bir saplantıdan yada iç politikada statükoyu savunmaktan mı kaynaklanıyor? Şimdi ben diyorum ki "acaba kıyamet kopmuyor mu dünyada?" bu biraz yavaş çekim olabilir kopan kıyamet.

1962 Küba krizinde başkan Kennedy "Küba'ya giden Rus gemilerini batıralım" diyen Amerikan Genel Kurmayı'na "ya bu batan gemiden çocuk maması çıkarsa ne yaparız?" diyordu.Bugün ise Amerika, ortaya koyduğu hiçbir gerekçe de doğru çıkmadığı halde Irak'a girdi. Şimdi belki sıra Suriye'ye geldi nereden vuracağı bilinmiyor ve dünya ne kadar gariptir ki,soğuk savaş dönemindeki istikrarı hatta barışı arıyor. Demek ki, bir yerde bir kıyamet kopuyor her halde biz de bu kıyametin kopmaya başlayacağı yerin en yakın noktasındayız bu gözden kaçırılmamalı. Ak Parti 1997'de gördü ki, milli görüşçülüğün sonu yok, bunun iktidar olması mümkün değil.

Neden mümkün değil Aydın bey?

Pek çok sebepten dolayı bu mümkün değil. Mühim olan, hangi sebepten dolayı bugünkü AKP'liler bunun mümkün olmayacağını gördüler. Daha doğrusu bu sadece pragmatik bir tespit miydi, 28 Şubat sürecinde yaşananlar. O engel çok zor aşılır gibi bir kanaat mi uyandırmıştı? Buna Tayyip Erdoğan'ın devam eden siyaset yasağını da ekleyerek böyle de yorumlayabiliriz. Milli görüşün önündeki bir takım reel engelleri bu kriz vasıtasıyla bugün AKP'yi yönetenler için görmenin bir vesilesi olduğunu da düşünüyorum. Çünkü Milli Görüşün önündeki tek engel asker değildi.

Konu sadece laiklik de değildi. Büyük bir seçmen topluluğu kendi seçtiği hayat tarzını ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya görüyordu ve biz RP iktidarını bu yoldan geri dönülemeyecek kayıplara sebep olacağını düşünüyoruz. İnsanlar "zorla başımız mı örttürülür?" den başlayarak kendi canlarına kadar varacak bir büyük endişenin içine girmişlerdir. Bunun karşı propagandayla meydana getirildiğini söyleyelim ki bu kadar kesinleşmiş duygular kolay kolay toplum mühendisliğiyle de meydana da getirilemez.

Ama biz bir an için bunu da unutalım.

Acaba o günkü Refah Partisi ne yapıyordu, bunların yatışması için bir

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

var, sıra da Kürtçe'nin ikinci resmi dil kabul akıl erdirmek mümkün değil diyen Aydın Menderes:

kaybettik?"

gayreti mi vardı. Yoksa adeta kör parmağın kör gözüne türünden bu endişeleri tırmandırabilecek istikamette bir takım adımlar mı tercih ediyordu. Ben şöyle düşünüyorum bugün AKP'de bulunanlar o günkü RP içersinde başta Abdullah Gül 'ün ismini verebiliriz. Sadece 28 Şubat' ta askerin zorundan dolayı değil Milli Görüş'ün çeşitli farklı toplum kesimlerinde meydana getirdiği çok olumsuz düşünceler açısından olsun hem de bunu bir söylem olarak kendi iç tutarlılığı dış dünya ve Türkiye'ye uygunluğu açısından olsun artık sürdürülemez olduğunu gördüklerini düşünüyorum.Bu düşünceye nasıl gelmişlerdi onu bilmiyorum ama böyle düşünenler var muhakkak ki Refah Partisi'nde fakat sayıları azdı.

O günkü Refah Partililerin milli görüşün çıkmaz bir yol olduğunu görmeleri ve bazı değişikliklere gitmeleri, bence tek başına yanlış bir tercih de değil ancak eskinin olumlu yönlerini de değiştirdiler. O Milli Görüş'ün millici veya milliyetçi ne derseniz deyin yönü ortadan kalktı ve değiştik diye de bazı konularda çok fazla ileri gittiler. Keşke bugünkü bütün AK Partililer derin bir muhasebe ve murakabeden sonra milli görüşün çıkmaz sokak olduğunu görebilseler ve bunu kamuoyuyla paylaşarak bu değişimi meydana getirselerdi AKP'nin bugün için daha sağlam bir iç yapıya, daha türdeş bir iç yapıya sahip olmasını sağlarlardı ayrıca üzerlerinde bir takiyye ihtimali ithamı da kalmamış olurdu.

AKP kurulurken önce "biz değiştik" dediler. Nasıl değiştin kardeşim? Nereden bilelim değiştiğini? Onlar da dediler ki "bakın biz AB'ye karşı değil miydik ve bizim en keskin yönümüz batılı, AB karşıtlığı değil miydi? Bakın biz tamamen AB'ci olduk. O AB'cilik önce bugünkü AK Partililerin çok büyük bir bölümüne değişmenin kısa bir izahı olarak kolay geldi. Böyle başladı ama bunda o kadar ileri gittiler ki, bunu kendi kaderleri haline dönüştürdüler. Çünkü başka hiçbir şey söylemediler ve AB'cilik AKP'nin meşruiyet kaynağı oldu.

İkincisi iç politikada dengeler açısından AK Parti'ye yaradı. İki yönüyle yaradı. Birincisi AB bazen Atatürkçü blokta bir çatlama meydana getirmiş bazı Atatürkçüler rahmetli Attila İlhan'ın tercih ettiği gibi Kemalizmi tercih ediyorlar ve Atatürkçülüğün tam bağımsızlık ve milli egemenlik olduğunu söylüyorlardı; bu açıdan bakıldığı vakit Atatürk'ün AB'yi istemesi de söz konusu olamaz bazı Atatürkçüler ise -Nilüfer Göle gibi- Atatürkçülük kelimesini tercih ediyorlar ve "Atatürk batıyı işaret etmiştir AB'ye girmek demek Atatürk'ün inkılaplarının devrimlerinin devamı demektir" diyorlar. Böyle söyleyenler ise Türkiye'deki büyük sermayeydi, TÜSİAD'dı, basındı, medyaydı. Türkiye'deki egemen çevreler ve yayılan havaya göre de "asker AB'yi istemiyor". Hal böyle olunca da Atatürkçü bloğun egemenlerin ağırlıkla yer aldığı blok AKP için iç politikada stratejik bir müttefik oldu ve ilerde askerle muhtemel ihtilafın önünü kesecek bir imkan AKP'nin eline geçti gibi gözüktü. Ama o imkanı kullanmak da AKP'nin bu imkana bağımlı hale gelmesi demek olacak. Ayrıca bu hususta AB zaten cepte hazır keklikti. İkide bir Türkiye'de sivil-asker ilişkilerini normalleştiren MGK'yı kaldırın gibi sözleri vardı. Böylece AB'cilik AKP için yegane meşruiyet kaynağı ve onun varoluşunun en büyük teminatı haline dönüştü. Bu hususta akıl alamayacak kadar da ileri gittiler. Sadece bu hususta değil Yahudilerle, siyonizmle ilgili söylediklerini de unuttular.

AK Parti gerçekten çok değişti, tekrar kendisini bundan farklılaştıramayacak kadar değiştirdi. Buna mahkum etti kendisini. AK Partinin özelliği ve önemi Türkiye'deki İslamcıların batı yanlısı ve AB'ci olmasından kaynaklanmıyor. AKP iktidar olunca AB ve batı karşısında İslamcı muhalefet kalmadı hatta etkili bir İslamcılık kalmadı ve etkili bir muhalefet kalmadı. Bu son derece de önemliydi AK Parti için. İlk gün Amerika ve AB'ne koşup gitmeselerdi muhtemeldir ki onlar zaten yeni hükümetle bir temas ararlardı. Amerika'ya da AB'ne de yerli egemenlere de son derece de muhtaç olduklarını ve bunu da dert etmediklerini iktidar oldukları ilk gün belli etmiş oldular. Sonuçta AKP' nin AB'ciliği çok büyük ölçüde bir iç politika tercihidir ve Türkiye'de hiçbir zaman dış politika iç politikaya da bu kadar alet edilmemiştir. Ayrıca, bu olay Türkiye'de bir gerçeğinde vahamet bir şekilde gözükmesine yol açmıştır. Türkiye'de laikliğin yanında olduğundan hiç kimsenin şüphe duyamayacağı sermaye, büyük sermaye, iş çevreleri, TÜSİAD'lar, medya, ikinci cumhuriyetçiler her neyse... Bütün bunların laikliğinden her halde şüphe etmek mümkün değildir onlar 3 Ekim'den sonra AKP'nin laikliği asla tehdit edemeyeceği görüşüne vardılar.Garanti Avrupa Birliği. Bundan dolayı laiklik endişesi dolayısıyla askeri bir rezerv olarak kenarda tutmaya da ihtiyaçları kalmamıştır. AİHM'nin gerek türban gerekse RP ve FP'nin kapatılması dolayısıyla açılmış davalara vermiş olduğu karar bunu açıkça ortaya koyuyor. Bundan böyle Türkiye'de laikliğin teminatı en azından etkili, yetkili ve egemen laiklerin büyük bir kısmı için artık AB olmuştur ve şimdi Türkiye'de herkesin ne olduğu belli olurken Türkiye'nin tam bağımsızlığından ve egemenliğin kayıtsız şartsız milletinde olmasından yana olanlar kimdir? Bugün Türkiye'de cevap aranan soru budur.

Bugünkü Türkiye'de siyasi tıkanmışlığın, siyasetteki renksizliğin, yalanın ve düzeysizliğin de sebebi budur. Benim kişisel kanaatim Türkiye'de siyaset demokratik şartlar içerisinde kendi bünyesinden bunu çıkartacaktır ve çok doğal olarak Türkiye'nin hem iç hem de dış politikasını köklü bir şekilde etkileyecektir. Böyle bir gelişmeyi ben kendi payıma bekliyorum.

Babanızı kaybettiğinizde 14-15 yaşlarındaydınız herhalde. O dönemlerde bilmiyorum karşılıklı konuştunuz mu ama muhakkak ki anılardan anlatılanlardan biliyorsunuzdur. Musul ve Kerkük –Adnan beyin oraya gidip gezdiğinde göz yaşı döktüğü rivayet edilir– konusunda Türkiye'nin temel siyasetini nasıl değerlendiriyorsunuz? Acaba Musul ve Kerkük sadece dışarıdan bakacağımız bir yer mi olmalı, yoksa Türkiye'nin gerçekten bir özlemi, bir hakkı var mıdır o topraklarda?

2004'de Başbakan Tayyip Erdoğan Kıbrıs'la ilgili bir soruya "bunda ne var, adaları vermedik mi?" dedi. O sözü söyleyen insanın kafasında, gönlünde ve vicdanında bir Musul ve Kerkük meselesi olmadığı hatta bu kelimelerin onda hiç bir şey çağrıştırmadığı kesindir.

Bütün bunların laikliğinden her halde şüphe etmek mümkün değildir onlar 3 Ekim'den sonra AKP'nin laikliği asla tehdit edemeyeceği görüşüne vardılar. Garanti Avrupa Birliği. Bundan dolayı laiklik endişesi dolayısıyla askeri bir rezerv olarak kenarda tutmaya da ihtiyaçları kalmamıştır.

Atatürkçülüğün en azından yumuşatılmasının lazım geldiğini söyleyen bir takım kalemler Türkiye'nin özellikle Kıbrıs'ı kastederek bir takım ödünler verebileceğini nitekim istiklal savaşını yapmış Mustafa Kemal'in de Musul ve Kerkük'te ısrarcı olmadığını söylediler. Hemen şunu söylememiz gerekiyor: Musul ve Kerkük'ün o dönemde alınamayışı başta Mustafa Kemal olmak üzere o gün ve ondan sonra devleti idare edenlerin içinde bir ukde olarak kalmıştır. Alamamanın üzüntüsü kalmıştır. Daha da önemlisi bir gün alınabileceği ümidi kalmıştır. Bu alınışı Türkiye'nin sınırları içine almak şeklinde algılamayalım bu bugün için önemlidir şu açıdan önemlidir. Zira biz Musul ve Kerkük'ü ikinci defa vermedik geri ve bunun bir daha geri gelişi olmaz.

Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulması demek Musul ve Kerkük'ün ebediyen bizden gitmesi demektir. Peki biz Musul ve Kerkük'ü gidip alabilir miydik? Alabilir miyiz, söz edebilir miyiz? Bu soruyu anlamlı bulmuyorum. Önemli olan Türkiye'nin Musul ve Kerkük'le ilgili ümitlerinin yaşamasına imkan verecek formüller bulup bunu devreye sokmaktır. Burada tabi işe Kuzey Irak'ta bir Kürt devletine karşı çıkarak ve bunu yaptırtmayarak başlayacaksınız.

İzniniz olursa Adnan Menderes'le ilgili kısma geçelim.

Buyurun lütfen!..

Demokrat Parti dönemi bakanlarından 27 Mayıs'a kadar da bakandı, rahmetli Sebati Ataman 1975 yılında Zonguldak'tan cumhuriyet senatosu üyesi olarak tekrar parlamentoya seçildikten sonra cumhuriyet senatosunda yaptığı konuşmanın bir yerinde, Adnan Menderes'le ilgili bir hatırasını anlatmıştı. Onu Sebati Ataman "Milliyetçi Türkiye" adlı kitabına da almıştır.

Başbakan Adnan Menderes bir Bağdat gezisinde Ebu Hanife'nin türbesine ziyarete gider yanında bulunanlar arasında Sebati Ataman da vardır. Adnan Menderes o türbede bir Fatiha okuma süresinin epey üzerinde bir zaman kalır. Sebati Ataman'a göre Adnan Menderes'in yüzü ışıl ışıldır. Çıkınca Sebati Ataman, Adnan Menderes'e yaklaşır "Biz Fatihalarımızı okuduk ve çıktık, siz ise daha uzun bir zaman kaldınız. Derin düşüncelere dalmış gibiydiniz, ne düşündüğünüzü acaba sorabilir miyim" der. Adnan Menderes de "huzurunda bulunduğumuz Hanefi Mezhebinin kurucusu bu büyük zatla Türk milletinin kaderi arasında büyük bir örtüşme var. Türklerin ve özellikle Osmanlıların maddi egemenlikleriyle Ebu Hanife'nin manevi egemenliği aynı coğrafyada çakışıyor. Parantez içinde söyleyelim Hanefi Mezhebinin büyük bir çoğunluğu Türkler olduğu gibi Türklerin tamamı da Hanefi'dir. Sonra Adnan Menderes görüşmesine devam eder, der ki, "Tabi ki bugünkü şartlarda Osmanlı Devletini yeniden ihya etmek, bu sınırları yeniden çizmek mümkün olmayabilir ama niçin Osmanlı İmparatorluğu arasında uzun yıllar devam etmiş o birliği bugün aynı coğrafyada yer alan devletler tarafından tekrar hayata geçirilmesin, niçin böyle bir birlik oluşturulamasın?" der.

Türkiye'nin Bağdat Paktı düşüncesi buradan kaynaklanmıştır. Bunun bu amaç için uygun olup olmadığının tartışmasına girmiyorum ancak sadece Musul ve Kerkük'ü alamamak değil Osmanlı Devleti'nin yıkılışı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra Ortadoğu'da meydana gelen boşluk özellikle Suriye, Irak, Ürdün, Suudi Arabistan ve diğer ülkeleri ihtiva eden alan çok büyük bir boşluk oluşturdu. Ürkütücü olmaması mümkün olmayan bir boşluk bu.

Boşluk çöl demektir, çöl de bir yerde labirent demektir. Bugün Türkiye'nin karşılaştığı sıkıntı buralarda kurulmuş olan devletlerden kaynaklanmıyor aslında buralarda birer devlet kurulamamış olmasından kaynaklanıyor. Irak'la Suriye bizim sınırlarımızdan Basra Körfezi'ne kadar olan bölüm Türkiye'nin kaderine kayıtsız kalabileceği bir coğrafya değil, bunu kesinlikle herkesin bilmesi gerekir, bunun birden fazla sebebi vardır.Nitekim, Türkiye Menderes döneminde 1958 Temmuz'unda Irak'taki darbeyle ilgili olarak 1957 senesinde de Suriye ile önemli gerilimler yaşamış ve oralara girmeyi düşünmüş karşısına da aman yapmayın etmeyin üslubuyla Amerika çıkmıştır.Siz buralara gitmeseniz de buralar sizi çeker. Onun içindir ki bugün Musul ve Kerkük yepyeni bir önem kazandı. Kürt devleti kurulduğu andan itibaren bizim Kerkük ve Musul'la ilgili her türlü umut ve manevi bağımızın kopmuş olmasıyla mesele bitmez Basra Körfezine kadar alan Türkiye'ye kapanmış olur. Kaldı ki, bir de Güney Irak'ta, Kuzey Irak'taki devlete paralel olarak Şii Araplar bir devlet kuruyor. Bu da İran'ın bir kukla devlete sahip olacağı demektir. İran Irak'la savaşında Fao Adasını bile alamamıştır. Şimdi ise bir Şii devleti aracılığıyla Basra Körfezinin geri kalan kısmını bir şekilde ele geçirmiş olacaktır.

Bugün için olay bundan ibaret de kalmıyor. Kürt devleti kuruldu kurulacak derken, hadi Tala-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bani'yi anladık Irak Devlet Başkanı,Barzani de Bush' tan Papa'ya kadar bir devlet başkanı muamelesi görüyor, o nerenin başkanı? Bakıyoruz Türkiye'de bölücülüğün ve bölücü terörün hedefi ve stratejisi değişmiş, mesafe alınmış. Türkiye için son derece de düşündürücü yeni aşamaya gelinmiştir. Bu da halkla devleti karşı karşıya getirmek stratejisidir.İlk provaları Tayyip Erdoğan Kürt Meselesini tanıdık derken gerçekleştiriliyordu.Bu gidişle bu devam edecektir. Bir taraftan AB'nin tutumu öbür taraftan Amerika'nın Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurulması için elinden gelen her şeyi yapması Türkiye'de bölücülüğü ve bölücü terörü etkileyecektir nitekim de etkilemiştir.

Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti, T.C. Devleti'nin hudutları için ortaya çıkabilecek en büyük tehdittir. Ona emsal olacak başka bir tehdit olamaz. Kim, nasıl gelip Türkiye'nin neresini işgal edecek? O zaman Türkiye için Musul ve Kerkük yeni bir aşamaya gelmiştir. Türkiye'nin güvenliğinin kilidi Musul ve Kerkük'tedir.

yeniHarman'daki bir söyleşisinde Yalçın Küçük "Musul giderse Diyarbakır da gider" diyordu, yüzde yüz haklıdır. Tekrar bu noktaya gelmek istiyorum Menderes o boşluğu görmüştür. Demokrat Parti iktidarı o dönemde başbakan gördüğü için o boşluğu görmüş, tedbir aramış. Bugün Musul ve Kerkük çok daha da hayati bir mesele haline gelmiştir. Burada bugüne kadar yapılması gereken Türkiye'nin dünkü Sovyetler Birliği ve bugünkü Rusya dışındaki komşularının büyük bir çoğunluğunu içine alabilecek bir ekonomik ve siyasi birliğin oluşturulması gereklidir. Suriye, Irak, İran, Azerbaycan, Gürcistan, mümkün olursa Ermenistan ve Yunanistan'ın içerisinde olabileceği böyle birliğin ortaya çıkmasıdır. Bir Kürt devleti kurulmazsa Musul ve Kerkük bu şekliyle kalırsa böyle bir proje için Türkiye'nin ümidi devam edecektir ve Diyarbakır da bizde kalacak demektir.

Biraz da tarihe dönmek istiyorum. Bugünden baktığınızda babanız Adnan Bey ve çalışma arkadaşlarının idamlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

1957-1960 yılları arasında ben İstanbul'da yatılı okuldaydım. Babam İstanbul'a geldiği vakit hafta sonuna tesadüf ettiyse mutlaka önceden haber gönderir beni çağırtırdı. Hatta bu haber bana önceden ulaşır hava meydanına karşılamaya giderdim özellikle bu dönemde babamla çok sık beraber oldum, siyasete çok merakım vardı. Babamın evde veya başka bir yerde herhangi bir siyasi faaliyetini izleyebilmeyi dışarıda top oynamaya tercih ederdim. Bu zaman içerisinde memleket meseleleri ve siyasetle ilgili üçüncü şahıslarla yapmış olduğu bir takım konuşmaların hemen hepsi hafızamdadır. Bunları hatırlıyorum. Bir kısmını bazı vesilelerle anlattım, zaman zaman doğrudan bana dönerek de İstanbul'un imarıyla o günkü muhalefetin tutumuyla ilgili söyledikleri oldu, sadece kulak misafiri olmadım. Doğrudan doğruya bazı konuşmaların direkt muhatabı da oldum.Herhalde o daha fazla devam eder ve çoğalırdı ama olaylar buraya kadarmış.

İdamlara gelecek olursak; önce şunu söyleyeyim. Kesinlikle yaşanmaması gereken bir olaydı, Türkiye için yazık olmuştur. Her şeyden önce Türkiye'nin yaşamaması gereken bir olaydı. Bir başbakanı asmanın hiçbir yerde hiçbir zaman haklı bir sebebi olamaz, hukuki bir sebebi olamaz bu birincisi. İkincisi Adnan Menderes asıldı, büyük bir çoğunluk iyi oldu deseydi bu yine farklı bir olay olurdu, Türkiye'nin büyük bir çoğunluğu buna karşıydı. Çok büyük bir çoğunluğu. Bu çoğunluğun büyük bir bölümü Türkiye nüfusunun da büyük bir bölümü Adnan Menderes'i de çok seviyor ve bu sevgisi de devam etmiştir. Bu sevgi ve Adnan Menderes'in başına gelmiş olanlar bir çok insanın hiç mübalağa etmiyorum bugüne kadar hayatta iseler göz yaşlarının akmasına sebep olmuştur. Bugün bile beni gördüğü vakit özellikle belirli yaşta olan insanlar bana sarılıp hüngür hüngür ağladıklarını söyleyebilirim. Bu da büyük bir haksızlıktır. 27 Mayıs'tan sonra özellikle idamlardan sonra Türkiye'yi idare eden herkesin kafasında idam edilmiş bir başbakan fotoğrafı vardır.Üstelik bu insan çok da sevilmiş ve hala sevilen bir insandır. Türkiye'de bir başbakan asılabilmektedir ve onu böyle bir akıbetten koruyabilecek olan en büyük etmenlerden biri, halkın ona sevgisi ve bağlılığıdır.Bu da devam etmektedir.

Buna rağmen o gün DP'li olmayanların da büyük bir bölümü Adnan Menderes'in asılmasını istemiyordu. Bunun da altını çizerek söylüyorum Dolayısıyla 'şunlar astırdı Menderes'i" diye bir özne, bir kişi veya kişilerin sorumlu kılınması mümkün gözükmüyor. 27 Mayıs'tan sonra olaylar bir şekilde buraya doğru aktı. Kararlar Milli Birlik Komitesinin önüne geldi, milli birlik komitesinde karşı çıkanlar fazlaydı. Ancak o gün TSK'de fiili bir durum meydana getirmiş. Bir şekilde Türkiye'yi yönetim açısından tam bir fetret devrine dönüştürmüş bir olgu vardı, cunta vardı. Daha önce başlamış Haziran ayının başında Hava Kuvvetleri Komutanı İrfan Tansel' in Kanada'ya büyükelçi tayinini durdurmak suretiyle kendini açığa vurmuş fiili bir durum vardı. Bu hareketin en önemli isimlerinden birisinin Talat Aydemir olduğu da söylenmişti, başka kimdi bu cunta? Bunu bilmiyoruz, hiçbir kurumu temsil etmiyordu, hiçbir kurum adına da hareket etmiyordu, bunu biliyoruz. Bu cuntanın Menderes asılsın, Türkiye'de karışıklık çıksın, meclis açılmasın, seçim yapılmasın biz de idareye el koyalım diye baskı yaptığı da yazılıp söylenmiştir en azından kesin bir bilgiye dayalı olsa da olmasa da haber gibi yorum gibi bunlar da söylenmiştir. Onun için şunlar, şunlar kişi bazında kurum bazında Menderes'i idam ettirdiler demek son derece de zordur. Zira ortada doğru dürüst bir devlet kalmamış olduğu bir dönemdir.

Şimdi, izninizle 17 Eylül sonrasına gelmek istiyorum.

Buyurun lütfen!..

17 Eylül'den sonra ne oldu? Demokrat Parti'nin kadroları -Kayseri hapishanesinde bulunanlar dışında- Adalet Partisi'nde toplandılar. 1961 seçimlerinde oylar biraz dağılmıştı. 1965'de AP çok büyük bir ekseriyetle iktidara geldi. Demek ki 27 Mayıs ve 17 Eylül DP'nin devamını önleyemedi. O bir şekilde devam etti. Ben bu gerçekten de hareketle, Adnan Menderes'in idamında "bu yaşarsa tekrar geri gelir" düşüncesinin önemli bir yer tuttuğunu düşünüyorum.

Bunu "döner bize hesap sorar, intikam alır" bakarşı olanların da ona rey vermemiş, vermeyecek olanların da kafasında Adnan Menderes için biçilmiş böyle bir akıbet yoktu ama bütün bunlara rağmen asılmıştır. Sayın Demirel de hep söyler "1966'da bana 'Seni de Menderes gibi asarız' diye kağıt gönderdiler" der ve bunu ömür boyu cebinde sakladığını da bazı röportajlarda da söylemiştir. Hiç önemli değil hangi partiden gelirse gelsin Türkiye'yi yönetenler için seçilmiş, seçilmemiş, daha sonra yönetecek ve bu arada iktidarlar için parlamentolar için son derece de ağır bir travmadır bir şoktur bir başbakanın idamı ve bunlar bizim memleketimizde olmaz, bitmiştir.

Türkiye Suriye mi, Mısır mı? Burası ileri bir ülkedir. Atatürk cumhuriyetidir. Düşünceleri önemli ölçüde 27 Mayıs'ta hasar gördüğü gibi Türkiye'de siyaset belli bir zaman aralığından sonra çok uzun sürmeyen bir zaman aralığından sonra tekrar siyasete dönmüştür. Dar ağacı dönmüştür bunun açık ve örtülü sonuçlarını göz ardı ederek Türk siyasetinde geride bıraktığımız 45 yıla bakamayız. Türkiye'yi yönetenlerin ruh haletlerini anlayamayız nereye el atsak karşımıza ipte sallanan bir başbakanın fotoğrafı çıkacaktır.Bütün bunları alt alta koyarak böyle bir olay yaşanmamalıydı diyorum. Tarihle ilgili yorum yaptım ama tanıklıklarıma hiç yorum katmadım. 16 Eylül 1961' de İsmet Paşa'ya gittik anmemle.

İdamdan bir gece önce…

Evet... Kendisi çok üzgündü. Göz pınarlarında birer damla yaş vardı. Bunu annem de ben de gördük ve aramızda görüştük.

Bu bir hareket noktası olabilir. Gelecekteki bu hususta sen ne düşünüyorsun? Bu hususta ben düşündüğümü söylerim, ben bunu söylediğim vakit, o zaman Adnan Menderes'in oğlunun sözleri tartışılır ama benim amacım esasen bu değildir. Buradan başkaları başka sonuçlar da çıkarabilirler ama ne olursa olsun Türkiye yakın tarihini öğrenip ve aydınlatacaksa Adnan Menderes dönemi DP hükümetleri ve icraatı bunun içindeki Adnan Menderes'in kendine özgü yöntemi ve bunların 1965'ten sonra ki zaman dilimleri içerisinde akıbetlerinin ne olduğunu incelemek bana göre aydınlanma işlemine başlamak demektir. Onun için de bugün bu soruyu ortaya koyuyorum.Bu sorunun cevabında şu kurum, bu kurum veya Ahmet, Mehmet gibi bir isim çıkmayacaktır. Ben kendi payıma bununla meşgul de değilim, 45 sene sonra falan idam ettirdi deseniz bu neyi değiştirir?

Ama son derece de girift bir siyasal ve sosyal süreç var. Milli Birlik Komitesi üyelerinin bir kısmı "idam etmeyelim, yanlış olur" diye karşı, bir kısmı ise "idam etmeyelim ,bu tamamen cuntanın egemenliğine girmek olur" diye karşı. O gün Milli Birlik Komitesi üyesi olanların yazdıkları hatıralar var, benim şifahen dinlediklerim var.

Hatta hem "cuntaya karşı olalım" hem "yanlış olur Menderes'i asmayalım" diye her iki sebepten karşı olanlar da var. İlk toplantıda bu sayı egemen ikincisinde ise oran değişiyor ve üç kişinin idam kararı Milli Birlik Komitesi tarafından ittifakla değil ekseriyetle onaylanmış oluyor. Zaten böyle bir tablodan "Menderes'i filan astırdı" gibi bir sonuca varmak mümkün değildir. Önlenebilir miydi? O da apayrı bir sorudur. Benim kişisel kanaatim Türkiye'de aklı başında ülkesini seven siyaset içinde olan hiç kimsenin gelişmelerin bir başbakanın idamına varmasını isteyebileceği kanaatinde de değilim. Bunu da mümkün görmüyorum. İsmet Paşa'yla görüşmemizi de oradaki tanıklığımı da bu sebeple anlattım onun için yaşanmaması gerekli bir durumdu diyorum, etkileri günümüze kadar da devam etti.

Geçirdiğiniz bir trafik kazası var. Görünen o ki, belki de tesadüfen hayatta kaldınız. Bir suikast ihtimali hiç aklınıza geldi mi?

Hayır, gelmedi. Kaza esnasında ben uyuyordum ama kısmen hatırlıyorum. Arabada üç kişiydik ve önümüze aniden bir araba çıkmış bunu hem sonra öğrendim hem hayal meyal hatırlıyorum, o sırada o arabaya vurmaktan arabayı kullananın kaçınmak istediğini algıladım ve tarlaya girip arabanın takla atması veya dönmesi başladı ve araba bir noktada durunca arka koltuğa arkadaşıma "şimdi bizi çıkartmaya gelirler ellerim ve ayaklarım tutmuyor buna göre beni çıkartsınlar" dedim.

Böyle bir senaryonun yazılabilmesi böyle bir kazanın içinde bir kasıt aramak bir komplo teorisi üretmeyi ben kendi payıma mümkün görmedim hala da mümkün görmüyorum. Buradan hareketle bunun bu şekilde cereyan edebilmiş olacağını kesinlikle zannetmiyorum. Arabayı kullanan ve arkada oturan arkadaşımızın hiçbir şeyleri yoktu kazada onlara ilk yardım olarak dahi bir şey yapılmadı, zannetmiyorum buradan farklı bir sonuç çıkartmak benim açımdan kesinlikle mümkün değildir.

Ağabeyiniz Mutlu'nun da kazası hep konuşuldu.

Ben de o noktaya gelmek istiyordum. İki ağabeyimin ölümü için de konuşuldu ve her ikisi için de ben "Bunlar bir suikast değildir, bir başkası tarafından yapılmış değildir, yapılmamıştır" dedim.

Niçin dedim?

Öyle oldukları için dedim. Böyle bir şeyi saklamak zaten söz konusu olamaz. Ama oraya bakacaksınız, aklınız terazinizdir. Buna göre bir karar vereceksiniz. Ben her seferinde bu şekilde düşünürdüm. Görüldüğü gibi bu konularda daha sonra benim de bu kanaatimi yeniden düşünmeme yol açabilecek her hangi bir farklı bir bilgi de ortaya çıkmamış, farklı bir şey de söylenmiş değildir onu da söylemek isterim.

Refah Partisi'nde Necmettin Erbakan ile bir fotoğrafın içerisinde görülmüş olmanız bazı çevreleri rahatsız etmiş olabilir mi?

Hayır sanmıyorum. Doğrusu kendimi o ölçüde önemsemek de istemiyorum. Hayır sanmıyorum. Öyle bir ihtimali de düşünmedim.

DYP'de devam eden kapalı devre yaşanan bir siyasi yaşamınız var. İdari görev almıyorsunuz daha ötesi biraz eleştirel yaklaşıyorsunuz DYP'ye… Ama özellikle Temmuz ayında yazmış olduğunuz bir yazıda "Mehmet Ağar'ın amacı DYP'yi ele geçirmek ve kendi emellerine hizmet eder hale getirmektir" diyorsunuz. "Mehmet Ağar'ın kendi emellerine hizmet etmesi" ne demektir, ne gibi emelleri vardır?

O sözüm 2005 Temmuz'un da kamuoyunun önünde söylenmeden önce gerekçeleriyle açık, açık başkanlık divanı toplantılarında ve GİK toplantılarında benim tarafımdan sayın Ağar'a da söylen-

yeniHarman'daki bir söyleşisinde Yalçın Küçük "Musul giderse Diyarbakır da gider" diyordu yüzde yüz haklıdır.Tekrar bu noktaya gelmek istiyorum Menderes o boşluğu görmüştür. Demokrat Parti iktidarı o dönemde başbakan gördüğü için o boşluğu görmüş, tedbir aramış. Bugün Musul ve Kerkük çok daha da hayati bir mesele haline gelmiştir.

Akşam Sefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KIBRIS

Papadopulos'un itirazı süreyedir

Kıbrıs'ın bugünkü haliyle devam etmesinin, daha doğrusu iki millet iki devletten müteşekkil bir Kıbrıs'a ulaşabilmenin ve Kıbrıs'ın Rum'ların ve AB'nin olmamasının iki tane garantisi var. Bunlardan bir tanesi oradaki Türk askerinin mevcudiyetidir. İkincisi iki ayrı coğrafi bölgenin bozulmadan devam etmesidir. Annan planı Türk askeri mevcudiyetini 650'ye düşürüyor zaman içerisinde. Coğrafi bölgeyi de belli sayıda Rum göçüne izin vererek tamamen sulandırıyor. Bu da zamana bağlı. Annan planında tedricilik var ama Türk askerini de kaldırıyor, iki coğrafi bölgenin de köküne kibrit suyu döküyor. Annan planından sonra Simitis Güney Kıbrıs'a gidiyor "Enosis gerçekleşti" diyor. Rum tarafı referandumda bunu reddediyor! Neden? Bir: Papadopulos'un itirazı süreyedir. Kıbrıs'ın devir ve tesliminin 15-20 yıla yayılmasına karşıdır ve böyle bir zamanı da gereksiz görüyor hemen yapılmasını istiyor.

miştir. DYP'ye tekrar 2003 Eylül'ünde döndüm. O tarihten itibaren sayın Ağar beni üyesi olmadığım halde başkanlık divanına ve GİK toplantılarına davet ediyor ,hatta 2004 Haziran'ında benim onlara katılmam yolunda GİK bir karar da aldı.

Büyük kongrede ben Ağar'dan görev istemedim. Zaten o da bana bir görev de teklif etmedi. Kongreden bir gün önce bana uğramıştı görüştük ama kongreyle ilgili çok önemli bir şey görüşmedik. Kendi açmadığı için de uygun görmedim. O toplantılara çağrılan bir kişinin normal olarak kongrede, o kongre sonrasında bu kurullarda bulunması gerekirdi. Bunu Mehmet Ağar arzu etmemiş. Benim kişisel meselem de değildir. Bunu bir problem de yapmazdım ama kongreden önce tenkit olarak ifade ettiğim ve kongrede çözülebilecek ve çözülmesi gereken iki hususun bu son büyük kongreyle birlikte daha kesin hatlarıyla devam edeceği de anlaşılmış oldu.

Onun için de kamuoyunun önünde bu düşünceleri ifade ettim.Tespitlerim neydi? Bir: Parti özellikle teşkilat meseleleri siyasi partiler kanununa ve iç tüzüğe uygun olarak yerine getirilmiyor. Sadece toplantılara katılıp bu kurulların üyesi olmadığım için önce bunu sezinledim sonra bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı bu konuyu getirdim, bunu yürütenler aynı görevlere getirildiler ve ödüllendirildiler kongrede birlikte.İkincisi ve daha önemli olanı: Sayın Mehmet Ağar'a daha sert bir muhalefet yapmak gerekli olduğunu "sade suya tirit" kabilinden muhalefetle DYP'nin bir yere varamayacağını söyledim.

O zaman meşhur Annan Planı, Kıbrıs, AB ile ilişkiler ağırlıklı olmak üzere bu konularda AKP'nin üzerine çok daha net ve sert bir şekilde gidilmesini bir bakıma DYP muhalefetinin ana odağının milli meseleler ve milli duyarlılıklar olması gerektiğini ifade ettim. Kuru kuruya çıkın sert muhalefet yapın şeklinde değil. Kendisi "Ben onlara yakın şeyler söylüyorum" diyordu. Ben de kendisine gerek ifadelerin netliği açısından gerekse sık, sık tekrarlanmadığı için "bunlar yetersizdir" diyordum.

Hatta bir toplantıda dedim ki, "Lütfen o istikamette birkaç tane sert demeç verin ve kamuoyu araştırmaları yaptırın. Olumlu değil olumsuz sonuç vermişse bir daha tekrar etmeyin, ben de bir şey demem. Kimse de bir şey demez. En azından ileride böyle bir şey yapmadık böyle bir fırsatı kaçırdık gibi bir duygu içimizde kalmamış olur" dedim.

Mehmet Ağar 2002 Aralık'ından itibaren genel başkanın bugüne kadar hangi sözü akılda kalmıştır? AKP iktidarıyla DYP'nin arasındaki somut sınır ve somut farklılıklar nelerdir? Yoksa bir şey bir başka şeyle aynı değilse elbette arasında fark olacak demektir ama objektif farklılıktan söz ediyorum. O partinin muhalefeti de bu farka dayalı olması lazım!.. Hangi önemli mesele hakkında açık bir teşhis koymuştur ve Türkiye'nin hangi meselesi hakkında hiç olmazsa on üzerinden belki beş alır dedirtecek kadar bir çözüm, bir proje ortaya koymuştur. Söyledikleri, eleştirileri üçü aşmıyor, aşmadığı için de örtüyor, olup bitenleri adeta olağanlaştırıyor. Ben her türlü siyasetçi gördüm , parti toplantılarında, GİK' lerde, başkanlık divanlarında kendi düşüncelerini söylemeyen, bir başlangıç konuşması yapmayan ve tüm ikili ilişkilerinde muhatabını bir fikre ikna etmeye çalışmayan politikacı ve genel başkan görmedim.

Siyaset önce insanın kendi kafasındaki bir çözüme, vicdanındaki bir ölçüye bağlı olarak yapılır, iddialı bir iştir siyaset ve hatta belki Türkiye'de de bu biraz aşırı olur. Parti içi demokrasi üzerinde belki olumsuz etkileri olmuştur ama bir düşünceniz yoksa niye siyaset yapıyorsunuz? Sözünüz yoksa niçin siyaset yapıyorsunuz? Yahut futbol ayakkabınız yoksa niçin futbol oynuyorsunuz ve niye takıma gireceğim diye uğraşıyorsunuz? Bu kadar açık. Bunları da açık, açık söyledim. DYP'ni belli bir fikir için bir istikamete götürmüş olmak isteseydi ben bu fikre karşı olabilirim buna da karşı çıkardım ama saygı duyardım.

Görüyorum ki, Mehmet Ağar'ın hiçbir konuda fikri yok ya da fikir söylememenin gerekli olduğuna inanmış. Bir insan yanlış da olsa bir fikir için siyaset yapmıyorsa, bir partinin genel başkanı olmuşsa bu her halde kendi emelleri için olur. Nedir o emeller? Ben ne bir şey ima ediyorum, ne bunun peşindeyim ne de bunu küçültücü anlamda söylüyorum. Keşke Mehmet Ağar' ın ben paylaşayım, paylaşmayayım Türkiye için, kendisi için ve DYP için fikir bazında emelleri olsa!.. Fevkalade memnuniyet duyarım. Tanımlanamaz bir siyasetçi , tanımlanamaz bir siyasi parti. Siyaset dedektiflik değil ki, bunun örtülüsü olsun, siyaset açık bir şeydir!..

Mehmet Ağar'ın Şemdinli olaylarıyla ilgili mitingde yaptığı konuşmanın üzerine AK Parti'nin genel başkan yardımcılarından Dengir Mir Mehmet Fırat "DYP önce kendi geçmişine baksın en son söz söylemek ona düşer" dedi. Acaba DYP liderinin korktuğu böyle bir şey midir?

O konuda sayın Ağar'ın tam olarak ne dediğini bilmiyorum. Ancak, Dengir Mir Fırat'ın Mehmet Ağar'a cevap vermiş olması iki yön itibariyle Mehmet Ağar'ın lehinedir. Doğru bir şey demiş ki AKP'den Mir Dengir Fırat buna karşı çıkmıştır diyorum. Eğer söylediğinin içeriği de buna uyuyorsa.

AKP'lilerin polisleri kastederek "Niye seni arıyorlar?" yollu sorularına, "Ortada adam bulamamış onlar da beni aramışlar" dedi.

Böyle bir noktaysa bununla Mehmet Ağar'da ki değişiklik sınırlı olsa bile ben yine lehinde yorumlarım. Benim söylediklerimin aksi anlamına gelecek bir şey yaptığı vakit Mehmet Ağar'la ilgili düşüncelerim de derhal değişecek tabi ki, benim kişisel meselem yok. Aslında sayın Ağar'ın kendisini arayan polisi "beni aradı" diye kamuoyuna duyurması insafsız bir iş. Buna niye gerek duydu bilmiyorum. Ayrıca kendisi hakkında bazı çağrışımlara ve olumsuz tepkilere de yol açtı ama Mehmet Ağar'ın Şemdinli olaylarıyla ilgili terör ve bölücülüğün bugün ortaya koyduğu yeni gelişmelerle ilgili söyleyeceklerinin çok ayrı bir önemi vardır. Bana göre bu hükümetin yanlışları da var bu konuda. Bunları ifade edecek olursa doğru bir iş yapmış olur.

Geçen yılın en çok okunan kitapları arasında yer alan Soner Yalçın'ın "Efendi"sini nasıl karşıladınız? Üzüldünüz mü?

Kendim için üzülmedim ama annem hayatta olsaydı çok üzüleceğini biliyorum ama doğaldır bu tür kitaplar yazılmıştır, yazılacaktır. Türkiye düşünen ve araştıran insanların ülkesidir ve Türkiye bir yanlışı varsa bulup çıkartır. Çok fazla bir şey söylemek istemem bu konuda. İleride söylemek isteyeceklerim olabilir o ayrı bir konu. Ben üzülmedim, rahmetli annem sağ olsaydı ve tabi ona teyzemi, dayımı, enişteni de dahil ederek söylüyorum çok üzüleceklerini biliyorum ama söylemesem olmaz hayatta olmayan bir insanın hukukuyla ilgili bir konuda soru bu şekilde gelince bu cevabı vermek de benim için söz konusu oldu. •

Özgür ATAK

Batıya karşı güçlenme çabasında İran ve Rusya

Rusya, uzun süredir İran'la sürdürdüğü görüşmelere yenisini ekledi. Ulusal Savunma alanındaki en üst düzey yetkililerinden Igor Ivanov, İran'ın nükleer programını yürüten Ali Larijani ile Tahran'da görüştü. Bir türlü ilerleyemeyen hatta sonuca bağlanamayan görüşmelere hız katma amacıyla yapılan bu son görüşmede İran'ın uluslararası alanda önünü açıcı seçenekler tartışıldığı belirtildi.

Daha önceki iddialara göre; Rusya İran'ın uranyum dönüştürme çalışmalarına devam edecek, hem uluslararası hem de teknik destek vermeyi ve bu dönüşümün ardından gelen en önemli aşama olan uranyumun zenginleştirilmesi işini ise Moskova'da Rusya'nın kontrolünde yapılmasını önermişti. Her ne kadar bu iddia en üst düzey savunma/güvenlik yetkilisi olan Igor Ivanov tarafından yalanlansa da iddianın dile geldiği makam dış işleri bakanlığıydı.

Bütün bu tartışmalar eşliğinde İran batının baskılarına rağmen her türlü nükleer araştırmaya devam edeceğini açıklıyor ve elini güçlendirecek atılımlar yapmaya devam ediyor.

İran'ın nükleer araştırmalarına devam etmekteki ısrarının arkasında, sanıldığının aksine silah üretmekten çok daha önce mevcut petrol ve doğalgaz zenginliğine bağımlılığını azaltmak ve fosil yakıtların dışında başka yöntemlerle enerji elde etme çabası birinci sırada yer alıyor. Diğer Körfez ülkeleri gibi sadece petrolden beslenerek monotip bir gelir kaynağından kurtulmak istiyor. İran, Kanada'dan sonra dünyada en hızlı ve çok baraj yapan ve hidrolik santral çeşitliliği en fazla olan ikinci ülke. Sanayinin her alanına yaptığı yatırımlara ek ülke ekonomisinin petrole bağımlı olmaktan çıkmasını istiyor. Yıllar süren Amerikan ambargolarına karşın bunu bir ölçüde başarabilmiş durumda. Tabi yeterli değil.

Londra merkezli açıklamalar

Londra merkezli Uluslararası Stratejik Çalışmalar Merkezi, İran'ın nükleer silaha sahip olabilmek için halen birkaç yıla ihtiyacı olduğunu bildirdi. Bu merkez bir süredir İran'ın askeri gücüyle, kimyasal ve biyolojik silah geliştirip geliştirmediğiyle ilgili araştırmalar yapan da bir merkez. Merkezin yayınladığı raporda, her ne kadar İran'ın ulusal baskı ve kısa süreli tartışmalar nedeniyle çalışmalarına ara verse de bu durumun fazla uzun sürmeyeceği belirtiliyor. Çalışmaların başlamasıyla yeni krizlerin çıkma olasılığının yüksek olduğunu bildiren merkez İran'a askeri bir yaptırımdan da söz ediyor.

Tam da bu raporun yayınlandığı sürece denk gelen İran cumhurbaşkanı Ahmedinecad'ın İsrail haritadan silinmeli sözleri İsrailliler başta olmak üzere dünya kamuoyunu endişelendirmişti. Öte yandan uzun menzilli füze geliştirme projesinde oldukça yol kat edilmişe benziyor. Üstelik İran da bu durumu gizlemiyor. Sovyet teknolojisiyle desteklenen Kuzey Kore yapımı kıtalararası füze türlerinden birinin dengi olan dahası ikili ilişkilerle İran için üretilen Şahap-3 füze sistemine ve bu sistemin her türlü teknik ve stratejik geliştirme işine yoğunlaşıldığı kaydediliyor.

Gelişmeler eşliğinde Amerika Birleşik Devletleri'nden yine komik iddialar geliyor. İran'ın nükleer silah geliştirme konusunda, ABD'nin elinde çok önemli kanıtlar olduğu söyleniyor. ABD medyasında yeralan haberlere göre İran'dan çalınan dizüstü bir bilgisayardan elde edildiği anlatılan verilerin Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'na verildiği belirtiliyor **[Washington Post, Newyork Times, Time, CNN]**.

Rusya'daki haham toplantısı

Uzun yıllardan sonra Rusya'da ilk kez bir Musevi etkinlik düzenlendi. 200'ün üzerinde hahamın katıldığı etkinlik Yahudi toplum açısından iki yönden önemliydi. Birincisi toplantıya Avrupa'dan bir çok hahamın katılması, Rusya'daki Yahudi toplumun yenilendiğinin göstergesi. İkincisi ve asıl sebebi ise; Mahmud Ahmedinecad'ın İsrail için söylediği sözler ve geliştirdiği diplomatik tavra karşılık Rusya'nın hala ısrarla İran'ın yanında yer alması konusunun ele alınması. Bu çerçevede Yahudi cemaatinin Rusya genelinde hükümetin bu tavrından vazgeçmesi için baskı yapmasına karar verildi. Bu konu o kadar dikkate alınıyor ki; toplantıda Rusya'daki anti semitizm meselesi ele alınmadı ve bununla ilgili herhangi bir tartışma yaşanmadı **[AFP]**.

Her ne kadar İran'ın bölgede İsrail'e karşı bir denge unsuru yaratacak olmasına rağmen, nükleer silah sahibi olmasını istemek pek de insani değil. Fakat sadece bu tartışmalar bile İsrail'i yeterince korkutmaya yetti ve İran'ın bir güç olma yolundaki ilerleyişi dikkate değer bir hal aldı. Üstelik sahip olduğu zenginlikleri en stratejik ve ülke çıkarlarına en uygun kullanma konusunda en azından geçmişe göre daha dikkatli ve kararlı bir yönetime sahip. Öyle ki Latin Amerika'da Venezuela ve Küba'nın başını çektiği bağımsızlık hareketine her türlü teknik desteği verme konusunda bir dizi görüşme ve anlaşma yapıldı. En önemlisi ve bilineni ise petrol ve enerji teknolojileri karşılığında Venezuela'dan tarım ve Küba'dan ise sağlık hizmeti alacak olmasıdır. Bütün bunlar dünya üzerinde mevcut emperyalist sistemin sınırlarını zorlayacak. Dahası ona karşı geliştirilen reflekslerin hayat bulduğunu ve tüm zorluklarına rağmen güçlenerek büyüdüğünü gösteriyor.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Venezuela Cumhurbaşkanı **Hugo Chavez**'in 26 Eylül 2005 tarihinde **Birleşmiş Milletler Genel Kurulu**'nda yaptığı konuşma

İspanyolca'dan çeviren:
Mehmet Necati Kutlu

Ekselansları, bayanlar, baylar,

Bu toplantı esas amacından tamamıyla uzaklaştırılmıştır. Reform süreçleri adı verilen bir grup mesele tartışmanın merkezi olarak bizlere dayatılmış ve bu nedenle de dünya milletlerinin acilen ihtiyaç duydukları en ivedi konular ikinci plana itilmiştir. Ülkelerimizin gelişimini engelleyen ve imkansız kılan gerçek sorunlarla başa çıkmak için alınması gereken önlemler bu tür ivedi konular içinde yer almaktadır.

Milenyum zirvesinden beş yıl sonra karşı karşıya kaldığımız acı gerçek, o dönemde belirlenen son derece mütevazı hedeflere ulaşılamayacağı gerçeğidir. Açlık sınırının altında yaşam savaşı veren 842 milyon insanın sayısını 2015 yılına dek yarı yarıya azaltılmasını hedeflemiştik. Şu andaki gidişat, bu hedefin yakalanmasının ancak 2215 yılında mümkün olacağını ortaya koymakta. Bakalım bu mutlu olayı kutlamak üzere kaçımız orada hazır bulunacağız? Tabii çevreyi tehdit eden tahribat, anılan tarihten önce insan soyunu yok etmezse.

2015 yılında İlkokul eğitimini dünyanın tamamında yaygınlaştırmayı hedeflemiştik. Halihazırdaki hızımızla bu hedefe ulaşılması da anacak 2100 yılından sonra gerçekleşebilecek. Kutlama hazırlıklarına başlayalım o halde!

Dünyalı dostlarım, bu durum bizleri geriye dönülmez bir sürece sokarak şu acı sonuca ulaştırıyor: Birleşmiş Milletler modeli tükenmiştir ve sadece bir reform sürecine girilmesi yeterli olmayacaktır. XXI. yüzyıl derin değişimlere ihtiyaç duymaktadır ve bu değişim, ancak bu kurumun yeniden teşkil edilmesiyle mümkün olacaktır. Doğru ifade etmek gerekirse bu kuruluş işe yaramamaktadır, gerçek bundan ibarettir.

Bizim Venezuela olarak dile getirdiğimiz ve dünya için arzu ettiğimiz değişimler, bize göre zaman açısından ikiye ayrılmaktadır: Bunlardan ilki kısa vadeli olan ve hemen yapılması gerekenlerdir; diğer grupta değerlendirdiklerimiz ise düşlerimizde olanlar, ütopik olanlardır. Birinci grupta yer alanlar, eski şemayla belirlenmiş olan unsurlardır, biz bunları reddetmemekteyiz, dahası bunlar için de kısa vadeli bazı önerilerimiz bulunmaktadır. Ancak dünya barışına dair düşlerin, açlık, hastalıklar cehalet ve sefalet nedeniyle yüzümüzün kızarmayacağı bir topluma dair düşlerin yalnızca atılan tohumlarla yeşermesi beklenemez, bu kavramların uçmak için kanatlanmaya ihtiyacı bulunmaktadır. Bizler de uçmak için kanatlanmaya ihtiyaç duymaktayız.

Korkutucu düzeyde neoliberel bir küreselleşme olduğunu bilmekteyiz, ancak, kendi içinde bağıntılı bir dünya gerçeğiyle karşı karşıya bulunduğumuz da bir gerçektir ve bu durum yalnızca bir sorun olarak görülmemeli, bir meydan okuma olarak da algılanmalıdır. Ulusal gerçekler bazında deneyimlerimizi paylaşabilir, birbirimizi tamamlayabilir, pazarları birbiriyle bütünleştirebiliriz. Ama bunlarla birlikte, artık ulusal bazda çözümleri olmayan sorunların varlığını da görmeliyiz. Radyoaktif bir bulut, küresel bazda fiyatlar, küresel ısınma ya da ozon tabakasındaki delik ulusal sorunlar değildirler.

"Biz" kavramını benimseyecek ve gerçekleştirecek yeni bir Birleşmiş Milletler modeline doğru yelken açtığımız bu dönemde dört acil ve vazgeçilmez reform tasarısını Genel Kurul'a sunmak istiyoruz. Bunlardan ilki Güvenlik Konseyi'nin genişletilmesidir, bu genişleme gerek daimi üyelere, gerekse geçici üyeliklere uygulanmalıdır, aynı şekilde anılan konseye gerek gelişmiş gerek gelişmekte olan yeni üyelerin katılımı sağlanmalıdır. İkinci tasarımız çalışma metodlarının iyileştirilmesi ile ilgilidir ve katılımın arttırılmasını, şeffaflığın azaltılması yerine arttırılmasını, ortamda saygının azalması yerine artmasını öngörmektedir. Üçüncü tasarımız, Güvenlik Konseyi kararlarının veto edilebilmesinin engellenmesidir, biz Venezuela olarak altı yıldır aynı konuyu dile getirmekteyiz, Güvenlik Konseyi kararlarının veto edilebilmesi uygulaması kaldırılmalıdır. Bu elitist ve demokrasiyle bağdaşmayan uygulama, demokrasiyle bağdaşmamakla kalmamakta eşitlik ilkesine de ters düşmektedir. Dördüncü tasarımız Genel Sekreterin oynamakta olduğu rolün güçlendirilmesidir, Genel Sekreterlik makamının önleyici diplomasi çerçevesindeki görevleri etkinlik açısından teminat altına alınmalıdır.

Sorunların ağırlığı, derin dönüşümleri gerektirmektedir. Küçük reformal "Biz"i kurtarmaya yetmemektedir. Dünya ulusları ne beklemektedirler? Bizler, Venezuela'dan reformların ötesinde, Birleşmiş Milletler'in yeniden kurulmasını talep

Hugo Chavez

ediyoruz; Karakas'ın **Robinson**'u olarak tanınan **Simón Rodriguez**'in deyişiyle, ya icat edeceğiz ya yanılacağız.

İçinde bulunduğumuz 2005 yılının Ocak ayında yapılan toplantı, Porto Alegre'de gerçekleşmişti ve Dünya Sosyal Forumu'na katılmıştık. Bu toplantıda değişik şahsiyetler Amerika Birleşik Devletleri'nin, uluslararası hukuku ihlâlleri sürdüğü taktirde, Birleşmiş Milletler merkezinin, bu ülkenin dışına taşınmasını talep etmişlerdi. Bugün itibarıyla Irak'da hiçbir zaman kitle imha silahları bulunmadığını biliyoruz, aynı şekilde Amerika Birleşik Devletleri halkının, idarecilerinin doğruyu ifade etmeleri konusunda da son derece hassas olduğunu bilmekteyiz. Hiç şüphesiz diğer uluslar da bu konuda aynı şekilde hassastırlar. Kitle imha silahları hiç bir zaman varolmadı ancak Birleşmiş Milletler'in kararlarına karşın Irak bombalandı, işgal edildi ve halen de işgal altında. Bu yüzden Genel Kurul'a Birleşmiş Milletler'in, bu Genel Kurul'un kararlarına saygı göstermeyen bu ülkeden ayrılmasını teklif etmekteyiz.

Bu görüşte olan bazı şahsiyetler bu çerçevede, alternatif olarak uluslararası şehir konumuna getirilmiş bir Kudüs'ü işaret etmişlerdi. Bu teklif Filistin'in yaşamakta olduğu soruna bir cevap önermesi açısından olumludur, ancak içinde barındırdığı sorunlar öneriyi hayata geçirmeyi zorlaştırmaktadır. Bu nedenle burada **Simon Bolivar**'ın Jamaika mektubuna dayalı yeni bir teklifi dile getiriyoruz. Güney Yarımküre'nin Büyük Kurtarıcısı 1815 yılında yani yüz doksan yıl önce Jamaika'da önerdiği uluslararası birlik fikrine merkez olacak uluslararası bir şehrin kurulmasını gündeme getirmişti. Bolivar bugün bizim gerçeklerimiz olan kavramları hayal eden bir hayalperestti. Biz dünya milletlerini temsil etme iddasıyla, hiçbir devletin egemenliği altında bulunmayacak uluslararası bir şehir kurulmasının zamanı geldiği kanısındayız. Bu uluslararası şehir beş yüz yıllık dengesizlikleri dengelemelidir. Birleşmiş Milletler'in yeni merkezi güneyde olmalıdır. **Mario Benedetti** "güney de vardır" demişti. Bu şehir halihazırda varolan bir şehir de olabilir, bundan sonra icad edilmesi de olasıdır, değişik ülke sınırlarının birleştikleri bir noktada da bulunabilir, tüm dünyayı temsil edecek bir bölgede de kurulabilir. Bizim kıtamız 1825 yılında Bolivar'ın kâinatın dengesinin üzerinde kurulacağını ifade ettiği böylesi bir toprak parçasına evsahipliği yapmaya hazırdır.

Baylar bayanlar, bugünlerde dünyada daha önce örneğine hiç rastlanmamış bir enerji kriziyle karşı karşıyayız. Bu kriz çerçevesinde; enerji tüketiminde durdurulamayacak düzeydeki artış, hdirokarbür arzının arttırılamaması ve fosil kaynaklı yakıtların bilinen rezervlerindeki azalma perspektifi tehlikeli bir şekilde biraraya gelmiştir. Petrol yavaş yavaş bitmektedir. 2020 yılı itibarıyla günlük petrol talebinin 120 milyon varil olması beklenmektedir; diğer bir deyişle gelecekte olabilecek artışlar dikkate alınmadan yapılan hesaplara göre bile insanlık şu ana kadar harcamış olduğu tüm petrol kadar bir miktarı önümüzdeki yirmi yıl içinde harcayacaktır. Bu durum karbondioksit gazının ortaya çıkışında kaçınılmaz artışlara yolaçacak ve yeryüzünde hava sıcaklığı her geçen gün yükselecektir.

Katrina insanoğlunun bu gerçekleri gözardı ettiğinde oluşacak sonuçları gösteren acı dolu bir örnek teşkil etmiştir. Son yıllarda ortaya çıkan kasırgaların şiddetlerindeki son derece büyük artışın arkasındaki en temel etken okyanusların ısınmasıdır. Bu fırsattan istifade ederek, gerek Amerika halklarının gerekse diğer dünya halklarının kardeşi olan Amerika Birleşik Devletleri halkına acılarını paylaştığımı bir kez daha ifade ediyorum ve başsağlığı diliyorum.

Tahrip gücü son derece fazla olan sosyo-ekonomik bir modeli akıldışı bir şekilde savunarak insanoğlunu bunu kurban etmek ahlâki açıdan da pratik açıdan da kabul edilemez. Bu modeli, anılan modelin başlıca sebebi olduğu kötülüklerin çaresi gibi göstererek onu savunmak intihar niteliğindedir. Bir süre önce Amerika Birleşik Devletleri'nin sayın Başkanı **Amerika Devletleri Teşkilatı**'nın bir toplantısına katılmış ve bu toplantıda Latin Amerika ve Karayipler Devletleri'ne pazar ekonomisi kurallarının arttırılmasını, pazarların açılmasını, diğer bir deyişle neo-liberalizmi önermiştir; oysaki halklarımızın yaşamakta olduğu büyük sıkıntıların ve trajedilerin temel nedeni bu anılan politikalardır. Neo-liberal kapitalizm ve **Washington Konseyi** bu kıta halklarına sonsuz trajediler, eşitsizlik ve artan düzeyde sefalet getirmişlerdir.

Sayın Başkan şimdi yeni bir uluslararası düzene her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktayız. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 1974 yılı oturumlarından olağanüstü 6. oturumunda onayladığı **Bretone Woods** kararlarını hatırlayalım (burada hazır bulunanların birçoğu o tarihte sanırım doğmamışlardı yada henüz çok küçüktüler). Otuz bir yıl önce 1974 yılında Genel Kurul yeni bir uluslararası iktisadi düzen getirecek bir bildiri ve hareket planı onaylamıştı. Hareket planına ek olarak Genel Kurul 14 Aralık 1974 tarihinde devletlerin ekonomik hak ve özgürlüklerini ortaya koyan bir mektup kabul etmiş ve bu belge yeni

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uluslararası iktisadi düzeni ortaya koymuştu. Anılan belge, on çekimser ve altı aleyhte oya karşı yüz yirmi kabul oyuyla, ezici bir üstünlükle kabul edilmişti. O dönemler Birleşmiş Milletler'de oylama yapıldığı dönemlerdi. Şu anda burada artık oylama yapılmıyor. Bugün itibarıyla burada benim Venezuela adına yok saydığım ve yasadışı olduğunu ileri sürdüğüm belgeler onaylanıyor. Bu belgeler Birleşmiş Milletler'in kaideleri çiğnenerek kabul edilmekte. Bugün onaylanan bu belge geçerli değildir. Bu belgenin geçerliliği tartışılmak zorundadır. Venezuela Hükümeti bu belgeyi tüm dünyada tartışacaktır, bizler Birleşmiş Milletler'de yüzsüzce ve açıkça diktatörlük yapılmasını kabul edemeyiz. Bu nedenle tüm hükümet ve devlet başkanı meslektaşlarıma saygılarımı sunuyor ve buradan bir çağrıda bulunuyorum. Biraz önce sayın Başkan **Nestor Kirchner** ile biraraya geldim ve kendisine de bu belgeyi gösterdim. Bu belge temsilcilerimize yalnızca beş dakikalığına ve sadece İngilizce olarak gösterildi ve bahse konu olan belge, diktatörce bir çekiç darbesiyle onaylandı. Ben bu hareketi rahatsız edici, gayrımeşru ve yasadışı bulduğumu tüm dünyaya ilan ediyorum ve tüm dünya nezdinde bu hareketten müşteki olduğumu ifade ediyorum.

Beni dinleyin bay Başkan. Bizler bunu kabul ettiğimiz taktirde biteriz. Bu durumda ışıkları söndürüp, kapı ve pencereleri kapatıp bulunduğumuz yeri terk edip gitmekten başka şansımız kalmaz. Bu salonda diktatörlüğü kabul etmek yapacağımız en son şey olmalıdır. Bu Genel Kurul'da yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması için alınan karar gibi yarım kalan bazı şeylerin yeniden ele alınmasını istiyoruz. Örneğin bahsi geçen metnin ikinci maddesi yabancı yatırımcıların elinde bulunan ulusal zenginlikleri millileştirme hakkını devletlere vermektedir; aynı şekilde hammadde üretimi için karteller kurulmasını da önermektedir. 1974 yılı Mayıs ayında alınan 3201 numaralı karar metninde yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması için acil çalışmalar yapılması ve bu düzenin eşitlik, egemen güçlerin eşliği, çıkarların karşılıklılığı ve tüm devletlerin eşitliği ilkesine göre düzenlenmesi kararlaştırılmıştı. Bu ilkeler sosyal ve ekonomik sistemleri ne olursa olsun tüm devletlere eşit şekilde uygulanacak ve gelişmekte olan ülkelerle gelişmiş ülkeler arasında varolan eşitsizlikleri ve adaletsizlikleri düzeltecek nitelikteydiler. Gerek o dönemde yaşayan gerekse ileride yaşayacak olan nesillere artan oranda barış, adalet, sosyal ve ekonomik gelişim vadetmekteydiler.

Yeni uluslararası ekonomik düzenin amacı, varolan eski düzeni değiştirmekti. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın dün yirmi dakikalık bir konuşma yaptığı bana bildirilmişti. Ben de konuşmamı bitirmek için sizden izin istiyorum ekselans. Yeni uluslararası ekonomik düzenin amacı, 1944 yılında kurulmuş olan eski düzeni değiştirmekti ve

1971 yılından, uluslararası para sisteminin çöküşünden sonraki dönem için geçerli olması öngörülüyordu. Bunlar yalnızca iyi niyetlerdi, ancak bu iyi niyetlerle ortaya konan olumlu yolun izlenmesi için yeterli kararlılık gösterilememiştir. Bizler izlenmesi gereken yolun bu yol olduğu inancındayız. Bugün Venezuela halkı olarak yeni bir uluslararası düzen talep ediyoruz ancak yeni bir uluslararası siyasal düzenin ortaya konmasının da vazgeçilmez olduğunu düşünüyoruz. Bir avuç ülkenin uluslararası hukukun prensiplerini işlerine geldiği şekilde yeniden yorumlayıp önleyici savaş türü doktrinlere yönelmelerine izin vermeyelim. Bizleri önleyici savaşlarla tehdit etmekteler. Bir diğer husus da koruma sorumluluğu meselesidir. Kendimize sormamız gereken şudur: Bizi kim nasıl koruyacaktır?

Ben korunmaya ihtiyaç duyan uluslardan birinin Amerika Birleşik Devletleri ulusu olduğunu düşünüyorum. Bu durum Katrina trajedisiyle son derece acı bir şekilde kanıtlanmıştır. Bu ulus maalesef kendini daha önceden bilinen doğal afetlerden koruyacak bir hükümetten yoksundur. Eğer birbirimizi korumaktan söz edeceksek bunlardan da bahsetmekte fayda vardır. Bunlar emperyalizmin hatlarını çizen son derece tehlikeli kavramlardır. Bu kavramlar müdahaleciliğin hatlarını ortaya koyar ve ulusların egemenliğine saygısızlığı yasal hale getirmeye çalışırlar. Sayın Başkan, Birleşmiş Milletler Bildirgesine ve uluslararası hukuk prensiplerine tam bağlılık, günümüzde uluslararası ilişkilerin ve önerdiğimiz düzenin temel taşını teşkil etmelidir.

Bitirirken bir kez daha Kurtarıcımız Simón Bolívar'a atıfta bulunmama müsade edin lütfen. Bolívar dünyanın entegrasyonu, bir dünya parlamentosu ve parlamentolar kongresi fikirlerini ortaya koymuştur. Bolivar'ınkilere benzer birçok öneriyi yeniden ele almak gerekmektedir. Bolivar 1815 yılında Jamaika'da biraz önce de bahsettiğim mektubunu kaleme almış ve şöyle demişti: "Yunanlılar için **Korintos** neyi ifade ediyorsa Panama kıstağının da bizler için aynı şeyi ifade etmesi ne güzel olurdu. Umarım bir gün krallıklarımızın oluşturduğu cumhuriyetin temsilcilerinin biraraya gelecekleri muzaffer bir kongremiz olur. Umarım bu kongrede savaşta ve barıştaki yüksek çıkarlar dünyanın diğer üç bölgesinin milletleriyle birlikte ele alınır ve tartışılır". Böylesi bütüncül bir oluşum neslimizin kutlu herhangi bir döneminde gerçekleşebilir. Uluslararası terörizme etkin bir şekilde karşı çıkmak gerçekten acil öncelikler içindedir ancak bu konu 11 Eylül sonrasında doktrin haline gelen uluslararası hukuk ihlallerinin ve haksız askeri saldırıların ortaya konması için bahane olarak kullanılmamalıdır. Bu korkunç eziyetlerin son bulması ancak kuzeydeki bazı ülkelerin terörizm konusundaki çifte standartlarının ortadan kalkmasına ve gerçek ve sıkı bir işbirliğinin tesis edilmesine bağlıdır.

Sayın Başkan, Bolivar yanlısı devrimin henüz yedinci yılında bulunduğumuz bu dönemde Venezuela ulusu son derece önemli iktisadi ve toplumsal kazanımlar ortaya koymuştur. Ülkemiz nüfusu yaklaşık olarak yirmi beş milyondur ve yalnızca bir buçuk yıllık dönemde 1.406.000 Venezuelalı okuma yazma öğrenmiştir. Birkaç hafta içinde ülkemizde okur yazar olmayan hiç kimse kalmayacaktır. Önceki dönemlerde yoksulluk nedeniyle eğitim sürecinin dışında kalan üç milyon vatandaşımız ilk, orta ve yüksek öğrenim süreçlerine katılmışlardır. Toplam nüfusun yüzde yetmişini oluşturan 17.000.000 Venezuelalı tarihimizde ilk kez ilaçları da dahil olmak üzere ücretsiz sağlık hizmetinden yararlanmaktadır. Birkaç yıl içinde tüm Venezuelalılar en üst düzey sağlık hizmetinden bu şartlarda yararlanabilecektir. Bugün itibarıyla nüfusun neredeyse yarısını teşkil eden 12.000.000 Venezuelalıya 1.700.000 ton gıda maddesi cüzi fiyatlar karşılığında dağıtılmaktadır. Bu grubun içinde yer alan 1.000.000 kişi bahsi geçen yardımdan geçici olmak kaydıyla ücretsiz olarak yararlanmaktadır. Alınan bu önlemler halkın en çok ihtiyaç içinde bulunan kesiminin beslenme ihtiyacını büyük ölçüde teminat altına almış bulunmaktadır. Sayın Başkan 700.000 yeni iş imkânı yaratılarak ülkemizdeki işsizlik oranı % 9 oranına indirilmiştir. Bütün bunlar faturaları Washington'da kesilen bir askeri darbeyle bir petrol darbesini de içeren iç ve dış saldırılar arasında gerçekleştirilmiştir. Tüm bu kazanımlar imparatorluğun ve müttefiklerinin cinayete teşviki de içeren girişimlerine, sürekli tehditlerine ve medyatik güçleri tarafından ortaya konan iftiraları ile komplolarına karşın gerçekleştirilmiştir. Dünyada birisinin çıkıp başka bir ülkenin devlet başkanının katledilmesine dair isteğini ortaya koyabileceği tek ülke Amerika Birleşik Devletleri'dir. Bu olay kısa bir süre önce, Beyaz Saray'a yakın çevrelerin mensubu olan **Pat Robertson** adlı bir din adamının kişiliğinde ortaya konmuştur. Bu kişi kamuoyunun önünde benim öldürülmem talebinde bulunmuştur ve halen özgür bir şekilde dolaşmaktadır. İşte uluslararası suç, işte uluslararası terörizm.

Biz Venezuela için, Latin Amerika'nın bütünlüğü için ve dünya için mücadeleye devam edeceğiz. Burada bu salonda tür olarak devamını sağlayabilmek için adalet ve barış ihtiyacı içinde bulunan insanoğluna duyduğumuz sonsuz inancı bir kez daha ifade ediyoruz. Vatanımızın atası, devrimimizin rehberi olan Simón Bolívar Amerika'yı özgürlüğe kavuşturmadan vücudunu dinlendirmemeye, ruhunu huzura kavuşturmamaya and içmişti. Bizler de insanlığı kurtarana dek vücutlarımızı dinlendirmeyelim, ruhlarımızı huzura kavuşturmayalım.

Teşekkür ediyorum.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oktay Taftalı

yerli bir düşünce arayışı

CA
DDE

PARİS'DE YANAN ATEŞİN GÖSTERDİĞİ GÖRÜNMEYEN

Timur DANIŞ
timurdanis@yahoo.com

- Ne var gö., ne bakıyorsun? Ne yapacaksın?

Kafası arabanın kaportasına bastırılan Eric ve arkadaşları, "Ne yapacaksın?" sorusunun yanıtını geçen ay boyunca Paris ile Afrika'nın banliyölerinde başlayan sıçırları boyunca yaktıkları her araba ile verdiler.

Özgürlükçü Rimbaut ve köle taciri Rimbaut

Görünmezi görünür kılmanın en basit yolu da sanat ile ilişki kurmak.

Neden anaları babaları yıllarca önce Fransa'ya gelip yerleşmiş, iş, aş, ev sahibi olmuş Afrikalı göçmenler, üstelik de kendi arabalarını yakıp Fransa'nın merkezine varlıklarını duyurmak istiyorlar.

Fransadaki, bağımsızlık ve özgürlük için Faşizme karşı bile savaşan merkezdeki Fransız ile, onu çevreleyen, varoştaki, gettodaki, sosyal konuttaki göçmen "Fransız"ın çelişkisini anlayabilmek için birbuçuk yüzyıl geriye gitmek gerekiyor. "Görünmeyeni görmek" yönteminin mucidi, ünlü Fransız şairi Arthur Rimbaut'un Fransız ve Afrika hallerine bir bakalım. Arthur Rimbaut'un Fransa'da ve Afrika'da yaşadığı yaşadığı dönemlerdeki dünya bakışlarını Düşün Yayınları'ndan 1985 yılında dilimize Tahsin Saraç tarafından çevrelen "Rimbaut'nun Mektupları"

kitabının önsözünde görebiliriz.

Fransa'da yaşadığı dönemde Rimbaut, "1971 Paris Komünü'nü sevinçle karşılar ve halen metni ellerde bulunmayan bir komünist anayasa taslağını da yazar. Napolyon'u kınar, onu Fransa'da sanat, yazın, eğitim ve dini berbat etmekle suçlar. Irkçılığa, şovenliğe, övüngen ulusalcılığa karşıdır. Paraya önem vermez, onu bir maden parçası olarak görür.

Oysa Ortadoğ ve Afrikada bambaşka bir Rimbaut vardır. Örneğin Afrika'da ticaret yapmak üzere aralarında bulunduğu zencilerin renk, dil ve davranışlarını horlamakta, kokularından tiksinmekte, yemeklerini köpek yalına benzetip iğrenç bulmaktadır. Arabistan'da tokatladığı bir yerli kendisini mahkemeye verince Fransız konsolosuna yazıp mahkemede kendisini kendisini korumasını istemekte, tam bir sömürgeci buyurganlığını benimsemektedir. Müslüman çobanları yaban, kandökücü ve soyguculukla aşağılarken, Habeş kralına "hıristiyan ve Avrupayanlısı" olduğu için yakınlık duymaktadır. İçindeki o büyük şiir tutkusunun yerini acımasız bir tüccar ruhu , korkunç bir para tutkusu almıştır. Para tutkusu yüzünden, kaldırdığı kervanlarda yer alan işçi ve hayvanlara yeterince içeçek vermemekte, üç kuruş kısmak için, onları yollarda perişan etmektedir. Yine para için silah ticareti yapmakta ve tutsak ticaretine girişmektedir.

Rimbaut'un iki yüzyıla yakın bir zaman önce Afrika topraklarında aşağıladığı, sömürdüğü, sattığı Afrikalılar'ın çocukları şimdi Fransa'da yaşıyor. Fransa'dan yükselen dumanlar gösteriyor ki, Rimbaut'un ve Fransa'nın Afrikada başlattıkları sümürü düzeni şimdi Fransa'da devam ediyor. O zaman Afrika'da Rimbaut'a kölelik yapan Afrikalılar, şimdi Fransa'nın gettolarında yaşayıp, "Asil" Fransızlara işçilik yapıyorlar.

İstanbul'da Göçmen Sineması Haftası.

Paris Banliyölerinde yakılan ateşin kibritini yakanı görebilmek için, üstelik ateşin yandığı günlerde, İstanbul'da bir fırsat çıktı.

14-17 Ekim tarihleri arasında Goethe Enstitüsü ve Fransız Kültür Merkezi'nde "Almanya ve Fransa'daki göçmen ailelerin çocuklarının sineması" gösterisi yapıldı. Fransız Kültür Merkezi ile Goethe Enstitüsü salonlarında ücretsiz olarak, **Fatih Akın**'ın Duvara Karşı, **Neco Çelik**'in Şehir Gerillaları ve Kapının Arkasında, **Kadir Sözen**'in Dilekler Zamanı, **Abdellatif Keshiche**'nin La Faute a Voltaire, 2000 ve Kaçak, **Rachid Bouchareb**'in Küçük Senegal, **Rabah Ameur-Zaiimeche**'nin Neler Oluyor filmleri gösterildi.

Ben film haftasında gösterilen üç filmi seyretme olanağı buldum. Kaçak, Kapının Arkasında ve Şehir Gerillaları. Kaçak Tunuslu yönetmen Abdellatif Keshiche'nin. Kaçak filmi 2004 yılında en iyi Fransız filmi, en iyi yönetmen ve en iyi senaryo Cesar'ına layık görülmüş.

Kaçak filmi başlayınca, perdeye, Paris banliyölerinin bir sosyal konutunun bahçesinde konuşan esmer tenli, genç erkek çocukların konuşmaları yansıdı.

Önümdeki kağıda, konuşulanları süratle yazmaya başladım. Süratli konuşmalardan kapabildiklerim aşağıda.

-Orospu çocuğu oolum onlar.
-Koyayım bu puştlara.
-Harcayalım bunları.
-Sekiz a.cıktan mı korkacağız.
-Siktir et.
-Siktir, tüküreyim suratlarına.
-Kuran musaf çarpsın.

Bu çarpıcı dialogların içinden sıyrılan takma adı Krimo olan 15 yaşındaki Abdelkerim filmin baş çocuğu. Krimo'nun annesi markette çalışıyor, babası ise hapishanede. Ailenin ortak düşü, bir yelkenli ile denizlere açılıp, dünyayı gezmektir. Babanın hapisten gönderdiği yelkenli çizimleri Krimo'nun duvarlarını süsler ve ailenin gelecek umutlarını besler. Filmin kızı ise Lydia. Lydia, Krimo ve arkadaşlarına ve çevredeki kızlara göre daha beyaz tenli ve güzel. Lydia, Krimo'yu okul için hazırladıkları tiyatro oyununun provalarına götürür sonra da Krimo Lydia'ya aşık olur ve ona yakın olmak için erkek rol arkadaşından rolünü satın alır. Film Krimo'nun Lydia'ya yakınlaşmak için yaptığı acemilikler, hatta kız arkadaşını terketmesi, Krimo'nun kankası Eric'in işe karışması ve işin içine güç karışması ile gergin bir boyuta taşınır. Eric, Lydia'nın bir kız arkadaşının cep telefonunu çalıp, ondan Lydia'ya Krimo'nun aşk teklifine cevap vermesini ister. Kız bu aracılığı yapmazsa telefonunu bir daha göremeyecektir. Cep telefonsuz kalma tehtidi kızı harekete geçirir ve durumu Lydia'ya anlatır. Görüşme sosyal konutun dışında bir yerde olacaktır. Eric ve Krimo buluşma yerine çalıntı

bir taksi ile giderler. Lydia ve iki kız arkadaşı da onları buluşma yerinde beklerler. Eric Lydia'yı tehtid edip arabaya sokar, amacı Krimo ile anlaşmasını sağlamaktır. Krimo ise, belki de kendisine evet diyecek Lydia'yı baltalıkları ile germekte, işi iyice içinden çıkılmaz hale sokmakta ama konuşmanın ilerleyen zamanları için umut korunmaktadırdır. Bu arada durumu dışardan seyreden Eric'in rehin aldığı telefonu geri vermesi ile ve diğer iki kız arasındaki gerginlik de kalkmıştır.

Biraz güç kullanılarak da olsa, meselenin çözüm yoluna girdiği sanılırken aniden işler içinden çıkılmaz bir hal alır; Krimo ve Lydia'nın oturdukları arabanın çevresini saran biri kadın üç polis gençleri dışarı çıkarır. Duruma Eric ve diğer iki kız da katılır. Polisler genç çocuklara göre çok iridirler ve giyimleri, yaklaşımları ile korku salmaktadırlar. Eric, boş bir araç bulduklarını ve arkadaşlarının ısınmak için içerde oturduklarını söyler. Polisler çocuklardan eşyalarını arabadan üzerine koymalarını isterler. Çocuklar isteksiz olsalar da buna uyarlar ama bir küçük bakışları bile polislerin güç kullanımını ve hakaretlerini arttırır. Son derece aşağılayıcı hareketlerle, gençler arabanın üstüne dayanır. Polislerin ve gençlerin güç oranları kıyaslanamayacak kadar fazladır. Kadın polis Lydia'nın çantasını arabanın bagajının üstüne saçar. Çocuklar inanılmaz bir korku içinde, polislerin ellerinde kıvranmaktadır. Bir Paris banliyösü sosyal konutunda geçen, bir gençlik aşkı filmini keyifli keyifli izlerken ne olduğunu anlamadan, banliyönün Paris ile sınırında, Fransa'nın eski sömürgeleri ile Paris'in sınırında, sınır devriyeleri ile kaçaklar arasındaki kimlik kontrolünün içine düşmüştük. Bu içinden çıkılmaz şiddet, kendisine ters bakan polisin Eric'in kafasını arabanın kaportasına bastırması ve şu sorusu ile sürdü:

Elbette ki film böyle bitmedi. Film sosyal konutun lisesinin tiyatro salonundaki tiyatro gösterisi ile son buldu ve filmin finalinde Lydia, gösteriden çıktıktan sonra Krimo'nun penceresinin önüne gidip, genç delikanlıya seslendi. Krimo, Lydia'yı duyup cama gelene kadar ise Lydia gitmeye başlamıştı.

127 dakika boyunca soluksuz izlediğim film, Paris banliyölerinde yanan arabaların ardındaki görünmeyeni görmemi" sağlamıştı. Abdellatif Keschiche, bu filminde iki kez "Görünmezi görünür" kılmıştı. Birincisi, Afrika-Paris sınırında, zenci bir polis ile, kafası arabanın kaportasına bastıralan Eric arasındaki aşırı kuvvet farkının bir yerlerde patlayacağıydı. Filmin ikinci görünür kıldığı ise, her ne kadar kıyıya itilseler de göçmenlerin, kendi içlerinde bir yaşam kurup, bunun aracılığı ile dostluğu, sevgiyi öne çıkarma çabalarının hiç yok olmadığıydı.

Kadir Sözen

İstanbul Bilgi Üniversitesi Kuştepe Kampüsü Akademik Kurul Odası'nda yapılan panel sırasında "Dilekler Zamanı" filminin yönetmeni Kadir Sözen'i izledim ve panel sırasında kendisine soru sordum. Söyleşimize panelden sonra da devam ettik.

Bilgi Üniversitesi'ndeki toplantıda sizin için ve Almanya'daki film çeken diğer Türk yönetmenlerin katagorize edildiği bir Üçüncü kuşak lafı var? Siz kendinizi nasıl ifade ediyorsunuz?

Göçmen Sineması veya göçmen sinemacılığı tanımlamasına ben son derece karşıyım. Bu kavram daha çok Almanya'daki, Almanların ürettiği bir kavramdı. Biz Türk kökenli ya da Almanya'da yetişmiş sinemacılar olarak da bu kavrama karşıyız. Bu kavram bizi dışlayıcı. Şu anlama geliyor "Siz bu ülkenin sineması içinde yer almıyorsunuz. Siz bu sinemanın dışında ayrı bir sinemanın içinde yer alıyorsunuz" anlamına geliyor bu. Biz buna son derece karşıyız. Çünkü biz, ben kendimden yola çıkarak söyleyeyim, ben orada büyüdüm, orada eğitimimi aldım, sinema eğitimimi orda gördüm. Dolayısı ile ben kendimi oradaki sinemanın içinde görüyorum. Daha doğrusu Batı Alman sineması içinde görüyorum. Yani göçmen sinemacı değilim. Tabi ki göç ve göçmen konularına bir çok kez, belgesellerimle değindim. Çünkü bu konu beni çok yakından ilgilendiriyordu. Ama bu sadece göçmen sineması üretiyorum anlamına gelmez çünkü ben göçle ve yabancılarla hiç bir bağlantısı olmayan konulara da eğiliyorum. Diğer yerlerde Afrika'da film çevirdik. Sadece göç konularına değinmiyoruz. Değinmek de istemiyorum.

Yani şimdi uzay filmi yapsak uzaycı sinemacısı mı olacağız. Kovboy filmi yapsak kovboycu sinemacısı mı olacaktık.

Bu dışlayıcı kavram nedense, Almanyalı olmayan sinemada yer alıyor. Bu ayrım başka konularda yapılmıyor. Ben bu kavrama karşıyım ve kendimi de göçmen sinemacı olarak görmüyorum.

Almanlar Türkiye'den işçi alırken buraya sağlık muayenesi için kendi doktorlarını mı getirmişlerdi?

Evet, asistanlar bile oradan gelmişlerdi.

Film Fransa'daki olaylar dolayısı ile ortama getirildi. Baktığınız zaman sizin filminizde Fransa'daki olaylar benzeri bir şiddet yok. Daha çok içe yönelmiş şiddetler var. Siz Fransa'daki olayları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Fransadaki bu haykırış mı diyelim, başkaldırı mı diyelim, bence son on yirmi yılın politikasının bir ürünüdür. Şimdiye kadar bastıralan azınlığın bir sınırda patlama göstermesidir. Çok doğaldır, hatta geç kalmıştır. İşte bu kadar geç kaldığında da bu kadar acımasız ve sert ortaya çıktı. Bunu Fransa'daki siyasetçilerin değerlendirmesi gerekiyor, yani şu ana kadar yürüttükler siyasetin doğru olup olmadığına bakmaları gerekiyor. Bugün yapmazlar, yarın yapmazlar ama bir gün yapmak zorundalar, başka çareleri yok.

Almanya'daki durum ne?

Almanya'ya gelince böyle bir durumun ortaya çıkacağına inanmıyorum açakcası. Çünkü orada ortam değişik. Almanya'daki yabancıların geçmişleri farklı. Almanya'da Fransa'da olduğu gibi bir gettolaşma sistemi yok. Almanya'da da getto var. Kesinlikle var ama sistematik bir şekilde, Fransa'da olduğu gibi değildir. Almanya'daki gettolaşma biraz daha dağılmış, biraz daha iyi organize edilmiş gibi görünüyor. Artı Almanya'da en yoğun kitle Türkler. Fransa'da öyle değil. Bizim Türklerin anarşist ruhlu olduğuna da inanmıyorum.

Sanki Almanların kendisinden beklenebilir!..

Evet, yaşa. Almanların korkusu daha büyüktür.

Yani Almanlar arabaları yakabilir.

Evet evet.

Bir de Almanya'da işgal evler var çok sayıda. Bunlar özgür bir ortam sağlıyor gibi...

Evet evet,

Bize filminizi anlatır mısınız?

İlk defa alman ya da Avrupa televizyonları için göçü, biraz daha geniş çapta, biraz daha şiirsel bir dille anlatmak istedik. Göç üzerine çok film yapılıyor. Göçe değinen çok film yapıldı. Ama göçü altmışlı yıllardan bugüne kadar anlatan yok. Maalesef. Batı Avrupa kanalları piyasası bunda çok geç kaldı. Gerçekleştirmek de zor oldu. Alışılmış bakıştan göçü anlatmak istemedik. Biraz daha değişik bir dille, şiirsel bir dille, mistik bir dille anlatmaya çalıştık. Özellikle bizim izleyici kitlemiz, daha çok Alman izleyiciydi. Tabi ki Türkler de ilgilendi, izledi ama asıl hedefimiz batı Avrupalı kitleye ulaşmaktı. Bunun için değişik yöntemler denedik. Alışılmış yöntemler le değil, biraz daha insanı kalbinden yakalaşabilecek bir öykü ile vizyona girmek istedik. Onun için de Dilekler Zamanı dedik adına.

Oyuncular da Türkiye'den göçüp Almanya'da yaşayanlar mı?

Evet oyuncuların yüzde 99'u neredeyse Almanya ve Batı Avrupa, Hollanda, İsviçre'de doğup büyümüş, Türkiye kökenli oyuncular. Ben özellikle öyle istedim. Bu genç oyuncular, "Kadir" dediler, "Hocam biz göçmeniz, tabi ki Türkiye'den geldik ama ilk defa bu senaryo sayesinde babamızla sohbetleştik, onun zamanında yaşadıklarını dinlemeye çalıştık. Belki filmle birebir bir ilişkimiz olmasaydı bunu yaşamayacaktık. Mesela başrol oynayan Erhan babasının doktorda muayene edilme olayını duymuş. Bu sahneyi İstanbul'da çekerken son derece duygulandı. Böyle nerdeyse bir iki saat kendi kendine kapandı, oynayamadı. Öyle hoş şeyler de oldu. Türkiye kökenli oyuncular olmasaydı belki bu hoşlukları yakalayamayacaktık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yılmaz ŞEN

Sakaryaspor'un Futbol Federasyonu ve Tahkim Kurulu hakkında açtığı dava ile ilgili olarak şube sorumlusu İsmail Yenice ile konuştuk

Dizginler Federasyonun elinde

İstanbulspor ve Akçaabat Sebat ile açtığınız davada ne gibi gelişmeler oldu?

İlk önce İstanbulspor açmıştı bu davayı, sonra biz onlara katıldık. Fakat kendileri, Federasyonla yapılan bir takım görüşmelerden sonra vazgeçtiler bu davalardan. Bizim geçen sezon İstanbul'da oynanan Beşiktaş maçında başlayan haksızlıklar ve hakem hataları yüzünden canımız çok yandı; bu sebeple ve davayı kazanmaya olan inancımız yüzünden davayı devam ettiriyoruz. Son günlerde ise federasyon tarafından sözlü uyarılar almıştık, ta ki bu faks gelene kadar. Faksta belirtildiği gibi davadan çekilmemiz isteniyor, bizim için böyle bir şey söz konusu değil. Bizim yönetim olarak böyle bir hakkımız yok, bu dava artık bizden çıkmış bütün bir şehrin davası olmuştur. Anayasal hakkımızdır, kullanıyoruz.

Federasyondan gelen belgeden sonra kendileriyle görüşme fırsatınız oldu mu?

Hiçbir görüşmemiz olmadı. Ne bizim ne de Federasyonun böyle bir talebi de olmadı.

Federasyonun size gelen bu belgesinden sonra neler düşündünüz; ne kararlar aldınız?

Kulübümüzün avukatlarının yapmış olduğu araştırmalar sonucu böyle bir durumun yasal olmadığı ortaya çıkmıştır. Davamızı geriye çekecek bir durum olmadığı bize iletilmiştir.

İstanbulspor ve Sebatspor Yöneticileri ile bir görüşme yaptınız mı?

Kulüplerin Federasyon ile sezon başında yaptıkları bir anlaşma var. Bu anlaşma doğrultusunda onlar vazgeçmiş olabilir, her iki kulübün yöneticileri ile de görüşmemiz olmadı.

Kulüplerin Federasyon ile yaptıkları anlaşmaya göre, kulüpler Federasyona dava açamazlar diye bir madde mi var peki?

Bu bir taahhüt gibi bir şey ama bizim için çok özel bir durum. İnsanlar da evleniyor ve mahkemelerde boşanıyorlar. Zaten yanlış olan şu; Federasyonun özerk olması sebebiyle bu yaptırımı kulüplere dayatmasıdır. Dizginlerin her zaman ellerinde olması. Biz davayı kaybetsek bile Türk futbolu açısından ileride böyle sıkıntılara sebebiyet verilmemesi amacıyla örnek olacağımızı düşünüyoruz. Tahkim Kurulunun en azından daha yetkili organlardan meydana gelmesini sağlayabiliriz. Savaşımızın bir tarafı da o. Çünkü Federasyon, Tahkim Kurulunu kendi seçiyor, sonra da diyorlar ki Tahkim Kurulu en üst merciidir, kardeşim sen seçiyorsun zaten.

Basından gerekli desteği gördünüz mü?

Şu ana kadar gerekli desteği gördük diyemeyiz. Tabi bunda milli takımımızın yaşadığı sıkıntılar da etken oldu. Fakat şehrimizde büyük destek gördük. Taraftarımızdan, yerel basınımızdan ve çeşitli kuruluşlardan...

Kulüp olarak saha içinde ve dışında nasıl etkilendiniz?

Çok etkilendiğimizi söyleyebilirim. Özellikle Federasyonun gönderdiği bu fakstan sonra, hakem hatalarını çok gördük maçlarımızda. Futbolcularımız olumsuz etkilendi. Buna rağmen elimizden gelen moral motivasyonu sağlamaya çalışıyoruz. Şehrimizin desteği ile gidiyoruz.

Size ilginç gelmedi mi bu belge, yani tuhaf bir durum var ortada.

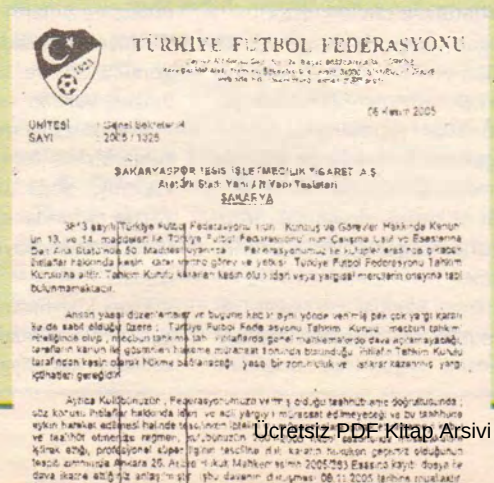
Ne kadar tuhaf ve ilginç olsa da biz hukukçularla devamlı değerlendirmeler yaptık, onların yol göstermesi ile ilerliyoruz. Milletvekillerimiz destekliyor, daha önce hükümet tarafından görevlendirilen Komisyon'da görev alan milletvekilinden destek aldık. Kemal Ulusu'dan destek geldi.

Siz kesinlikle haksızlığa uğradığınıza inanıyor musunuz?

Tabi tabi. Kesinlikle davamızın başlangıç noktasıdır bu. Geçen sezonki Beşiktaş maçından başlayan bir durum söz konusudur. Ama gerek Tahkim Kurulu olsun gerek Federasyon olsun zaten onların lehine çalışıyorlar ve onları tuttuklarını söylüyorlar. Anadolu kulüplerinin açtığı davalarda gösterdiği tepkilerde hemen susturulma yöntemi uygulanıyor.

BELGELİ TEHDİT

8 Kasım 2005 tarihinde Sakaryaspor Futbol Kulübüne Türkiye Futbol Federasyonu tarafından gönderilen bir faks, belki de özetidir ve göstergesidir futbolumuzun içindeki bataklığın. Sakaryaspor kulübü geçen sezon oynanan süper ligin şaibeli olduğunu, tahkim kurulunun almış olduğu kararların baskılar sonucu alınmış kararlar olduğunu ve ligin tescil edilmemesi gerektiğini düşünür ve Federasyon aleyhine dava açar. Başlarda yalnız değillerdir, Sakaryaspor ile birlikte küme düşen İstanbulspor ve Akçaabat Sebatspor da aynı düşünceler ile dava açarlar. Bahsi geçen şaibeli maçlardan meşhur iddaa'lı maçın da bir tarafıdır Sebatspor. Sonra TMSF'ye devrolan İstanbulspor, vazgeçerler bu davalarından. Bu yolun yolcusu, yeşil siyahlı ekip; Sakaryaspor tek başınadır artık. En temel Anayasal haklarını kullanarak, çok sınırlı istisnalar dışında her türlü kurum ve kuruluşun işlemlerinin yargı denetimine tabii olacağını bildikleri için devam ederler davalarına. Federasyon tarafından gönderilen faksta ise 10 günlük süre verilir ve tehdidin babası yapılır Sakaryaspor'a; "Davanızı geri çekin yoksa kulübünüzün tescilinin iptali ve maçlardan men cezası ile karşılaşırsınız". Davanın sonucu beklenmeden Federasyonun verdiği karar:men! 3 büyük kulübün gönüldaşları Tahkim Kurulu üyeleri, nasıl geldiği belli bir Merkez Hakem Komitesi ve özerk Federasyon. Şimdi onlar İsviçre maçından dolayı gelecek cezaları beklerken bir türlü kendilerine doğruyu söyleyen bir ayna bulamadılar. Tribün terörünü önlemek için aldıkları faşizan kararları, milli maçta binlerce bilet dağıtarak yıktılar. Şimdi ise suçu yalnızca adalete güvenmek olan Sakaryaspor'un karşısına tehdit ile çıkıyorlar. Son üç dört maçında fahiş hakem hataları ile karşılaşan Sakarya'da ise şehrin Valisi ve milletvekilleri bu duruma tepki gösterip kınarlar. Sakarya nehri bildiği yönde akmaya devam eder. Türk futboluna nice yetenekler kazandıran bu sevdalı deprem çocukları, bu oyun için Sivas yollarında canlarını kaybetmiş bu oyunun saha dışı darbelerini en çok yemiş bir şehir. Haluk Ulusoy seçimleri ile başlayan ve Şifo Mehmet'in çelmesine kadar geçen zaman, Sakaryaspor'un davası ile son bulsun, LÜTFEN...

TÜRKİYE FUTBOL FEDERASYONU

06 Kasım 2005

ÜMİTESİ
SAYI : 2005/1325

SAKARYASPOR TESİS İŞLETMECİLİK TİCARET A.Ş.
Atatürk Stadı Yanı Alt Yapı Tesisleri
SAKARYA

Üç büyüklerin çıkarına çomak sokmadığı için göz ardı edilen bu dava, basınımızca hasıraltı edilmesin. Şikelerle, şaibelerle, dopinglerle batmakta olan bir gemide, dümene Sakaryaspor Kulübü geçti. Şike vardır belgesi yoktur, iddaa vardır cezası vardır, soruşturma vardır cezası yoktur denilen bu karanlık ortamda, bir mum yaktılar karanlığa karşı. Bu ışıkta her şey nettir, tehdit vardır hem de en belgelisinden, en görülmesi gerekeninden. Bir pankart vardır Sakarya Atatürk Stadının Tatangalar tribününde "Gücümüz Onurumuzdur." Federasyon şike ve şaibe için bulamadığı belgeyi elleri ile imzalamış ve göndermiştir Sakaryaspor kulübüne. Bu belge şu anlama gelmektedir ki: Padişahın fermanıdır, uymayanlar cezalandırılacaktır...

Yılmaz ŞEN

Pelin GÖKMEN

Benim en iyi dostum, içkim sigaram

Tony Blair'ın "kendi neslinin en iyi futbolcusu" dediği adanın asi evladı İrlanda'nın çocuğu, yakışıklı, alkolik, kumarbaz, kadın düşkünü, eski mahkum ve futbolcu George Best öldü. Pele veya Maradona kadar dünya çapında şöhrete sahip olamamasının nedeni sadece İrlandalı oluşundan kaynaklanıyordu, onlardan daha az yetenekli oluşundan değil. Bu kadar büyük bir yetenek hiç Dünya Kupası'nda oynayamamıştı ki bu şerefe 2. kez nail olamayan ama zamanında eline 3.lük kupası bile alan Alpay'lar, Hakan'lar, İmansız'lar varken! George 1960'larda adanın efsane takımı Manchaster United'da oynarken Bobby Charlton ve Denis Law ile Kutsal Üçlü olarak anılırken 1968'de takımı Avrupa Şampiyonu olurken Avrupa'da yılın futbolcusu seçilmişti. Ancak Best futbolculuktan önce bir İrlandalı'ydı ve alkolü herşeyden çok seviyordu. Alkol yüzünden 27 yaşındayken Manchester'dan kovuldu. Tabii işsiz kalmadı İngiliz Ligi'nde mütevazi takımlardan Stockport, Dunstable'da ve Amerika'da(!) Los Angeles Aztecs'de de şansını denedi. Kimbilir belki o zamanlar Beşiktaş'ın başında Serdar Bilgili olsa rahmetli bizim liglerde de oynardı. Hatta Nouma daha doğmadan "George bizi diskoya götür" lafı literatüre geçerdi.

Benim en iyi dostum içkim sigaram

George'un futbol kariyerinin önüne geçen alkol ve hızlı hayatı güzel kadınlarla beraberliğine mani olamamıştı. Her yakışıklı futbolcu gibi onun da peşinde dünyanın en güzel kadınları boncuk gibi diziliyordu. Dahası uzun saçları ile bir futbolcudan çok Rock Yıldızı havası vardı. O günlerde çok çok meşhur olan Beatles'in 5. elemanı olarak çağrılıyordu ve kendisi İngiltere'deki ilk futbol yıldızı olarak da bir bakıma David Beckham'ın atası konumundadır. Elbette George'un arkasında kendisi için çalışan danışmanları, basın sözcüleri falan da yoktu. Öyle kendi halinde mütevazi bir İrlandalı genç olarak aslanlar gibi çıkıp futbolunu oynuyor, içkisini, sigarasını içiyordu.

25 Kasım'da hayata iflas eden bedeni 24 yaşındaki oğlu ve 87 yaşındaki babasının elleri arasında can verdi. Ardından skandalı pek seven İngilizler hemen ikiye bölündü. Bir yanda onun İngilizlerin en büyük futbolcusu olduğuna inanıp yas tutanlar diğer yanda onları bir alkoliği milli kahraman ilan etmekle suçlayanlar saf tuttu. İşte bu görüşlerden biri:

"Ben 48 yaşında bir İngilizim ama onun futbolculuğunu tanımıyorum, iflah olmaz bir alkoliği kahraman ilan etmek ne kadar doğru ama bu kadar genç ölmesi üzücü yine de." Bunun yanında George Best fıkrası bile üretenler oldu, şöyleki:

George Best yaşam ünitesine bağlıyken doktoru odasına girer rahmetli gözlerini açınca der ki:

George sana bir iyi bir de kötü haberim var. Önce kötüyü söylüyorum; sadece bir saat ömrün kaldı, iyi habere gelince bu happy hour* . Şimdi holigan ingilizlerin bir başka korkusu var o da Gazza lakaplı Paul Gascoigne ve Wayne Rooney'nin de Best'le aynı kaderi paylaşması. Dağlara taşlara Becks'ler cephesinde telaşa mahal yok tabii. David Beckham İngiliz Kraliyet ailesinin veliahtları kadar varlıklı ve itibarlı 3 oğlu ve damızlık eşiyle gül gibi geçinip gidiyor reklamdı, skandaldı transferdi diye. Keşke rahmetli zamanında da sponsorlar falan olsaymış belki alkole kurban verilmezdi böyle bir yetenek.

pelingokmen@leman.com.tr

* İndirimli içki saati

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

timurdan@yahoo.com

PATİKALAR PROJESİ

Ekim ayının son haftası ile Kasım ayının ilk günlerinde, Cumhuriyet Bayramı, Şeker Bayramı, Yunus'un okul tatili derken ortaya çıkan bir haftalık zamanı değerlendirmek için Yunus ile Fethiye'ye gittik. Amacımız kışın hemen ertesinde biraz da olsa denize girmek, yürüyüşler yapabilmek, İstanbul'u terketmenin bir değişik yolunu denemekti.

Bu amaçla, İstanbul'dan Pamukkale Ekspresi'ne binip, karayolu ilavesi ile Ölüdeniz'e ve Faralya'ya ulaştık. Bir çoklarının yaptığı gibi ilk gün denize girmek için, minibüsle Kabak koyuna giderken, yolumuzun üzerinde, sağ tarafa ayrılan yolun başında "Patika Projesi" yazan bir tabela dikkatimi çekti. Yolumuza devam edip Kabak koyuna gittik, akşam da Faralya'da kaldığımız pansiyona döndük.

Ertesi gün bu kez Ölüdeniz'de denize girmek için yola çıktık. Amacımız köy minibüsüne binmekti ama Yunus özel bir minibüse otostop yaptı, sürücü bayan bizi aldı. Meğer bizi yolda komayan bayan Patika Projesi'ndenmiş. Bir arkadaşı ile Fethiye'ye gidiyorlardı. Dönüşte projeyi görmek için sözleştik.

Biz denize girdik, öğleden sonra da sözleştiğimiz gibi, bizi aracına alan Çiğdem hanım ile buluşup Patika'ya gittik. Esin arkadaşını evine bırakmak için yola devam etti, biz Yunus ile sapakta indik. Yolun biraz aşağısına yürüdük. Patika Projesi'nin alanına gelince, arazinin içinden biri geldi. Hay allah! Demek ki Patika Projesi'nin uygulayıcılarından biri de Çiğdem'in eşi Erol Stock'muş.

Erol ile, 1997 yılında Hocamköy'de tanışmıştık. Hocamköy, Ankaralı bir grup öğrencinin, Kırıkkale'de uyguladıkları bir projeydi. Katılımcılar burada buldukları bir arazide kerpiç bir ev yaptılar ve ekolojik bazı denemelere giriştiler. Erol da bu projenin içindeydi ve ben onu son gördüğümde kerpiçin samanını ve suyunu yetiştirmek için kürekle önündeki çamura saldırıyordu.

Erol'u sonra da Greenpeace'nin projelerinde gördüm.

Yunus ile Patika Projesi arazisine girdik. Erol bize projesini uygulayacağı alanı gezdirdi. Sonra da bilgisayarından, bir önceki yıl burada çocuklarla yaptıkları denemenin fotograflarını gösterdi.

Ayrılırken Erol'a sorular bıraktım, o da yanıtlarını gönderdi.

Akşamsefası

Lütfen bize Patika Projesi'ni anlatır mısın?

1980 yılında ailemle birlikte Fethiye'nin Faralya köyüne yerleştik. O zamanlar arazide su yoktu, köye yol ve elektrik de gelmemişti. Annemlerin yaptığı eve ben de ucundan kenarından yardım ederek inşaat işleri ve doğa ile iç içe olma deneyimini yaşamıştım.

Yıllar geçti... Ben üniversiteyi bitirdim... Çeşitli yerlerde çalıştıktan sonra eşim Çiğdem'le beraber köye yerleşmeye karar verdik. Yeni bir arazide, neresinden başlasak diye uzun uzun düşünmek durumunda olduğumuz beş dönümlük el değmemiş bir alanda çalışmalara başladık.

Amacımız var olan koşuşturmanın dışında da bir yaşam olduğunu, kendimizi gerçekleştirmek için pek çok seçeneğimiz olduğunu gösteren bir ortam oluşturmak. Adını da Patika koyduk. Patika'ya konuk olanların, Patika'da bizim programladığımız günlük akış içersinde doğanın parçası olduklarını hissettirmek...

Herkesin yaşamda bir yolculuğu olduğunu düşünerek diyoruz ki herkesin bir yolu, kendini gerçekleştirdiği bir "patika"sı olmalıdır. Bu patikalar zaman zaman başka insanların patikalarıyla birleşirler ve beraber yolculuk edilir. Biz de bizim patikamızı diğer insanların patikalarıyla kesişecek şekilde oluşturmaya çalışıyoruz. Yani herkesin "patika"sı vardır ve bu patikalar zaman zaman birleşirler; belirli deneyimler paylaşılır daha sonra patikalar birbirinden ayrılır.

Bir çok insanın katkıda bulunduğu "Patika Projesi"nin etkinliklerinden biri de çocuklara yaz kampı düzenlemek oldu.

Hasan Âli Yücel 2005 Çocuk Yaz Kampı?

Yıllardır hayalini kurduğumuz ve çok uzun süredir hazırlandığımız bu ikinci yaz kampımızı tasarlarken en önem verdiğimiz konu yaşamın bütünselliğini kamp süresine sığdırmak oldu.

Geçen yıl burada bir deneyiniz olmuş. Bunu bize anlatır mısın?

Ege ile Akdeniz'in birleştiği yerde bulunan Fethiye'nin bir köyü Faralya. Denizin ve ormanın öpüştüğü bu güzel orman köyünün arkasındaki Babadağ yöreye mikroklima özelliği kazandırarak birçok endemik bitki ve hayvana yaşam alanı sağlamaktadır. Çocuklarımız ayçekirdeği gibi tohumların nerden geldiklerini, tohumların hikayelerini öğrendiler. Bitkilerin kokularını, dokularını, desenlerini... İncelediler. Yaz sebzelerini hem topladılar hem de tohumlarını ekerek nasıl büyüdüklerini gördüler. Tavukların folluklarından sıcak yumurtaları topladılar Ördeklerle, köpeğimiz Koza'yla, kedimiz Pati'yle oynaşıp durdular.

Ekolojinin teorik bilgileriyle de çocuklarımızı donatmaya çalıştık

Okumaya da zaman ayırarak bilgilerini pekiştirmelerini ve okuma alışkanlıklarının artmasına çaba harcadık.

Drama etkinliğimizle problemleri tanımlama, analiz, değişik rollere bürünerek çözüm getirme, çözüm alternatifleri içersinde tartışarak, ikna ederek, araştırarak nasıl sonuca gidilebildiğini öğrenmeye çalıştık. Kendini ifade etme, etkin dinleme becerilerini geliştirmek için çeşitli oyunlar ve diğer etkinlikleri tasarladık.

Çadırda konaklayan çocuklarımıza günün tüm akışında doğanın bir parçası olduklarını hissettirmeye çalışıp çok önem verdiğimiz "beraber üretmek" / "emek" kavramlarının günlük yaşama yansımalarını beraber denedik.

Güne zinde başlamak için 15 dakika egzersizlerimizi ve esnemelerimizi kahvaltıdan önce yaptık. Fesleğen dikerek, bitki ekmeyi öğrenerek, bitkileri günlük yaşantımıza taşımaya çalıştık. Yemeklerimizi hep beraber hazırlayıp sinimizdeki fesleğenlerle hep beraber yedik.

Hergün dramaya, ekolojiye, sanata, tartışmalara zaman ayırdığımız gibi spora da zaman ayırarak yüzmeyi bilmeyenlere yüzme öğrettik, bilenlerin de yüzmelerini geliştirmeye çalıştık.

Dağ kampına giderek doğanın çeşitli yüzlerini görmekle kalmayıp aynı zamanda bedensel olarak doğanın zorlayıcı yanlarının, heyecanını yaşadık. Şehir yaşamının çok dışındaki görüntülere tanıklık ettik.

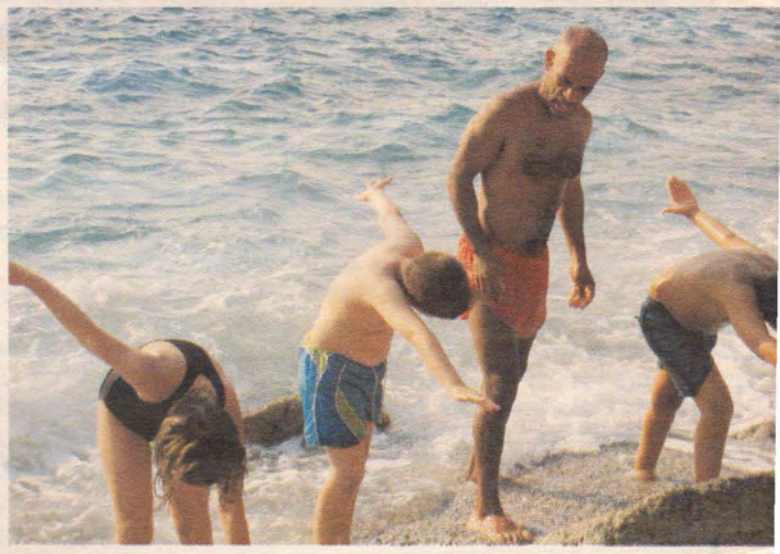
Bu yoğun tempoda zaman zaman dinlendik.

Kız-erkek ayırımı yapmadan yemek hazırlıkları yaptık.

Dağ gezimizde şelalenin dibinde çadır kurduk. Dünyamızı koruyabilmek için tüketim alışkanlıklarımızı dikkat etmemiz gerektiğinin üzerinden geçtik.

Kullanılmış kağıtlardan kağıt yaparak, mutfak atıklarımızın toprağa dönüşmesini sağlayarak doğadaki dönüşümlerin farkına vardık. Kendi yoğurdumuzu ve ekmeğimizi yaparak en temel besinlerimizin hikayesin öğrendik. Kendi yoğurduğumuz ve ekmeğin de tadına doyum olmuyor...Yaratıcılığımızla, birbirimize fırsat vererek, birbirimizi destekleyerek grup çalışmaları yaptık.

Yaşamın ve kişisel gelişimimizin zorluklarını alt edebilmek için gerekli zihin egzersizlerine yardımcı olabilecek satranç gibi zor oyunları öğrendik.

Kampın başından beri öğrendiklerinin sonuçlarını yüzme becerilerinin artmasında olduğu gibi görmeye başladılar. Akşamları oynadığımız oyunların dışında gündüzleri de yüzme çalışmalarımızın dışında eğlenceye de zaman ayırdık. Kamp başı sohbetlerinin, oyunlarının tadını çıkardılar. Kampa gelen çocuklarımıza ve onların kamp boyunca katıldıkları etkinliklerde emeği geçen gönüllü abi ve ablalarımıza katılım belgesi verdik.

Eve döndüğümüzde anne-babalarımız bizleri tenimize güneş-rüzgar vurmuş, doğadaki birçok olayları görüp farkındalıklarımızın artmasıyla biraz daha büyümüş olarak karşıladılar.

Çocuklarımızın yaşamlarına her günün batımındaki renkler gibi güzellikler katmaya ve yaşam boyu unutamayacakları izler bırakmaya çalıştık.

Geleceğe dönük amaçlarınız nelerdir?

Amacımız: Çocukların, gençlerin, yetişkinlerin kendilerini gerçekleştirebilecekleri ortam ve etkinlikleri oluşturmak. Aynı zamanda kişisel gelişimlerine katkıda bulunacak etkinlikleri tasarlamak. Yaşamın aslında sürekli üretmek olduğunu da anımsatarak "patika" nın üretim süreçlerine katkıda bulunmalarını sağlamak.

yenihArman okurları için kendini tanıtır mısın? Nerede doğdun, ailen, ne okudun, nereleri gezdin, ekolojist ya da çevreci ya da aktivist misin?

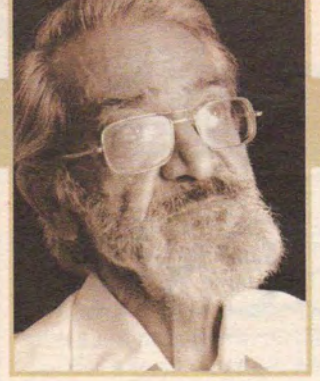
Zenci bir babanın, İstanbullu bir annenin çocuğu olarak Amerika'da doğdum (16 Aralık 1962). Ömrümün bir kısmı Amerika'da bir kısmı da Türkiye'de geçti. Sonuçta Türkiye, Anadolu kültürü benim için daha önemli olduğu için Türkiye'de yaşamayı seçtim.

İstanbul Teknik Üniversitesi - İTÜ'nün elektrik-elektronik bölümünde başlayan üniversite eğitimi Amerika'da sistem analisti olarak tamamladım. Amerika, Avrupa, Uzak Doğu'da çeğitli yerleri görme şansım oldu. Çeşitli şirketlerde ve sivil toplum kuruluşlarında profesyonel ve gönüllü olarak daha çok sistem geliştirme, eğitim, ve çevre konularında çalıştım.

Hayatımı tamamen eğitim ve ekoloji konularını gündemde tuta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eflatun Nuri

Vikingler Konsta

Bosphorus bir gümüş yılan gibi uzanır. Batı yönündeki sahilleri boyunca yeditepe'yi geçer geçmez, Marmara'ya ulaştığı yerlere kadar büyüleyici, göz kamaştırıcı sanki cennetten bir parçaydı. Fi tarihinde Vizandis adında bir kral gelir. Bir şehir inşa ettirir. Bu güzel yere Vizantya adını koyar. Kral Vizandis uzun yıllar bu topraklarda saltanat sürer. Bu saltanatı Konstantinos'un gelmesiyle son bulur. O da eşsiz şehre adını koyar. Sonra da bu şehir Konstantinopolis olarak tanınır. Konstantinos'un ilk işi şehrin çevresini surlarla çevirmek olur.

1181'de Aleksios I. Komnenos Bizans Kralı olarak tahta çıkar. Bizans her geçen gün yabancı ülkelerin cazibe merkezi haline gelir.

1200 yılında yazılmış Danimarka Tarihi'nde Danimarkalı, Norveçli, İsveçli Vikingler İngiltere ve Kuzey Avrupa kıyılarına baskın seferleri yaparken, Danimarka kralı o vakitler İngiltere'ye ve Norveç'e hükmediyordu. Bizans'ın zenginliği Vikinglerin iştahını kabartır. Konstantinopolis'e kolay ve kestirme bir yol bulmak için paçaları sıvarlar, çift boynuzlu takkelerini önlerine koyup düşünürler ve Baltık denizine akan Dinyeper üzerinden Karadeniz'e gelirler. Bosphorus'a girip Altın Boynuz önünde apışır kalırlar. Çünkü Bizans'ın öyle ellerini kollarını sallayarak girebilecekleri biryer olmadığını hayretler içinde gördüler. Göğe doğru yükselen surları, burçlardaki silahlı muhafızları ve devasa sur kapılarını gördüler. En öndeki ağzı açık, iri dişli, ejderha başlı Viking gemisinin önünde ön tarafındaki kırmızı yüzlü, sarı uzun saçlı, sakallı, dev gibi, göbekli biri başındaki iki koca boynuzlu kalpağına elini götürdü; iki boynuzunun ortasını kaşıdı, arkasındakilere dönüp:

-Şimdi babayı yedik mi? dedi. Karşısındakilerden burcun üzerindeki Bizanslı nöbetçi mazgal deliğinden onlara doğru işiyordu. İri yarı devasa Viking de elini önüne götürürken:

Bana bak ulan o.. çocuğu! Benimle kimse sidik yarışına giremez, diye bağırdı. Ona doğru o da uzaklara, surlara doğru işemeye başladı. Bu ara Bizanslı nöbetçi sırtındaki ok çantasından bir ok çekti, oku yayına yerleştirirken, iri yarı adam acele şalvarını indirdi kocaman şeyini ona doğru döndürüp eğildi. Yüksek sesle "zaart!" diye osurdu. Okunun yayını gererken, aniden elini okdan çekip burnunu sıkan nöbetçi, birdenbire ortadan toz oldu. Bizanslı nöbetçi komutanlarına gidip, önünde eğilirken:

-Yelkenli gemilerle bir sürü inek, öküz Altın Boynuz önlerine geldi! dedi.

Komutan:

-Manyak mısın oğlum sen, ne dediğini biliyor musun? Söylediklerin bi yalansa vallahi suratına s.çarım! Nöbetçi önde komutan arkada merdivenlerden çıkıp burçların önüne geldiler. Komutan hayret içinde gözlerine inanamadı; ağzı bir karış açık kaldı. Kendisini biraz toparlayan komutan, siyah sivri sakalını çekiştirirken:

-Ulan ne iş yahu! Hiç boynuzlu insan görmemiştim doğrusu! Bana bak bunların hepsi pezevenk galiba ne dersin ulan?

-Bana da öyle geliyor komutanım! Demek bütün pezevenkleri toplayıp bize göndermişler!

-Ne yapalım oğlum bu kadar pezevengi? Sanki bizde pezevenk yok! Vallahi hesapladım, kişi başına 35 pezevenk düşüyor!

Viking gemileri sahile doğru sokuldu. Tam gemiden inip karaya çıkmak üzereydiler. O an burçlardan bir boru sesi duyuldu. Bütün Vikingler surların üzerine doğru baktılar. Yüzlerce okun yayları gerilip onlara doğru çevrilmiş olduğunu dehşet içinde gördüler. Hepsi birden gafil avlanmak üzere olduklarını anlayınca ellerini havaya kaldırdılar. O zaman Bizanslı komutan onlara:

"S.ktirin gidin pezevenkler! Yoksa hepinizi geberteceğiz" diye bağırdı. Vikingler sahilden biraz açılıp durdular. Birkaçı boşalmış su fıçılarının kapaklarını açıp, ters çevirip susuz kaldıklarını, geri kalanları da kollarını keman yayı gibi karınları üzerinde ileri geri çekerek aç olduklarını anlatmaya çalışıyorlardı. Bizanslı komutan etrafındakilere:

-Sakın haaa! Bunlara acıyıpta yiyecek falan atmayın sonra alışırlar buralardan ayrılamazlar! diye bağırdı.

Günlerce teknelerinde aç, susuzkalan Vikingler denize atılmış kavun, karpuz kabuklarını çürük-çarık çöplerle sürüklenen öteberiyi yiyorlardı. Bazen tuttukları ufak tefek balıkları canlı canlı yiyorlardı!

Neredeyse tüm Bizans halkı çoluk çocuk, kadın, erkek, genç, ihtiyar surlar üzerinde toplanmışlardı. Canavar başlı garip yelkenli gemileri, boynuzlu sarı saçlı en kısası 1.94 boyundaki bu dev yapılı adamları merak ve şaşkınlık içinde seyrediyorlardı. Fakat açlıktan ve susuzluktan halsiz kalan bu iri yarı adamlar artık sallanıp oldukları yere devrilmeye başladılar.

Bizans Kralı Aleksios I, günlerce izlediği bu adamların iyice güçden düştüğünü ve ölmek üzere olduklarını görünce yanındakilere:

-Yahu ne inatçı herif bunlar; illaki bizden medet istiyorlar. Oysa karşı yakaya dönüp gitselerdi yiyecek bi bok bulurlardı, dedi.

Sonra yanındaki komutana dönüp:

-Gemilerini sahile çekin hiçbirine zarar vermeden içeri taşıyın, hepsini iki ayağından zincirleyin, su verin ve karınlarını doyurun. Bu arada da bütün silahlarını toplayıp bir mahzene koyun, dedi.

Vikinglerin gemilerini sahile çeken askerler ayağa kalkamayacak kadar güçsüz kalmış, Vi-

Akşamsefası

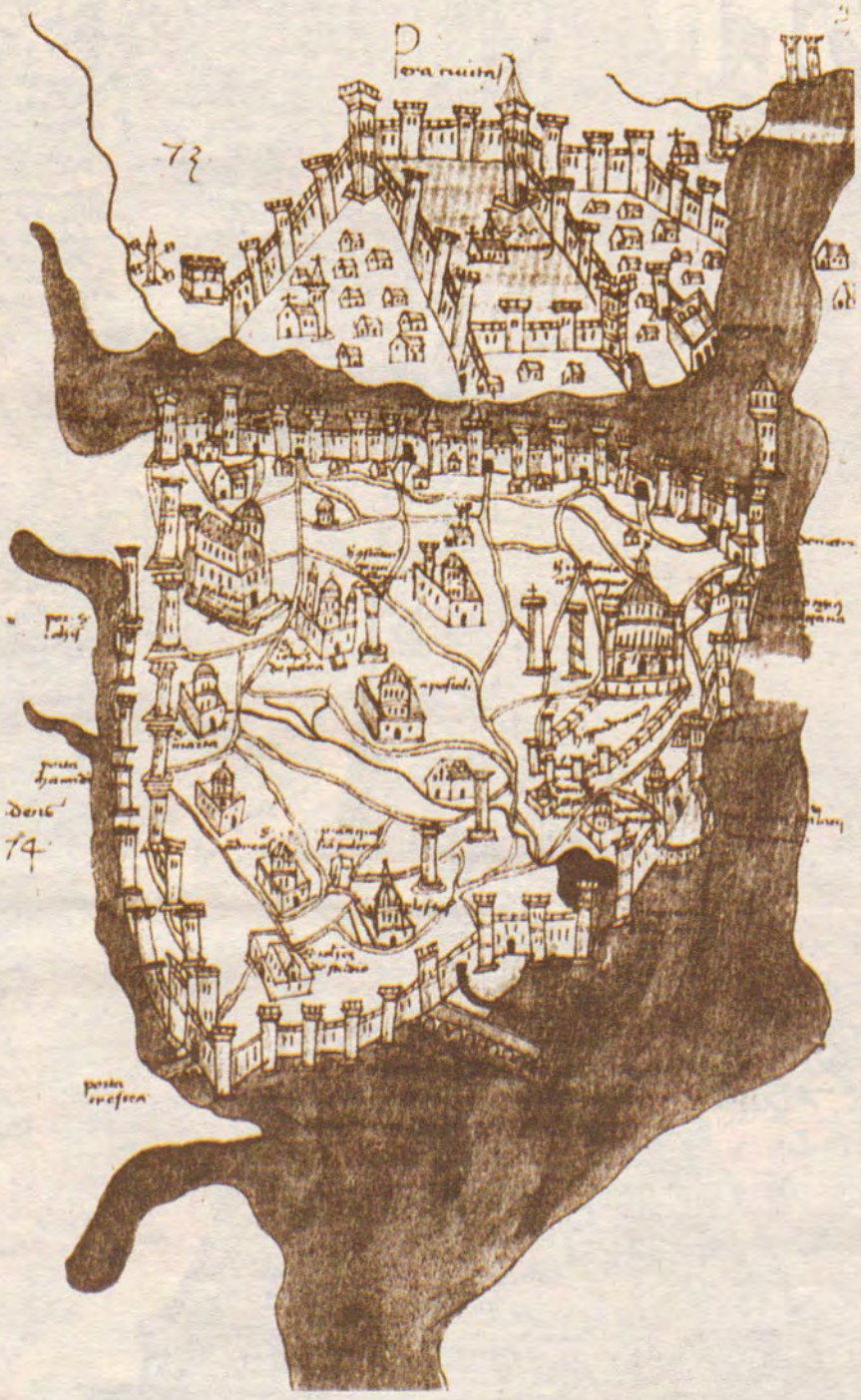
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

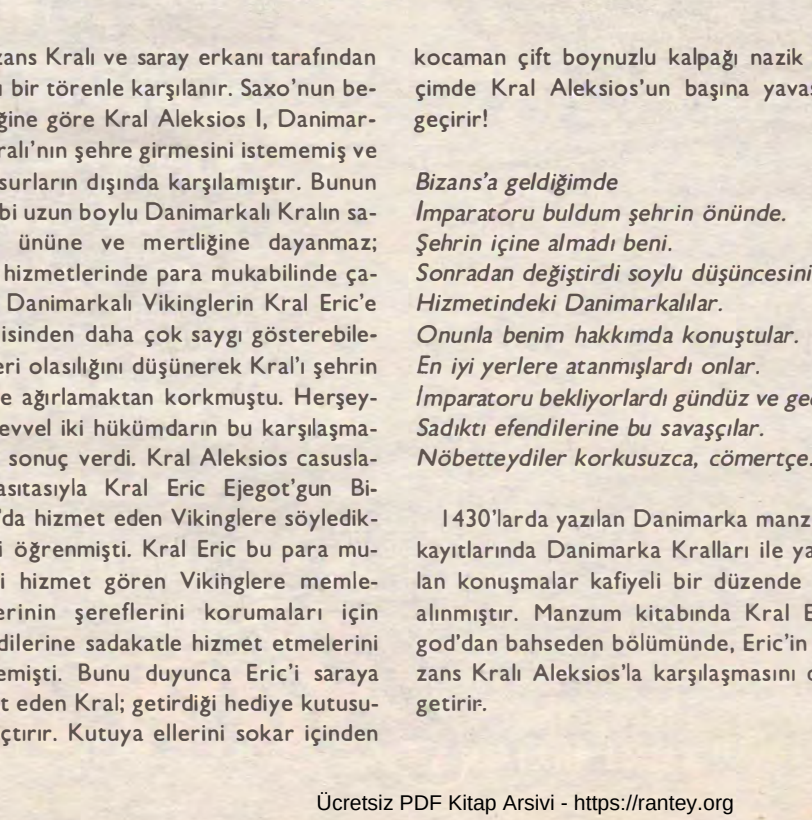
ntinopolis'te

kingleri surların içine getirdiler. Daha sonra yiyip içip kendilerini toparlayan Vikingler hep bir ağızdan:

-Şarap, şarap! Diye çocuklar gibi masaya ellerini vurarak bağrıştılar. Onların bu davranışları Kral Aleksios'u çok güldürdü. Onlara testi testi şarap verdi. Bir süre sonra iyice kafayı bulan Vikingler neşelenip coştular. Hep bir ağızdan şarkı söyleyip ayaklarındaki zincirlere aldırmadan yerlerinden kalkıp oynamaya başladılar. Sonra da Kral Aleksios'un önünde diz çöküp eteklerini öpüp ona dua ettiler. Geçen günler içinde Kral'ın güvenini kazanan Vikinglere Bizans'ta kalmak isterlerse kendi ordusunda çalışabileceklerini söyledi. Vikingler bu teklifi duyunca adeta sevinçten uçacaklardı. Kral hemen Vikinglerin muayene edilmesini emretti. Aradan bir kaç gün geçmişti ki Aleksios şehrin en güzel kızlarını saraya davet ederek dillere destan bir şölen verdi. Amacı bu şölende Vikinglerle Bizanslı kızları başgöz edip bu dev gibi adamlardan iri yapılı, sıhhatli bir nesil almaktı. Çalgılı, çengili yenilipi içildi. Bizanslı kızlar Vikingler tarafından seçildi. İlerleyen saatlerde boru sesleri arasında salonun kırmızı kadife perdeleri açıldı. Alkış sesleri arasında Kral göründü. İlk kez başında tacı yoktu. Tacın yerinde 2 büyük boynuzlu Viking kalpağı vardı!

Danimarka tarihçisinin yazdığına göre Danimarka Kralı Eric Ejegod aynı yolu izleyerek Dinyeper nehri üzerinde, Kudüs'e hacca gitmek için yola çıkar. Hacca giderken Konstantinopolis'e "bi uğrayım" der.

Historie Danice. Lib. XII. Fo. CXXI.

narū ḡ ciuitati respectū egisset. Lundi ac obegregios Aſcerimore cū q̄ ad eſt efmi timus regionibus terra marius transitus abunde pateat hunc pontificū honorē de ferendum eſſe iudicauit. Nec ſolū ei Saxonica dītione erui: ſed etiā Suetie Norua giaq; religionis titulo magiſtrū effecit. Nec porrō Dania Romane benignitati de leſtari ſolum libertatis ius ſed etiā exteratū rerū dominiū aſſecuta eſt. Interea Ericus potētā iuuenis Ruſſiā terre filiū ſuū in uxore magna Orientis spe transmisit Byzantiū q̄ tenebat. Qui imperat nequā ſuę vrbe excipe auſus extra mœnia trade re iuſſum hoſpitalitatis officiis plequebatur: tarus religionis ſimulatione dolū in tendi. Sigillem famam eius ac magnitudinē ſuſpicione inſecurus impenſis eū mu nibus ſuū re malue. Adhæc Danos ſummā a ſe familiaritate cultos eadem ſuſpicio ne occaſionē nec ibat prīde ac maiorē partē regis ſuī præſidiorum ſuorū reſpectum arcuros. Inter cæteros eth qui Cōſtantinopolitanę vrbis ſtipendia mereſtrur. Dani cę vocis homines primū militiæ gradū obtinent: eorūq; cuſtodia rer ſalutē ſuā val lare cōſueuerat. Nec imperatoris Ericū opinatio fefellit. Verū re dū ſimulāter habita ve neranda bonū Gręcorū gratia ciuitatis interceſſit experiuntur. Pōtens mansuę ſe eo loci cele brāde religionis amore pdidit. Imperat or collaudato pereius ſtudio poſtero ſe die po ſtulationi reſpōſurū pollicitus. Interea qer Danis Gręcorū militi ſecuri fuer: ſi im peratore adito regē ſuū cōſalutandi prārem eſſe ligutā q̄miſſo ſegregatim egredi iuſſisse ſi olim alos vna regis hortatio cuper. Subornauerat eth Imperator vt iuſq; vocis grecos, quos ecrū Ericus colonia diſcerret. Primū itaq; cōſalutato rege cōſi dere iubent. Tū illeſuri eſſe ſuos docet Danos Gręcorū ſtipēdia mereres iādudū ho nor is arcē vi teruſſe? impetraſſe, indigenas exules imperatore multoq; foris q̄ domi ſe liciores eſſe re. Adhæc imperator ecrū fidei capitis ſui cuſtodiā credere: eumq; pre latūs vſum nō tā ex ecrū meritis q̄ ex illoꝝ q̄ ante eos Gręcorū militi cōmiſſi fuer: virtute pgnoſci. Quapropter magnopere eis curandū eſſe ne plus temulentiæ q̄ fas bręratis ſtudiis indulgere rēt. Iuſtæ re militiæ meditus aſſuturi ſi neq; ſe vinū negare gē ſollicitudinibus oneraſſent. Fore aūt ſi frugalitatis normā deſeruiſſent vt militiā legere iurgia acres exequerētur. Monuit quoq; ne mansuetū hoſtibus oſſerent ri, maiorē vitæ q̄ virtutis curā agerēt. Ernere enim ex re fugā poſſe rerentur: ſalutē ſuam ignauę pſilio tuerē: gnittens ſe eū primū in partā rediſſe, fidelem eos operam bſticis pēnaturū. Q; ſi vtiliter dimicātes ſpoli in acie pfudiſſent, opprimendos eos ac neceſſarios honore pſecuturū. His itaq; cōſentientis modis vniuerſos affatus, ppen Gm Imperij fidē Gręcæ cancellauit. Cuius rei imperator per ſubornatos certior factus, falſo Gręcis ſapientiæ præter ogitatā aſcriſſe inquit, q̄ discis fidem notaſſe ens, cuius genere tot ociuſ valet nunc per fidē ac cognouiſſent. Siquidem pro barbariſſimo popu laris confiantiæ experimento regis ac fidei habenas aſſumari pater at. Cuius cum re bgnoſcit potius, q̄ ſi audiſſet ſenū aſpicere, vbi e exoriari iuſta: ac plateis cultius ſtra tis, de terra in ſuū venet abiliter exceptum ad curiam et palatium vſq; magno cum omni triplicio triumphantis more perducit. Cui ſuſpicionem immerenti influe rat. Interea imperatoris hoſpitio ſe pſentat, inopem ac ſi eroganit. Quinetiam ei pernide atq; honoratiſſimo hoſpiti pro regia cuiſq; ſe ea q̄ nemo denuncpit imperatorū vel velut ineuitabilem ſe maximo vitæ periculo cōmunione acquiſſe videt etur: hoſpitalis q; reuerentia ſuper pertum hoſpitis ſuorum meritis ſuſtinet. Quinetiam accerſito omni ſtarue amicu: meliore parti ſtatē compe rabendere: ſtantiæ magnitudinis amentur ationem per ſplēdentiſſime colonibus oſpicies ret ut tantæ magnitudinis amentur ationem per

Saxo Grammaticus
(M.S. 1200 tarihinde, Latince yazılmış Danimarka tarihi)'den bir sayfa. Metinde Danimarka kralı Eric Ejegod'un M.S. 1200 tarihinde İstanbul'u ziyaretinden bahsedilmektedir.

Bizans Kralı ve saray erkanı tarafından şaşalı bir törenle karşılanır. Saxo'nun belirttiğine göre Kral Aleksios I, Danimarka Kralı'nın şehre girmesini istememiş ve onu surların dışında karşılamıştır. Bunun sebebi uzun boylu Danimarkalı Kralın sadece ününe ve mertliğine dayanmaz; Kral hizmetlerinde para mukabilinde çalışan Danimarkalı Vikinglerin Kral Eric'e kendisinden daha çok saygı gösterebilecekleri olasılığını düşünerek Kral'ı şehrin içinde ağırlamaktan korkmuştu. Herşeyden evvel iki hükümdarın bu karşılaşması iyi sonuç verdi. Kral Aleksios casusları vasıtasıyla Kral Eric Ejegot'gun Bizans'da hizmet eden Vikinglere söylediklerini öğrenmişti. Kral Eric bu para mukabili hizmet gören Vikinglere memleketlerinin şereflerini korumaları için efendilerine sadakatle hizmet etmelerini söylemişti. Bunu duyunca Eric'i saraya davet eden Kral; getirdiği hediye kutusunu açtırır. Kutuya ellerini sokar içinden kocaman çift boynuzlu kalpağı nazik biçimde Kral Aleksios'un başına yavaşça geçirir!

Bizans'a geldiğimde
İmparatoru buldum şehrin önünde.
Şehrin içine almadı beni.
Sonradan değiştirdi soylu düşüncesini.
Hizmetindeki Danimarkalılar.
Onunla benim hakkımda konuştular.
En iyi yerlere atanmışlardı onlar.
İmparatoru bekliyorlardı gündüz ve gece.
Sadıktı efendilerine bu savaşçılar.
Nöbetteydiler korkusuzca, cömertçe...

1430'larda yazılan Danimarka manzum kayıtlarında Danimarka Kralları ile yapılan konuşmalar kafiyeli bir düzende ele alınmıştır. Manzum kitabında Kral Ejegod'dan bahseden bölümünde, Eric'in Bizans Kralı Aleksios'la karşılaşmasını dile getirir.

Akşamsefası

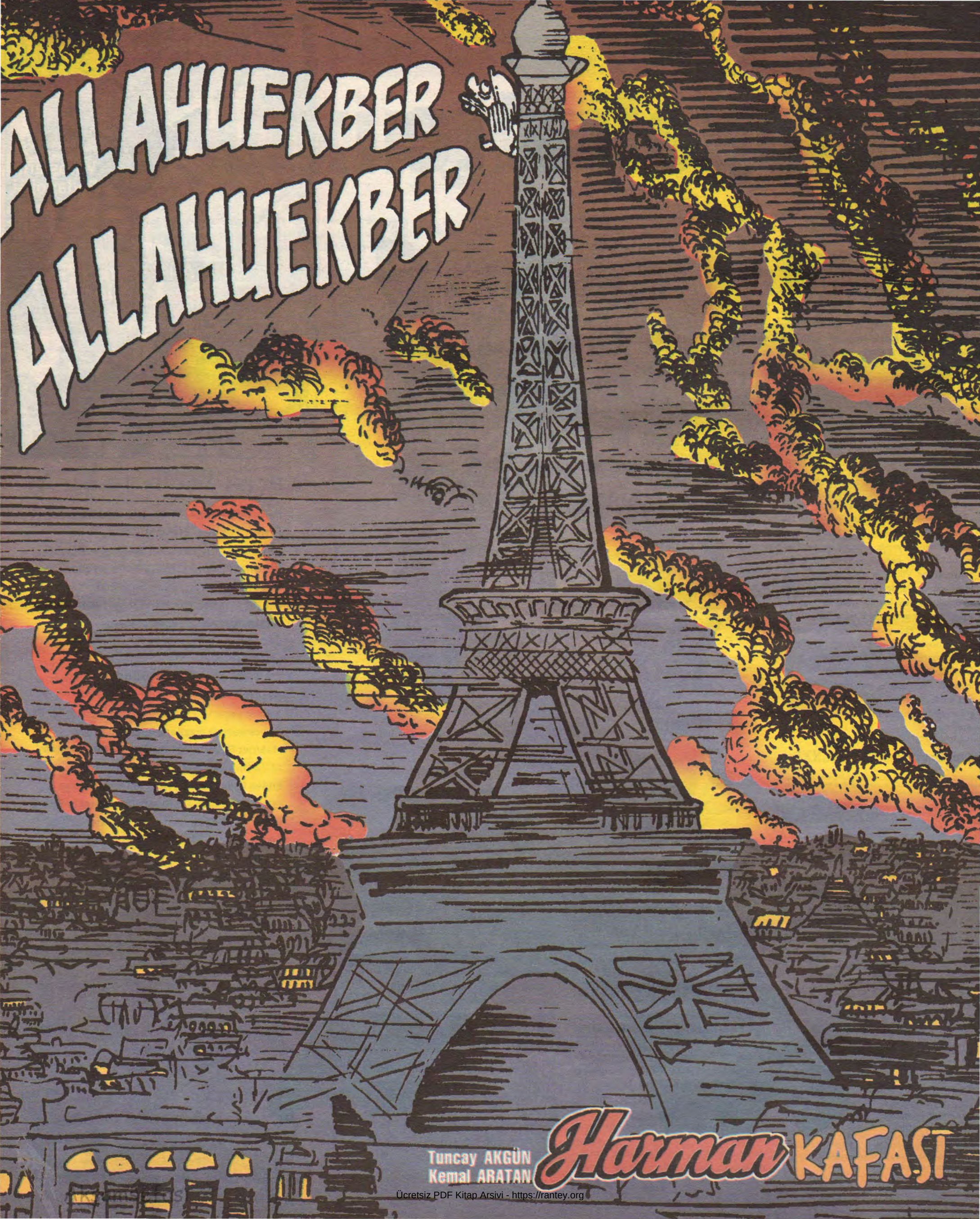
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaçak Yayın'da Bu Ay

- Paris'teki ateşten, İstanbul sokaklarına! **Ömer Türkeş, Nevzat Çelik, Zeki Coşkun** yazdı; **Varoşların Pedagojisi!**
- **Vladimir Mayakovski:** Paris'e Veda
- **Hz. Ali**'nin şiirleri gün ışığına çıktı!
- **Paulo Coelho**'dan Hocalar Ve Yollar üzerine
- **Metin Kaçan** İstanbul'u anlattı
- **Cecelie Ahern:** İrlanda Başbakanı'nın yazar kızı!
- L-manyak çizeri **Soner Günday** ile çizgiroman üzerine
- Amatör yazar ve şairler için **Kanat Alıştıranlar** Eki!
- **Ayrıca yazı ve çizgileriyle** Cezmi Ersöz, **Mehmet Çağçağ,** Adnan Özer, **Aslan Özdemir,** Atilla Birkiye, **Oktay Taftalı,** Hasine Şen, **Ender Özkahraman,** Hürriyet Yaşar, **Tülin Er,** Eflatun Nuri, **Özlem Kumrular,** Gültekin Emre, **Oktay Güzeloğlu,** Metin Aksoy, **Nafer Ermiş,** Serdar Paktin, **Barış Pehlivan**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org